

EN opfølger til livet i ÅNDELANDET, En efterfølger til 'Gone West', af J. S. M. WARD.

(fra 1916)

link lydbog dansk ([engl.](#)) her fritt g-oversatt av rø-via google høsten 2023

John Sebastian Marlow Ward (22 December 1885 – 1949) was an English author who published widely on the subject of Freemasonry and esotericism. [mer](#)

INTRODUKTION.

I bogen [GONE WEST](#), har jeg udførligt forklaret den måde, hvorpå dette arbejde blev opnået. I denne efterfølger har jeg opgivet automatisk skrivning og udelukkende brugt den kraft, jeg havde udviklet, til at passere ind i trancetilstanden, til det næste eksistensplan. Min brors død skabte en ny 'link' til den, fra den normale fysiske, usynlige, usete verden, som er overalt omkring os. Som han havde passeret; ikke til det åndelige plan, men til det astrale plan, koncentrerede jeg min opmærksomhed om det sidste. Naturligvis var forholdene der unormale under krigen, men netop disse forhold var desto mere interessante for alle os, som de har forladt.

*Den interesse, Gone West vakte, har vist sig ikke blot ved dets salg, hvor betydeligt disse end har været, men ved det store antal breve, jeg har modtaget, som har været til den største opmuntring. De af os, som bestræber sig på at udbrede den sande viden om livet hinsides graven, gør det på trods af modstand både fra den almindelige verdens mand og fra de etablerede religioners ministre. Nogle gange bliver vi grinet af, mens vi andre gange kaldes necromancers. Nogle af vores modstandere går endda så langt som at antyde, at vi ikke er helt fornuftige, men **det** har altid været måden, hvorpå nye sandheder modtages i starten.*

Ikke desto mindre kan det være interessant for mine læsere at vide, at jeg er en helt normal mand – en, der tjener sit levebrød i erhvervslivet, og som hver dag har beskæftiget sig med komplekse verdslige sager.

Udsvingene i valutakursen, kilden til industriens råstoffer, de tyske metoder til handelsgennemtrængning og handelsstatistik er nogle af de emner, som jeg beskæftiger mig med, og som jeg har skrevet artikler om og udgivet rapporter om, som let tages af fagbladene.

Jeg forsikrer mine læsere om, at det ud fra et økonomisk synspunkt kan betale sig langt bedre for mig at skrive to eller tre artikler om til eksempel, *Openings for British Trade*, i Sydamerika, end det gør at skrive sådan en bog som denne.

Jeg er ikke et medium, der søger at udleje/selge, som dagbladene ville kalde det. Og hvis du mødte mig til middag, medmindre jeg talte om disse ting, ville du ikke finde mig anderledes end hundrede andre travle mænd.

Hvorfor skulle kritikerne så antage, at mit almindelige klare forretningssind svigter mig, når jeg henvender mig for at undersøge psykiske fænomener, eller mene, at jeg skulle spille min tid på at praktisere en hjerteløs svindel på mine læsere? Det er trods alt alternativerne. Hvis jeg ikke følte, at det budskab, som disse sider indeholder, ikke blot var sandt, **men af vital betydning for vores sorgfyldte verden**, så vær sikker på, at jeg ikke offentligt ville afsløre meget, *som er absolut helligt for mit personlige liv.*

Og er billedet af livet hinsides graven trods alt så unaturligt? For mit vedkommende anser jeg det for absolut rationelt og rimeligt, og i sig selv meget mere iboende sandsynligt end de tågede historier om Himlen og Helvede, som vores første år blev næret af. *Er den gennemsnitlige mand ved døden i en tilstand til at værdsætte Himlen som afbildet?*

Kirkerne kan ikke give os nogen rationel beretning om livet hinsides graven. Det bedste forsøg er det, som den romersk-katolske kirke har gjort, og det vil bemærkes, at mange af de udtalelser, som denne instans har fremsat, bekræftes af de fortællinger, vi nu får. Men ikke alt, hvad den siger, er korrekt. Det ser ud for den upartiske iagttager, som om den romersk-katolske kirke på et tidspunkt i det mindste havde holdt døren åben; men på et senere tidspunkt lukkede den, og siden blev meget, som dens seere havde lært, fordrejet eller misforstået af en senere generation.

For det meste har kirkerne imidlertid fuldstændig undladt at besvare det pinefulde spørgsmål: Hvor går vi hen? For mange år siden stod en kristen missionær foran en angelsaksisk konge og forsvarede hans sag. - Da rejste sig en præst i Woden og sagde: "O konge, menneskets liv er som en spurv, der flager ind i den oplyste sal, den mørke og stormfulde nat. Et øjeblik flyver den rundt i vores hall, oplyst af bålets muntre lys, og så forsvinder den igen ud i sluden, midt i regnen. Sådan er vi. Vi kommer ud af mørket, og vender tilbage til den, men hvor vi kommer fra, og hvor vi går, ved vi ikke. *Hvis disse mænd kan fortælle os noget, så lad os følge dem og efterlade de gamle guder.*"

Har kirkerne virkelig besvaret det store spørgsmål? Jeg siger for det første nej! Og der er titusinder i England i dag, som vil være enige med mig. Lad så andre bestræbe sig på at gøre det. Lad os lede de samme videnskabelige sind, som har vundet fra Naturen hendes skjulte hemmeligheder, til at kræve af Døden, den største hemmelighed af alle. Lad os lede det videnskabelige sind til at studere menneskets sjæl og ånd, da det allerede har studeret dets krop. Og dette bliver gjort. Hver dag vokser antallet af omhyggelige elever større. Hver dag bliver der gjort nye opdagelser, og hvis kirkerne ikke vil samarbejde, så fortryder vi det, selvom vi kan, så må vi, der kender sandheden, fortsætte alene.

En ny dag gry bryder frem, og den mest uvurderlige form for viden er opnåelig, og det er ikke troen, men **visheden** om livet hinsides graven.

En indvending, der ofte bliver rejst mod værker, der ligner dette, er, at det liv, de skildrer, varierer i alle forskellige værker. Faktisk, hvis kritikeren ville læse nok andre bøger, ville han opdage, at visse væsentlige punkter stemte overens, og at det kun var detaljerne, der varierede.

Når man indser omfanget af den "Useede Verden" kan man ikke forvente mindre. Når alt kommer til alt, hvis mændene fra Mars sendte seks budbringere til Jorden og instruerede dem i at sende en

detaljeret beretning om dens indbyggere tilbage, ville Mars-avisene sandsynligvis komme med den samme slags kommentarer.

En artikel kunne med rimelighed begynde således:

- De budskaber, der foregiver at komme fra de vildledte fanatikere, der satte sig for at nå Jorden, er for absurde til at man kan sige noget. De modsiger hinanden i næsten alle detaljer. Vi får at vide, at verden er en sandørken, uden vand; og så at det er en tæt og sumpet jungle. Herefter følger udtalelsen om, at det er et frossent land, hvis indbyggere dækker sig med skind.

— **Vi får at vide, at folk er sorte vilde, som bor i elendige hytter; og så modtager vi en fantasifuld historie om en mægtig by med maskiner og mekanisk transport. Vi får at vide, at de kan flyve, men den næste besked siger, at folk er gule, og selvom de har byer og en vis civilisation, har de praktisk talt intet maskineri overhovedet. Hvad kan vi gøre ud af det end enten svindel eller gales drømme?"**

Og forklaringen ville trods alt blot være, at budbringerne var landet i så vidt adskilte områder som Sahara, London, Congo, Chicago og Grønland.

Den egentlige introduktion til denne bog er skrevet af R.L.W. selv, som jeg bad om at diktere mig, hvad han gerne vil have som forord. Så afslutter min del af denne tale, idet jeg kun håber, at denne sande beretning om prøvelser og triumfer for en ung subaltern vil bringe håb og fred til mange. J.W.

R.L.W. taler:

"De siger: "De døde, for at vi skulle leve," og når de er sagt, glemmer de os straks, undtagen de få ensomme sjæle, der sørger i det skjulte og ikke finder trøst. Hvad de andre angår, vender de sig til at skændes indbyrdes, som om der ikke var sket tilstrækkeligt ondt allerede på den stønende jord.

Sådanne mænd som disse giver endda mundbeviselse til "vores heroiske døde" og bruger stikordet til at fremme deres egne særlige ambitioner eller sociale teorier.

-Men alle disse er forkerte: dem, der sørger, og dem, der har glemt. Vi døde for at retfærdighed, sandhed og frihed måtte leve. Vi døde, i det mindste døde jeg, for at England kunne være frit. For disse ting døde vi, og efter at vi er døde, lever vi. Dette er vores store belønning, og intet, I jordfolk kan gøre, kan tage det fra os.

Fyldt med denne nyfundne viden, er det mærkeligt, vi brænder for at fortælle dem, vi har efterladt? Ikke døden, men frygten for døden forfærder. Fjern denne frygt, og livet på Jorden bliver et liv, der er værd at leve. Nej, mere end det, det tager sin rette plads, og I vil se det, som det er, men et kort skridt i livets endeløse kæde på mange forskellige planer.

- Til dem, der sørger over os, vil jeg sige: Vær hellere glade, for efter at have mødt Tærskelens Beboere, og har fundet ham som en ven og ikke en fjende - en dristig ridder, der kommer for at bryde vores lænker, og ikke grumme vogtere, som ville binde os i sit fængsel. Fra utallige småmøge og dårligdomme befrier han os med et hurtigt slag, og vi er taknemmelige.

– Dette liv, sammenlignet med dit, er som livet en junidag sammenlignet med mørk novembernat, og **dog ved jeg, at det kun er en skygge af det liv, der ligger foran os. Hvis jeg var bange, ville**

det være, at jeg fordi jeg, på en eller anden lang dag kunne være dømt til at vende tilbage til Jorden igen og bo som et dødeligt menneske.

"Nej," vil I sige, "men at skilles er sikkert trist, og vi, der stadig er tilbage, må sørge over dem, vi elskede, som nu er gået bort."

Ja, afskeden er bestemt sørgelig, men knuser I jeres hjerter, når sønnen forlader Englands kyster og slår sig ned i et fjerntliggende land?

"Men stadig skriver han til os," svarer I, "men disse, de døde, skriver ikke mere til os."

Hvorfor, skriver vi til dig hver dag, nej, endda kalder på dig. **Kommer vi ikke til dig i dine såkaldte "drømme"?** Kan I ikke finde midler, hvormed I kan modtage vores budskaber, hvis I vælger det? **Du ved du kan.** Hver dag bliver nyheden om vores nyheder beskåret. Mænd taler om mærkelige budskaber selv i de tog, hvormed du rejser til din daglige opgave.

- Glæd jer og glæd jer, for vi er frie, som I aldrig kan blive. Den største tyran af alle er død, den tyran, som I lovpriser og tilbeder med sykofantisk gestus. For ikke længere er vi slaver af vores fysiske kroppe. Vi er ikke længere tvunget til at slæbe og kæmpe med uhyggelige opgaver, som vi kan tjene vores brød. Intet menneske kan fratage os vort arbejde, og intet menneske hersker over os. Friere er vi end luftens fugle, for selv de må søge deres daglige føde og leve i frygt for mennesker.

— *Men frem for alt dette er vi fri for de kødelige vaner, som kæmpede mod sjælen.*

– Alt det, der var bedst i det jordiske liv, vi har, kun det værste går tabt, og i deres sted **er der langt mere vidunderlige dage.**

– Her er angivet en lille del af det, vi kender som livet. Tag trøst, belastede sjæle, og vid, at halvdelen ikke er blevet fortalt. Vil I så ønske os tilbage på Jorden; hvis ja, er dette ikke egoistisk? Finder I da, at verden er så god og behagelig? Er den så glad og så fuld af fred?

– Nej, hvis jeg havde én fjende, som jeg ikke har, kunne jeg ikke ønske ham mere ondt, end at han skulle leve for evigt i (den fysisk, jordiske-) verden.

-Ikke så er det. Han har været meget elskværdig ved, at han bestemte, at vi skulle være på Jorden så kort tid. For vi levede længe nok til at kende jordlivets smålighed og blev derefter overført til en lykkeligere verden.

- Sørg ikke for os. Sørg, hvis du må sørge, for dem, der, efter at have gået gennem krigens brændende ild, vender tilbage til England for at finde deres høje forhåbninger knust, eller endda måske vende tilbage så ændret af krigen, at de ikke længere er den stille, behagelige dreng de var. -Jeg siger dig, at jeg er glad, og det samme er alle os, der valgte den opadgående vej. Livet er fuld af interessante muligheder, og fremtiden rummer ingen skjult rædsel for at undertrykke vores vågne timer. For med rædslernes konges bortgang, er al frygt forbi, og vi dvæler i fuldkommen tillid, vel vidende at fremtiden ligger foran os som en bred, gylden lyssti, langs hvis skinnende vej der vokser udvalgte blomster af evig skønhed, og hver en sving afslører et herligt landskab, der er mere fortryllende end det sidste.

Så, på rejsen, efterlader vi verdens mørke dystre skove bag os, indtil de snart ikke kommer til syne mere end fra en dårlig drøm, men halvt husket, og selvom vi ikke påstår, at vores glæde er fuldkommen, for perfektion er stadig langt væk endnu, uden at frygte noget, fortsætter vi, finder en pause, men for et øjeblik at sende vores budskab til Jorden. Følg efter, vi har banet vejen, og vi vil modtage jer alle som vores venner. For den kærlighed, der blev tændt på Jorden, brænder lysere her, og hadet dør. Alt det bedste har vi med os for altid, og kun det værste er tilbage.

-Vi gjorde vores arbejde på Jorden, og vi stræber efter at gøre det her.
 – Tænk på os, som vi er, ikke på os på Jorden, som vi var. Glæd jer sammen med os i vores frihed, og indtil vi mødes, følg det lys, I har, indtil det skinner frem i herlighed, mens Dødens Port lukker sig fast bag jer."

R.L.W.

([snarvej/hopp frem](#)>> til den vigtigste info slik jeg, rø- ser det)

DEL 1,

FØRSTE INDTRYK AF ASTRAL planet,

KAPITEL I

HVORDAN JEG FANDT MIN BROR

29. april 1916.

MØRKE tåger ruller forbi. Glimt af ild. I det fjerne et vedvarende brøl som af torden fra mange kanoner. Mængder af ånder, der farer frem og tilbage, kaos og dysterhed. Så fandt jeg Rex. Han sad på en bred ved vejkanten, klædt i sin uniform, men selvom jeg kunne se hans ansigt tydeligt, virkede hans skikkelse dog ret utydelig.

Han var glad for at se mig og sagde. "Jeg har ventet længe på dig."
 "Hvordan døde du?" spurgte jeg.

"Jeg ved det ikke," svarede han; - alt så ud til at være i en mareridtsstilstand. Der så ud til at være en blank, og så gik jeg videre igen, og det var ikke længe, jeg indså, at jeg var i ukendte omgivelser. Selv nu kan jeg slet ikke arrangere tingene i nogen som helst rækkefølge, de virker rodet sammen."
 J. W. - Så du det Requiem, Dødsmesse, vi holdt for dig i dag?

-Ja jeg gjorde. Jeg var vildt glad for det. Jeg syntes at blive trukket over dette land mod et fjernt sted, og der sås en lysstråle komme op gennem jorden, og da jeg stod foran den, blev den bredere og bredere, og jorden blev gennemsigtig, og jeg så ned i Mariakirken og så kapellet og min far lægge mit sværd på alteret bag korset, og jeg fornemmede da hele gudstjenesten, jeg så far og dig og en hel del andre. I, som stadig er af denne jord, sås ligesom indlejret i en skyggefuld form, og I selv så ofte ret anderledes ud. Ved du hvad skygger er?

W. – Ja, vores kroppe. *Når du er på det astrale plan, ser du vores astrale former, som ofte er forskellige fra vores kroppe; men vores kroppe, hvis du overhovedet ser dem, ser du som en skygge, der omgiver vores astrale former."*

— Nå, ved siden af dem var hele kirken fuld af fremmede. Nogle var ligesom dig, men uden skyggen. Det ville være folk herfra, mens andre igen så anderledes ud. Jeg kan ikke beskrive hvordan."

W, "De kom uden tvivl fra åndeplanet."

- Mens jeg så alt dette, drev adskillige fremmede heroppe op og så på, hvad der foregik, men talte ikke.

– Tjenesten så ud til at dulme mig. Jeg følte, at jeg var håbløst fortvivlet, og det virkede som beroligende musik på en person, der lider af mental bekymring, på jorden."

W. – *Nå, gamle fyr, fortæl mig om livet her. Hvordan finder du ud af det?"*

- Frygteligt ensom. Som du kan se, er der masser af mennesker, men ingen kender jeg. Jeg føler mig fortabt i et fremmed land."

W. – Jeg vil spørge H.J.L. at komme og hjælpe dig lidt. Jeg føler mig sikker på, at han vil. Han opholder sig ikke på dette plan, men på åndeplanet, og han kan komme herved nogle gange og hjælpe dig. I hvert fald ville han være en følgesvend."

"Jeg ønsker at du ville."

W. - Jeg vil uden tvivl se ham på mandag.

- Jeg spekulerer på, hvor længe det vil vare.

W. -I dag er det fredag."

- Det siger os ikke noget her. Al tid er anderledes. Hvis der faktisk er sådan noget som tid."

W. – Nå, det varer ikke længe, håber jeg. Hvordan vidste du, at jeg var klar til at skrive automatisk på onsdag?"

– Ved ikke. Først kom mit løfte stærkt tilbage til mig, og så følte jeg mig trukket i en bestemt retning, hvor jeg befandt mig i en skyggefuld slags soveværelse. Jeg så dig og hørte dig tale til mig, og på en eller anden måde begyndte blyanten at bevæge sig."

W. – Jeg må gå nu. Farvel, gamle kaptein Du kan være afhængig af, at jeg gør alt, hvad jeg kan.

– Hvorfor skal du gå?

W. -Jeg føler det, men jeg kommer igen i næste uge."

Selv mens jeg talte, sprang han op og skyndte sig vildt væk. Kaosset blev større rundt omkring. Røgskyer syntes at opsluge os alle. Jorden rystede og opløstes. Jeg mærkede mig selv falde, falde, falde, mens torden og lyn spillede omkring mig. Disse blev fjernere.

Stilhed - så vågnede jeg efter en pause i mit soveværelse.

Klokken var 2.30 lørdag morgen, og jeg kunne ikke sove igen før kl.8.

Lørdag den 29. april 1916.

KAPITEL II

H.J.L. BESVARER OPKALDET.

2 maj 1916.

Jeg gik ind i åndeplanet, som jeg havde gjort så ofte før. Så det velkendte landskab, gik gennem parken til højskolen og så ind i H.J.L.

"Boss," sagde jeg, "jeg vil have dig til at hjælpe min bror Rex. *Han blev dræbt i aktion langfredag den 21. april, 1916, i Frankrig.* Vidste du det?" Chefen rakte mig hånden. -Nej jeg gjorde ej. Som du ved nu, ved vi ikke om alle, og på det seneste har jeg temmelig ofte mistet kontakten til jordplanet. For din skyld er jeg meget ked af det; men for min egen skyld, glæd dig over, at en af mine slægtninge har opgivet sit liv for vort lands sag. Du, jeg ved, min dreng; må savne ham

frygteligt, og jeg vil heller ikke prøve den sædvanlige trøst. Du kender selv sandheden om aksiomet, grundsætningen, at han kun har flyttet fra et land til et andet. Fortæl mig alt, hvad du kan, og hvad min hjælp angår, kan du stole på det."

J. W. - Han blev dræbt af en granat. Omkring ham blev skyttegravene erobret af tyskerne, men han og hans mænd holdt fast i deres stykke, så tyskerne hældte høje sprængstoffer på det, og han blev dræbt øjeblikkeligt. Hans kaptajn og adjutant taler meget om hans tapperhed og siger, at han døde, mens han holdt fast i et snævert hjørne og opmuntrede sine mænd til det sidste.
"De begravede hans lig påskedag."

H.J.L. - Godt gået, Rex. Kan godt lide den tykke lille dreng, som plejede at spise for meget slik, som ender så godt, modige knægt! Sikke et mærkeligt dødsfald, at det skulle falde ud så, på en langfredag. Hvis det skal være sådan, er jeg glad for, at det skulle have været langfredag. Det vil trøste hans far, for med al hans træning i sådanne spørgsmål kan han ikke undgå at læse håbets budskab deri. *For os her er det ikke et håb, men en kendt realitet.* For dem, der ikke har set, som vi har set, må det stadig til dels være et spørgsmål om tro. Alt er godt, og hans begravelse påskedag er også godt.

– Kom, lad os komme i gang. Nu ser jeg det klart. Jeg har ventet et stykke tid og spekuleret på, hvad min pligt var. Mit prøveforløb sluttede for kort tid siden, og jeg har ventet, ventet. Men min åndelige guide har altid holdt mig tilbage og sagt: "Ikke endnu" Men nu ved jeg det. Se! Se, hvor står han?!"

Mens han talte, blev lysets gyldne ånd, som altid var med ham, men tilsløret som regel, for mine svage øjne, åbenbar. Alt andet forsvandt til ubetydelighed. Vi syntes næsten selv at være opslugt af ham, mens han talte.

- Tag din opgave op. Frygt ikke, og bliv ikke modløs. Hold ikke op med dit arbejde, før han er klatret hertil. Skynd dig til dit arbejde og glæd dig over det. Derfor har du arbejdet her for at forberede dig."

Han dækkede sig som med en mørkekappe, og de kendte genstande dukkede atter op for vore øjne.

H.J.L. -Kom, Jack, vi må antage vores astrale kroppe. Du skal i det mindste indtaste din igen, og jeg skal bygge en til mig selv."

Mens han talte, dukkede et hoved op under sofaen, et fawn-farvet puddelhoved, og "Mollie" kom ud og opførte sig, som om han var meget begejstret.

H.J.L. "Velsign mig, hvor er hun glad."

J. W. - Mollie var ret glad for Rex, og han begravede hende.

H.J.L. – Åh, det vil helt sikkert danne et forbindelsesled. Jeg ville ønske, jeg vidste, hvordan hun kunne antage et astralt legeme. Jeg ville tage hende med. Men måske er det i hvert fald i første omgang bedst at efterlade hende her."

Hunden virkede meget modløs over dette, men gjorde intet forsøg på at følge os, da vi besvimed. En gang i landet skiltes jeg fra H.J.L. og vendte tilbage til min krop. Der så jeg hænge, kople, sløvt på den en dobbelt af mig selv, men tynd og damp. Næste øjeblik var det forsvundet, og jeg følte mig hæmmet, som man gør, når man efter badning begynder at klæde sin nøgne krop.

Alligevel lå min rigtige krop der stille, og mens jeg så på den, tænkte jeg: "En dag vil jeg se på dig således og ikke længere være i stand til at komme ind i dig igen."

– Nå, sagde H.J.L. – og så vil du slippe for mange bekymringer, fristelser og prøvelser. Jeg så på H.J. L., som således havde gjort mig bekendt med sin tilstedeværelse. Hans astrale virkede næsten, som om den ikke rigtig passede ham.

"Nej, det gør det ikke," svarede han, - men det er det bedste, jeg kan gøre. Det er ikke en naturlig astral form. Min gamle gik i opløsning for evigheder siden.

– Lad os gå. Jeg ved, at dette ikke bliver en behagelig forretning. Jeg har aldrig været på disse lavere cirkler på det astrale plan før. Jeg ved dog, hvordan de er. Dog desto bedre; jo mere fortjeneste, som dine buddhister ville sige.

– Nå, så. Lad os gøre det sammen."

Vægge faldt væk. Mørket omsluttede os. En fjern rumlen voksede og voksede, indtil den svulmede til et forfærdeligt brøl. Lyset blinkede omkring os.

- Det er ikke torden og lyn, sagde H.J.L. "**Det er ekkoet på dette plan af, hvad der foregår på jorden.**"

J. W. - Mener du kampene i Frankrig?

-Nemlig. Du skulle have gættet, om du ikke genkendte det med det samme."

W. — Jeg havde en halv mistanke,«

<Store dampskyer og sort nat oplyst af de konstante blink. Skrig af smerte og vrede, og så store skarer af ånder. Titusinder farer vildt frem og tilbage. Gennem disse skyndte vi os og smed dem til side som en dampbåd til søs fra sin stævn bølgerne af et vredt hav. Nogle forsøgte hist og her at spærre vores veje, og andre at få fat i os, men H. J. L., der førte an, smed dem til side.

På et sted passerede vi en skare af elementærer, (lav-astrale 'ånder') hæslige og modbydelige, som gjorde et beslutsomt angreb mod mig, men jeg slog vredt mod dem, og flere så ud til at briste i stykker.

For det meste var disse oppustede ting, uformelige aborter, med mareridsansigter og lange arme, men ingen tydelige kroppe. Nogle var dog som dyr, inklusive fabeldyr, griffiner og så videre; mens andre var nysgerrige sammensatte skabninger, dels dyr, dels mennesker. De fleste var kedelige grå i farven, men nogle få var røde eller grimme grønne.

Vi efterlod disse og så et øjeblik et langt og øde land med knuste træer og huse, trådforviklinger, skyttegrave og skarer af mænd, der kæmpede desperat, mens kanonerne rullede og blinkede. **En kamp på det astrale plan, virkelighedstro, så vidt vi kunne bedømme.**

Snart blev dette efterladt, og til sidst fandt vi Rex blandt en flok vandrere.

Med det samme præsenterede jeg ham for H.J.L., som sagde: - Kan du huske, da du var en fræk dreng i Kingston, truede jeg med at give dig ansvaret for en politimand, og hvordan jeg efter mange år spurgte dig, om du huskede det, og så sagde du. "Ja. Jeg kan huske, at nogen mobbede mig."

R.L.W. – Ja, perfekt.

H.J.L. – Nå, nu må du lade mig fungere som politimand for at hjælpe og beskytte dig mod dine fjender her, i stedet for at arrestere dig. Jeg er sikker på, at alt virker som et frygteligt virvar, og det

kan hjælpe dig med at få tingene afklaret og i sidste ende at komme til et roligere og mere behageligt sted."

– Nå, i hvert fald er det noget at møde en, jeg kendte på jorden, og hvis du bliver lidt hos mig, ville det være meget anstændigt af dig. Jeg er dog bange for, at det her ikke er meget af et sted."

W. – Vi har hørt fra adjudanten og kaptajnen, og de taler meget højt, gamle mand, om den måde, du holdt fast i et snævert hjørne, og om din tapperhed i det hele taget, og om hvordan de altid kunne stole på dig. "

- Det er rigtig pænt af dem. Jeg gjorde bare mit bedste. Ja, det var et snævert hjørne, det værste jeg nogensinde har været i. Hvad skete der efter jeg døde? Faldt det sidste stykke også?"

W. – Vi kan ikke være sikre; men hvis den gjorde det, blev den gendannet, for de genfandt din krop og begravede den bag linjerne to dage senere."

– Ja, det har jeg en vag erindring om. Hej! Hvorfor går du?"

W. – Min krop kalder mig tilbage. Jeg efterlader dig med en god ven. Stol på ham. Farvel for en stund."

Jorden brød under mine fødder. Jeg faldt - lige nu vågnede jeg.

KAPITEL III, EN REJSE GENNEM TIDERNE.

6 maj 1916.

JEG FANDT H.J.L. og R.L.W. næsten på samme sted som det, hvor jeg havde efterladt dem.

H.J.L. sagde: "Rex er stadig i en temmelig forstyrret åndstilstand, og jeg vil derfor tage ham med ind i den absolutte stilhed, så hans urolige ånd kan genvinde sin ligevægt."

J.W. "Hvad er dette land med aldeles stilhed?"

H.J.L. - ***På det astrale plan findes alle de forskellige stadier, som jorden har passeret.*** Her kan man altså finde istiden, karbontiden og så videre. Den tidligste alder af alle, den periode, der geologisk svarer til de arkreiske klipper, er en tid, *der praktisk talt er blottet for alt liv.* Ikke engang bløddyr er at finde der, og til dette øde, gølge land foreslår jeg at tage din bror. Der, væk fra enhver syn eller lyd fra Den Store Krig, væk fra ethvert andet astralvæsen, kan han hvile i absolut stilhed, indtil hans tilstand til sidst er blevet normal.

"Vil du følge os et stykke af vejen?"

Jeg sagde ja, og vi startede sammen. For mit vedkommende prøvede jeg at muntre Rex op, for han virkede ret deprimeret, og også til tider syntes hans sind at vandre vagt fra det ene emne til det andet.

Efter en tid kom vi ind i et land, der lignede jorden i dag. Her gik vi langs flere byer, men H.J.L. holdt sig til landevejene så vidt muligt. Nogle af disse byer og byer var åbenbart kommet dertil for nylig, og Rex erklærede, at han genkendte flere af de mindre som byer og landsbyer fra det nordøstlige Frankrig og Flandern. Han pegede især på Yprés med dens store katedral og rådhus, tagene, der ragede ud over husene, som klyngede sig omkring dem. >

Efter en tid forlod vi denne egn og kom til et landområde, der nærmest lignede England. Som vi stadig skred frem, huskede jeg, at de fleste af de bygninger, vi så, tilhørte det attende århundrede, og H.J.L. bemærkede. – Ja, vi er tilbage til Georges tid. Se på de mænd derovre."

Mens han talte, gik en gruppe mænd og kvinder i kostumet omkring 1770 forbi os. De stirrede nysgerrigt på vores lille fest, men sagde ingenting..

J. W.: "Hvordan kan det være, at de ikke er gået over til det åndelige plan?"

H.J.L. - Sandsynligvis fordi de aldrig har forsøgt at gøre fremskridt, og på den anden side aldrig har været besat, og derfor ikke er blevet presset ned. Det er et mærkeligt faktum, som jeg ikke har dog fuldstændig fattet, *at mens de fleste astrale kun forbliver på dette plan så længe, omtrent som de kunne have levet på jorden, er der i hver generation nogle få undtagelser, og disse synes at hænge omkring i en ubestemt periode.* Der er mænd her, som kom fra den store istid.

- Selvfølgelig er de kun en meget lille procentdel af de enorme horder, der har passeret gennem disse egne, men selv en procent ville udgøre et betydeligt antal her, når man husker, at en mand dør hvert minut.

— Nogle mænd forbliver jordbundne i århundreder og fortsætter med at hjemløse deres tidligere hjem på jorden, men ethvert spøgelse, der hjemløser "den vandgravede Grange", er ikke et rigtigt astralt væsen; ofte er det kun den tomme skal, som stadig hænger rundt om sine gamle tilholdssteder, skønt ånden for længst er gået.

Vi fortsatte vores rejse og gik snart ind i den jakobeiske periode og passerede en fin gammel herregård på dens egen grund. Her bemærkede vi adskillige mænd og kvinder i dragt fra 1630, der gik langs alléerne.

Og så gik vi fra en periode af historien til en anden, indtil vi gik ind i den klassiske periode.

H. J. L., som havde kommenteret de forskellige epoker, vi havde gennemgået, bemærkede om denne:

— Selvfølgelig er vi stadig i England, som man kan sige, og ser derfor ikke romertiden på sit fineste. Storbritannien var altid en temmelig fjerntliggende provins i imperiet og beholdt meget af dets før-romerske karakteristika. De egentlige romere betragtede det lidt som et eksilsted, der skulle forlades, så snart deres tjenesteperiode var afsluttet. Alligevel er det tempel ret fint."

På den måde pegede han på et tempel, hvis portik kunne ses blandt træerne til højre.

Lige i det øjeblik standsede en mand i en romersk toga foran os og sagde: "Hvor kommer I, fremmede, og hvor kommer I hen?"

Jeg formoder, at han talte latin, men vi forstod ham udmærket.

Han var den første beboer fra fortiden, der havde talt til os.

-H.J.L. svarede: - Vi kommer fra det tyvende århundrede, fra Galliens slagmarker, og tager denne unge soldat til et sted med aldeles stilhed, så han kan hvile. Men hvem er du?"

Den fremmede. -Jeg er Claudius, en centurion fra den tiende legion. Er der så kampe i Gallien? Er gallerne rejst igen, eller er det en indtrængen af tyskerne?"

H.J.L. "Tyskerne har invaderet Gallien, og mændene fra Storbritannien, Gallien og Italien holder dem tilbage med en mur af stål."

Den fremmede. -Godt! Og hvem er nu kejser af Rom? Det er længe siden, jeg havde nyheder om jorden."

H.J.L. "Der er ingen kejser af Rom i dag,"

Den fremmede. — Hån mig ikke! Fordi jeg har forladt verden i disse mange år, bliver det dårligt for dig at håne min uvidenhed. Hvem er kejser af Rom?"

H.J.L. – Jeg taler sandt. Der har ikke været nogen kejser af Rom i over hundrede år, og selv den, der før den tid blev kaldt kejser af Rom i mange hundrede år, havde været tysker og havde ingen reel magt. Nej, ikke engang i selve Rom. For han regerede på Donau."

Den fremmede. – Ved guderne! Du overrasker mig. De sidste kejsere – tyskere – og i dag slet ingen kejser. Sir, hvis du taler sandt, og jeg ser nu, at du taler sandt, så læg mærke til mine ord. Det blev profeteret, at når Rom faldt, ville verden falde. Hvis der så ikke er nogen kejser af Rom, så er verdens dage talte. Men hvem regerer i Rom?

H.J.L. "Der er en konge af Italien, og selvfølgelig regerede paven i Rom, og selvom han ikke længere hersker over det, bor han der stadig og er en meget vigtig person."

Den fremmede. — Sir, jeg takker Dem for Deres nyhed. Meget er mærkeligt for mig, men sandelig, mænd, der kom ind i disse områder længe efter, at jeg døde, har talt om en pave, men det er første gang, jeg har hørt, at der ikke var nogen kejser.

"Men med denne krig, hvordan går det?"

H.J.L. "En hård og bitter krig, hvor tyskerne har spildt mange byer og dræbt mange mennesker, både mænd og kvinder og små børn, uden nåde og i strid med alle krigens love."

Den fremmede. - Tyskerne har altid været en grusom og forræderisk race. Falske af hjerte er de, og når de bliver slået, vil de sværge til en traktat, og næste sommer bryde den. Må guderne slå dem ned. Farvel!"

Så sagde han, at han drejede op ad vejen, som førte til templet, og vi fortsatte vores rejse.

t, vi skal være i den absolutte stilhed"

Så jeg sagde farvel og vendte tilbage ind i junglen, men jeg var næppe alene, da det begyndte at ryste og blive tåget. Snart kunne jeg ikke se andet end skyer og mistede så bevidstheden.

J.W.

KAPITEL IV,

DEN FULDSTÆNDIGE Stilhed.

9. maj. 1916.

Jeg tog ud og søgte R.L.W. og fandt ham uden besvær. Han sad i en bar, klippefyldt dal, hvori der ikke var tegn på vegetation: rundt om jorden var et goldt øde, brudt i pukler, og med hist og her rene klipper, der rejste sig fra sand eller grus, og over himlen syntes himlen overskyet og diset.

sad i nærheden af ham og rejste sig for at hilse på mig, men R.L.W. næsten ikke rørt sig.
J.W. - Hvordan har du det nu, Rex?

"Jeg er glad for, at du er kommet, men jeg har det meget elendigt."

R.L.W. - Hvorfor?

"Jeg kan ikke komme væk fra erindringen om mine tidligere ugerninger".

W. -Så du ser "visionerne fra dit tidligere liv" formoder jeg?

H.J.L. -Ikke nøjagtigt. Det er mere beslægtet med jordisk hukommelse; her er de ikke rene ånder, **og ser derfor som regel ikke deres tankers former, som vi gør på åndeplanet. Men hukommelsen er spændt op til en langt højere tonehøjde, end den er på jorden, og derfor passerer deres tidligere**

liv endnu en gang gennem hjernen, indtil den næsten bliver overmandet af den masse af detaljer, som den har akkumuleret. Stakkels dreng, han har det ret dårligt, men det går snart over, håber jeg."

R.L.W. — Det værste af det er, at jeg synes at huske mine ugerninger næsten til udelukkelse af mine gode. Jeg er sikker på, at jeg gjorde flere gode gerninger, end jeg kan huske, men enhver fejl ser ud til at skille sig ud med overraskende livlighed. Hvad mere er, nogle af dem synes at dukke op for mine øjne; ikke alt jeg indrømmer, men de værste gør det ofte,"

H.J.L. klappede hans arm. — Det går over, Rex, det går over. Jeg har været igennem det hele. Glem ikke Bibelens ord, "skønt dine synder er som skarlagten" osv. Og trods alt har du ikke levet længe nok til at samle en meget tung vægt af synd. Glæder dig til, hvad du ville have stået over for, hvis du havde levet til min alder."

R.L.W. - Det gjorde jeg gudskelov ikke, men jeg kunne være blevet bedre som årene gik.

H.J.L. — Det kan du måske, eller måske ikke. Kun Gud ved. Men alligevel er det slut. Her, hvis du holder dig til mig og følger mit råd, behøver du ikke synde mere. Snart vil denne fase passere." Vi faldt tilbage til tavshed, indtil jeg endelig talte.

J. W. - Der er altså en markant forskel i denne sag også mellem dit plan og det astrale?

"Ja, hukommelsen spiller en lille rolle her, men ikke så levende som på det næste plan, hvor vi i sandhed ser vores tidligere liv."

W. —Når en sjæl går fra det astrale til det åndelige plan, vil den så igen gå igennem dette stadie?"

-I en lille grad, men husk, at den også vil se sit liv på det astrale plan, og hvis det liv har været et godt, vil det mere end opveje det onde, det ser, som hørte til dets liv på jorden.

A. passerede ikke dette stadium på det astrale plan, og følte det derfor akut på det åndelige plan. Ja, selv nu føler han det til tider. Men du skal huske, at han ikke var længe på det astrale plan, hvorimod Rex vil slå sig ned på et længere ophold her, i det mindste så jeg forventer. —

Igen stilhed; faldt på os, og jeg følte, at det næsten gjorde ondt. Det så ud til at æde sig ind i min hjerne.

R.L.W. talte pludselig. "Ja, det påvirker mig på samme måde, men jeg tror, det gør mig godt." Så faldt han tilbage til tavshed.

Jeg lavede en bevægelse for at vende tilbage efter et stykke tid, og han talte igen. — Hvordan har far og mor det?

J. W. - Nå, det er jeg glad for at kunne sige, i det mindste så vidt mor nogensinde kan siges at have det godt,

-Og C-? Og lille B-, husker hun mig stadig?"

— Ja, det ved jeg, hun gør. Hun er et kært lille barn."

Så faldt han tilbage til tavshed igen, og jeg vendte mig om og forlod ham med et muntert — farvel!

J W. — Ja, begge har det godt. B — taler ofte om dig. Hun var meget ulykkelig, da hun hørte, du blev dræbt. Hun husker dig altid i sine bønner."

H.J.L. fulgte mig og sagde: - Jeg vil gå en kort vej med dig. Rex vil klare sig selv i kort tid."

Mens vi gik, sagde han: -Dette er bare den værste periode. Men jeg kan allerede se en forbedring begynde. Hans sind bliver klarere og bliver tilpasset de nye forhold."

J. W. – Nå, jeg må skynde mig tilbage nu. Farvel!"

Så da jeg koncentrerede mit sind om at vende tilbage til jorden, virkede jeg fanget i en hvirvelvind, og landskabet forsvandt. Snart mistede jeg bevidstheden.

Men vi gik hele tiden, og snart blev al civilisation efterladt. Landet blev til en række sammenfildrede skove med hist og her landsbyer af hytter, hvori vi lagde mærke til mænd og kvinder klædt i skind.

Rex, som indtil nu havde forholdt sig meget tavs, sagde pludselig:

– Dette er briternes æra, formoder jeg, og derfra går vi over til den yngre stenalder. Denne rejse er ret interessant. Jeg lærer mere virkelig historie på én rejse, end jeg nogensinde har lært fra bøger på jorden."

Men nu begyndte jeg (J. W.) at blive træt og vidste, at jorden kaldte på mig, så til sidst standsede jeg i en lysning i skoven og talte:

J. W. — Jeg skal vende tilbage; hvor skal jeg finde dig næste gang?"

H.J.L. -Du vil finde os, hvis du blot koncentrerer dit sind om os. Som et spørgsmål om vi skal være i den absolutte stilhed"

Så jeg sagde farvel og vendte tilbage ind i junglen, men jeg var næppe alene, da det begyndte at ryste og blive tåget. Snart kunne jeg ikke se andet end skyer og mistede så bevidstheden.

J.W.

KAPITEL IV, DEN FULDSTÆNDIGE Stilhed.

9. maj. 1916.

Jeg tog ud og søgte R.L.W. og fandt ham uden besvær. Han sad i en bar, klippefyldt dal, hvori der ikke var tegn på vegetation: rundt om jorden var et goldt øde, brudt i pukler, og med hist og her rene klipper, der rejste sig fra sand eller grus, og over himlen syntes himlen overskyet og diset.

H.J.L. sad i nærheden af ham og rejste sig for at hilse på mig, men R.L.W. knapt rørte sig.

W. - Hvordan har du det nu, Rex?

"Jeg er glad for, at du er kommet, men jeg har det meget elendigt."

W. - Hvorfor?

"Jeg kan ikke komme væk fra erindringen om mine tidligere ugerninger".

W. -Så du ser "visionerne fra dit tidligere liv" formoder jeg?

H.J.L. -Ikke nøjagtigt. Det er mere beslægtet med jordisk hukommelse; her er de ikke rene ånder, og ser derfor som regel ikke deres tankers former, som vi gør på åndeplanet. Men hukommelsen er spændt op til en langt højere tonehøjde, end den er på jorden, og derfor passerer deres tidligere liv endnu en gang gennem hjernen, indtil den næsten bliver overmandet af den masse af detaljer, som den har akkumuleret. Stakkels dreng, han har det ret dårligt, men det går snart over, håber jeg."

R.L.W. — Det værste af det er, at jeg synes at huske mine ugerninger næsten til udelukkelse af mine gode. Jeg er sikker på, at jeg gjorde flere gode gerninger, end jeg kan huske, men enhver fejl ser ud til at skille sig ud med overraskende livlighed. Hvad mere er, nogle af dem synes at dukke op for mine øjne; ikke alt jeg indrømmer, men de værste gør det ofte,"

H.J.L. klappede hans arm. – Det går over, Rex, det går over. Jeg har været igennem det hele. Glem ikke Bibelens ord, "skønt dine synder er som skarlagten" osv. Og trods alt har du ikke levet længe nok til at samle en meget tung vægt af synd. Glæder dig til, hvad du ville have stået over for, hvis du havde levet til min alder."

R.L.W. - Det gjorde jeg gudskelov ikke, men jeg kunne være blevet bedre som årene gik.

H.J.L. – Det kan du måske, eller måske ikke. Kun Gud ved. Men alligevel er det slut. Her, hvis du holder dig til mig og følger mit råd, behøver du ikke synde mere. Snart vil denne fase passere."

Vi faldt tilbage til tavshed, indtil jeg endelig talte.

J. W. - Der er altså en markant forskel i denne sag også mellem dit plan og det astrale?

"Ja, hukommelsen spiller en lille rolle her, men ikke så levende som på det næste plan, hvor vi i sandhed ser vores tidligere liv."

W. —Når en sjæl går fra det astrale til det åndelige plan, vil den så igen gå igennem dette stadie?"

-I en lille grad, men husk, at den også vil se sit liv på det astrale plan, og hvis det liv har været et godt, vil det mere end opveje det onde, det ser, som hørte til dets liv på jorden.

W. A. passerede ikke dette stadium på det astrale plan, og følte det derfor akut på det åndelige plan. Ja, selv nu føler han det til tider. Men du skal huske, at han ikke var længe på det astrale plan, hvorimod Rex vil slå sig ned på et længere ophold her, i det mindste slik jeg forventer.

Igen faldt stilheden over os, og jeg følte, at det næsten gjorde ondt. Det så ud til at æde sig ind i min hjerne.

R.L.W. talte pludselig. "Ja, det påvirker mig på samme måde, men jeg tror, det gør mig godt." Så faldt han tilbage til tavshed.

Jeg lavede en bevægelse for at vende tilbage efter et stykke tid, og han talte igen. – Hvordan har far og mor det?

J. W. - Nå, det er jeg glad for at kunne sige, i det mindste så vidt mor nogensinde kan siges at have det godt,

-Og C-? Og lille B-, husker hun mig stadig?"

– Ja, det ved jeg, hun gør. Hun er et kært lille barn."

Så faldt han tilbage til tavshed igen, og jeg vendte mig om og forlod ham med et muntert – farvel!

J W. – Ja, begge har det godt. B – taler ofte om dig. Hun var meget ulykkelig, da hun hørte, du blev dræbt. Hun husker dig altid i sine bønner."

H.J.L. fulgte mig og sagde: - Jeg vil gå en kort vej med dig. Rex vil klare sig selv i kort tid."

Mens vi gik, sagde han: -Dette er bare den værste periode. Men jeg kan allerede se en forbedring begynde. Hans sind bliver klarere og bliver tilpasset de nye forhold."

J. W. – Nå, jeg må skynde mig tilbage nu. Farvel!"

Så da jeg koncentrerede mit sind om at vende tilbage til jorden, virkede jeg fanget i en hvirvelvind, og landskabet forsvandt. Snart mistede jeg bevidstheden.

KAPITEL V,

H.J.L.BESKRIVER RESTEN AF REJSEN.

13 maj 1916.

IGEN fandt jeg H.J.L. og R.W.L. på samme sted som det, hvor jeg havde efterladt dem ved mit sidste besøg. R.L.W. Var åbenbart meget gladere nu og hilste mig med glæde.

– Jeg har det meget bedre nu. Onkels behandling gør mig meget godt."

W. - Hvordan er minderne nu?

R.L.W.:Ikke så slemt. En stor fred er indtrådt, og selvom de nu og da bryder ud igen, synes hver besværgelse kortere end den sidste. Jeg kan ikke fortryde, hvad jeg har gjort, men jeg kan stoppe nu, og skal stoppe. Hvordan går krigen?"

Jeg fortalte ham kort nyheden, og så talte H.J.L.

-Rex er bestemt meget bedre, men vi bliver her lidt længere. Næste gang du kommer her, vil han være klar til at vende tilbage."

J.W. — Efter at have forladt det gamle britiske område, er der sket noget andet eventyr for dig?

H.J.L. — Da vi 'gik ind i den yngre stenalder' og gik igennem uden problemer, men mens vi passerede gennem den palæolitiske tidsalder, blev vi angrebet af en gruppe vilde. Vi drev dem af sted blot ved vores viljestyrke. Rex sagde, at han ville ønske, han havde en revolver, så jeg sagde, at han skulle forestille sig, at han affyrede en. Der lød en larm som en skarp ladning, og en af vildene faldt ned. Resten 'boltede sig' sammen. Den "sårede" mand lavede stor ballade, men vi gik videre og efterlod ham, hvor han var, og da vi var gået et lille stykke, så vi ham rejse sig og snegle sig af sted.

— Så kom vi til en region med subtropisk vegetation. Her så vi mange mærkelige dyr, og en gang eller to væsner, der så ud til at være halvt menneske og halvt abe. Jeg formoder, de var primitive mænd, men de var åbenbart meget nervøse og holdt os ude af vejen. For det meste syntes de at bevæge sig mellem træerne.

- Efterhånden arbejdede vi gennem denne tidsalder, og så gennem alle de forskellige geologiske tidsaldre. **Vi så nogle mærkelige monstre i karbontiden.** Masser af Pterodactyl, hvoraf nogle angreb os; men vi ville simpelthen, at de skulle stoppe, og det gjorde de.

- Nogle af de tidligere dyr var virkelig meget mærkelige. Især nogle af de skabninger, der levede i en enorm mose. (norsk=myr). Vi havde meget svært ved at komme over denne. Selvfølgelig kunne jeg have klaret mig godt. Vilje er stærkere end astralt stof, du ved, og jeg ville have gået direkte hen over slimet, men Rex havde ikke nok tro og begyndte at skrubbe. Desuden begyndte han at blive meget nervøs ved synet af de mærkelige saurianere, vi så. På en eller anden måde lykkedes det os at finde et spor, som vi vovede at gå over, og til sidst befandt vi os på kanten af et stort hav.

– Dette hav vrimlede med mærkelige monstre, hele stedet virkede levende med dem –

Ichthyosaurus, som var en gruppe fiskeøgler, og den gamle søslange dukkede endda op en gang. Han blev tæt forfulgt af nogle voldsomme beboere fra havet. (de levde i juratiden og var mindre, enn de fleste av sine slektninger.)

- Et vilkårligt antal queer skaldyr var på stranden og klipper, der stak ud i havet, og stranden var overstrøet med tomme skaller. Mange af disse forsvandt til støv, så snart vi rørte ved dem. Det var åbenbart slidte "skaller" i okkult forstand.

-Vi vidste ikke, hvordan vi skulle komme over havet. Selvfølgelig var der ingen både, og jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre.

- Så vi arbejdede os frem rundt til venstre i lang tid, indtil vi til sidst kom til munden af en kæmpe flod. Alligevel kunne vi ikke komme over. Vi gik langs flodens bred et langt stykke, indtil jeg til sidst stødte på stokken af et træ, som flød i vandet. Vi steg på dette og padlede den velsignede ting over floden, og blev efter længere tid fanget i en strøm, som førte os over til en stribe land. Vi grundstødte et stykke ud og måtte vade. Vi følte os drivvåde, da vi kom i land, men vi syntes snart at tørre ud og fortsatte vores rejse. Men tiden bliver knap. Vi var på et stykke land, som kun havde lidt vegetation; mest mos og lav, og de eneste dyr, vi så, var nogle nysgerrige væsner, der ligner frøer. Jeg tør godt sige, at der var andre udyr et eller andet sted, men vi så dem ikke. Der var ingen blomster, og vi så ingen flyvende væsner.

— Landet blev mere og mere øde, indtil vi til sidst, efter at have passeret gennem adskillige landområder, kom til dette land. Her kan jeg ikke spore noget livstegn ud over en lejlighedsvis orm. Der er ingen tegn på vegetation, ikke engang mos; ingen insekter, ingen fisk endda, så vidt jeg kan se. Her er stilheden dyb og evig.

- Nu, det giver dig en kort opsummering af vores rejse. Jeg har udeladt diverse uvæsentlige detaljer."

J. W. - Så du "den behårede mammut"?

H.J.L. – Ja, mange af dem. I flokke, der krydser en frossen mose, og også nogle af de tidligere medlemmer af elefantfamilien."

- Vi så en flok glade små heste blive forfulgt af palæolitiske mænd. De så dog ikke ud til at fange nogen af dem. Ved jove gik disse heste et frygteligt tempo."

W. - Har du ikke set noget til betjenten?

H.J.L. "Nej, ser du, jeg har aldrig forladt Rex."

Så efter lidt mere snak om private forhold, forlod jeg dem. Jeg forsøgte ikke at passere gennem de forskellige tidsaldre og ville så gerne vende tilbage direkte, men lige som jeg var ved at gøre det, og mørket omsluttede mig, kom en erindring om slagmarken ind i mit sind. Dette ændrede åbenbart min kurs, for jeg befandt mig blandt en masse stridende ånder og hørte kanonernes brøl.

En kakiklædt soldat greb min arm og sagde. -Hvor er vi?"

J. W. - På det astrale plan.

Soldaten. - Og hvor er det?

J.W; "Stedet, hvor de døde går først og fremmest."

Soldaten. – Er vi så alle døde?

J.W. – De fleste af jer. Jeg er det ikke; men du er død.'

Soldaten. -Gode Gud!"

Før jeg kunne tilbageholde ham, sprang han væk og forsvandt midt i mængden.

Men nu kunne jeg mærke "jordens træk" blive stærkere, og igen, koncentreret mit sind om min krop, fandt jeg mig selv i næste øjeblik i mit værelse, og så min krop vente på mig og mistede bevidstheden.

J.W.

TRANCE VISION,

16 maj 1916.

Jeg fandt igen H.J.L. og R.L.W. i det golde land, og efter at vi havde hilst på hinanden, sagde jeg: "Hvordan har du det nu, Rex?"

R.L.W. - Meget roligere og ikke længere elendig. Jeg har haft en lidt råtten tid, men har det så meget bedre nu. Mit sind er helt klart, og de hjemsoegte minder generer mig ikke længere. Jeg mener ikke, at jeg har glemt dem, men de har ordnet sig i en ordnet rækkefølge, og blandt dem husker jeg de anstændige ting, jeg gjorde, og disse modvægtsminder, som ellers ville deprimere mig.

— onkel forklarer nu fuldt ud livet på det astrale plan og sætter sig i øvrigt ind i faren for besættelse. Han har givet mig en så rystende fortælling om dens onde virkninger, at du kan være sikker på, at jeg vil holde mig fri af den slags."

H.J.L. smilede og sagde: "Jeg troede, vi skulle være klar til at vende tilbage til den astrale verden af i dag, da du kom denne gang, men jeg tror, vi må hellere udsætte det til dit næste besøg. Hvis du ikke har noget imod det, vil jeg fortsætte med det, jeg fortalte Rex lige nu.

Så jeg satte mig ned og lyttede, mens H.J.L. beskrev de forskellige love i den astrale verden og formålet med livet på det plan.

Til sidst rejste jeg mig for at gå, og efter at have besvaret de spørgsmål, som H.J.L. og R.L.W. fortalte mig om venner, der stadig er på jorden, og om krigen, forlod jeg dem og vendte tilbage til jorden.

J.W.

KAPITEL VI,

TILBAGEREJSEN.

26 maj 1916.

Jeg SÅ min krop ligge i søvn, og blev derefter hvirvlet væk, ud i rummet. Midt i skyerne voksede et nyt landskab til. Golde bakker, stenede dale; hist og her en bar afgrund. Til sidst fandt jeg Rex og H.J.L.

R.L.W. sprang op, var glad for at se mig og sagde: "Jeg var lige begyndt at spekulere på, hvornår du ville ankomme."

H.J.L. talte så: -Rex er langt om længe klar til at starte på hjemrejsen, men vi tænkte, at vi ville vente, til du kom, før vi tog afsted. —

Jeg sagde ja, og med det samme gik vi i gang. Efter et stykke tid gav bakkelandet plads til en mere jævn strækning. Her var sumpe og moradser fyldt med mærkelige træer, og H.J.L. sagde: - Dette er de astrale former for kulmålstræerne. Her skal vi nok se nogle af de monstre, der tidligere beboede jorden."

Selv mens han talte, hørte jeg en plask og gurglende lyd, og op af slimet steg et kæmpe dyr. Den lignede lidt en krokodille, dog ikke ligefrem, men jeg havde næsten ikke lagt mærke til den, da den forsvandt igen under slimet. Så styrtede et lille væsen, formet som et firben, men med flagermuslignende vinger, forbi med et skrig, forfulgt af en stor, grim ting som fabeldragen.

Sidstnævnte havde enorme tænder, som den blev ved med at gnidse. —A Pterodactyl skrek jeg, og H.J.L. nikkede.

Junglen på vores venstre side skiltes, og et kæmpe væsen, der stod på bagbenene, med et stort firbenhoved, kiggede sultent ud. Så snart den så os, styrtede den frem, og både R.L.W. og jeg følte mig ret bange; men H.J.L. lavede en bevægelse, som om han slog eller kastede noget mod den, og råbte vredt: "Gå, eller jeg slår dig ihjel."

Straks forsvandt den midt i junglen.

Langsomt kom vi forbi, og nåede efterhånden fastere grund.

Efter at have passeret nogen tid blandt høje græsser kom vi til en stenet dal, og efterhånden blev denne til en jævn slette.

Og så, gennem grænseløse sletter, over bjerge og dale, langs søer og slingrende floder, rejser vi. **Vi passerede i tiden gennem forskellige tidsaldre i jordens geologiske historie, indtil al fornemmelse af tid var tabt.** Til sidst kom vi ind på en anden slette.

Meget anderledes var dette dog fra dem, vi tidligere havde krydset. Her var korte tuer af græs, pudret over med sne, og hist og her frosne vandpytter. Længere væk var store vidder af frossen mose og sø. I det fjerne var en frossen flod, og hen over den bevægede en flok mammuter. Tættere på os var der rensdyr, der fodrede, og jeg kunne se en flok ulve lure mellem nogle kampesten et stykke ude på sletten.

Da vi krydsede denne slette sprang en flok hudklædte vilde pludselig ud fra nogle kampesten, hvor de havde gemt sig, og stormede mod os.

H.J.L. råbte straks til Rex: "*Husk, hvad der skete sidste gang, vi blev angrebet af disse vilde.*"

Rex råbte: hallo, og vi gik efter dem så hårdt vi kunne, men de ventede ikke på, at vi nåede dem, men flygtede skrigende. Deres skrig forskrækkede nogle rensdyr, som på deres side stampede.

Vi så ud til at rejse videre over denne enorme frosne mose i en tid, og vi kom i lang tid til flere bjerge, og midt i disse satte vi os ned et stykke tid.

-Her bliver du nødt til at forlade os, sagde H.J.L. "Vi skal dog fortsætte til de civiliserede bæltter mod moderne tider, men du skal nu tilbage til jorden."

J. W. - Hvad bliver din næste handlingsplan?

H.J.L. – Nu hvor Rex' knuste astrale nerver er kommet sig, vender vi trin for trin tilbage til nutidens forhold. *Der må han lære at **udrydde** jordiske lidenskaber og stræbe efter at gøre det gode, så han kan udvikle sig, og frem for alt, at hans ånd kan udvikle sig, for at han ikke, når tiden kommer for ham til at forlade dette plan, finder ud af, at han har en umoden åndelig krop.*"

J.W. "Bare et lille punkt, som undrer mig. Hvorfor var den romerske centurion, der stoppede os, klædt i civil påklædning og ikke i en romersk soldats klæder?"

H.J.L. – Jeg kan ikke fortælle dig det, min dreng, men når alt kommer til alt, hvorfor skulle han ikke være det? Jeg har set masser af britiske officerer i civil påklædning. *Måske havde han klædt sig sådan, før han døde.* Måske foretrak han det kostume her. Nej, du vil ikke føre mig ind i en diskussion om, hvorvidt en centurion korresponderer med en sergent eller en underløjtnant. Det er på tide, du vender tilbage. Farvel!"

Så jeg begyndte at ønske, at jeg skulle vende tilbage, og skyer omsluttede mig.

Astralplanet forsvandt, og jeg skyndte mig gennem rummet med en enorm hastighed, *indtil jeg nåede min sovende krop og trådte ind i den, vågnede på jorden.*

KAPITEL VII,

R.L.W. BESKRIVER HANS DØD.

9 juni 1916.

JEG FANT Rex i noget, der lignede et fransk hus på en gade. Det havde ikke noget særligt slående ved sig, at være sådan som man ser i Belgien eller Nordfrankrig. Det havde en have på bagsiden omgivet af en mur, og forsiden af huset kom praktisk talt direkte ud på gaden.

Indeni var møblerne moderne, og selvom de ikke var grimme eller i dårlig smag, var de ikke særlig interessante. Der var billeder på væggene, inklusive et eller to malerier af scener i Brugge, som interesserede mig, og flere store fotografier af grupper, som ikke gjorde det.

Rex og H.J.L. sad på hver side af et bord, da jeg kom ind.

J. W.: Ved du, at din adjutant faldt i kamp omkring tre uger efter, at du gjorde det?"

R.L.W. -nej. Jeg siger, tror du ikke, vi kunne få fat i ham? Han var en anstændig slags, og jeg ved i hvert fald, hvor rådden man føler sig, når man kommer herover i starten."

H.J.L. – Ja, Rex, det vil vi. Jeg tror, at det er det arbejde, vi har ventet på, men jeg synes, du burde tage kontakt til "Offiseren: " Han kender disse sfærer så meget bedre end jeg, og har allerede gjort en hel del nyttigt arbejde her siden krigen begyndte.

—J. W. —Rex, kan du give mig en sammenhængende og sammenhængende beretning om dit liv og dine eventyr her!"

R.L.W. — Nå, vi var blevet beskudt i nogen tid, og efterhånden blev bombardementet mere intenst. Så slog de, som du ved, ned i skyttegravene nær os på begge sider og vi skyndte oss til sidst med dem. Men vi kørte tilbage og barrikaderede enderne af vores skyttegrave. Så syntes Bochen at blive vred og det regnede nu tunge ting over os. Jeg ved ikke, hvor længe det varede, men vores brystværn gik helt i stykker. *Pludselig mærkede jeg et forfærdeligt slag og så ud til at falde, falde, falde.* Jeg befandt mig i fuldstændig mørke, og min første tanke var, at graven var blevet blæst ind, og jeg blev begravet i live. Jeg fandt dog ud af, at jeg kunne bevæge mig og indså hurtigt, at der var noget mærkeligt i sagen, for jeg så ud til at være i stand til at gå meget længere, end jeg kunne have i en dug-out.

- **Det gik ikke op for mig, at jeg var død, men jeg følte mig forstumlet og som om alt omkring mig var uvirkeligt.** Jeg tænkte, måske var jeg såret og mærkede over hele kroppen, men kunne finde nej skade. Alt imens jeg hørte pistolernes brøl og brag. Jeg famlede rundt og begyndte så at skribe. Der kom ingen. Jeg tænkte: "Selvfølgelig kan de ikke komme hertil under bombardementet, de bliver nødt til at vente, til det er overstået."

- Så tænkte jeg, "Jeg tager en smøg", men kunne på en eller anden måde ikke finde mine ting. Alt imens følte jeg mig underligt forstumlet. Tiden syntes at trække langsomt frem. Efterhånden begyndte jeg at skelne nye lyde og at opfatte ting i mørket.

- Jeg hørte stemmer og råbte, men fik intet svar. Så hørte jeg tydeligt talt tysk og forholdt mig stille. Jeg troede måske, at skyttegravene endelig var blevet taget.

— Snart hørte jeg et vildt råb, og det var på engelsk. Så fejede en hvirvlende masse kæmpende mænd, mørke og skyggefulde, forbi mig. Så mere og mere. Frem og tilbage rullede konflikten.

- Næste øjeblik rullede slagets gang op og opslugte mig. *Jeg affyrede min revolver helt ind i ansigtet på en tysker, men det syntes ikke at gøre den mindste forskel.*

— En Boche slog sin bajonet ind i mit bryst, og jeg mærkede smerten et øjeblik, men fortsatte alligevel med at kæmpe og glemte alt om det. Jeg greb en mand ved struben, og han greb mig, og vi rullede sammen til jorden og blev adskilt af slagets kør.

- Frem og tilbage, op og ned i en mareridtskamp, hvor ingen af siderne fik det øverste bånd, kæmpede vi og kæmpede og rasede. Tiden havde ingen betydning for os. Der var ikke engang noget i træk. Altid det samme. Over os spillede lynet og tordenen lød, blandet med blitzen og brølen fra kanonerne. Omkring os mørk nat, måneløs og stjerneløs. Som en tåge omsluttede den os, tyngede os og lukkede os inde.

— Midt i denne uophørlige strid hørte jeg langt væk ordene fra begravelsestjenesten og lyden af spader, der gravede, gravede, gravede. Men det havde ingen betydning for mig. Jeg vidste bare, at jeg var frygtelig træt af den uophørlige kamp, som ikke så ud til at føre nogen steder, som ikke så ud til at have noget resultat, og jeg længtes efter at ryste den fortumlede fornemmelse af mig, som fik alt til at virke uvirkeligt.

(Boche er et (nedsettende) fransk tilnavn på tyskere. Ordet ble særlig vanlig under første verdenskrig)

- Til sidst råbte jeg til en Boche: "Hvorfor fanden dør du ikke? Jeg har skudt dig ihjel tre gange!' Og han lo, og selvom han talte tysk, så forstod jeg alligevel hans ord, som om de havde været på engelsk.

- "Dit fjols! Hvordan kan jeg? Er du endnu ikke klar over, at vi alle er døde her? Ja, og er i helvede, og må for evigt fortsætte med at kæmpe uden hvile, for evigt og altid."

– Løgn!, svarede jeg. Han sprang hen mod mig og kørte sin bajonet gennem min krop. "Hvis du er i live, hvorfor dør du så ikke nu?" spurgte han, *og jeg vidste, at han talte sandt.*

- Så jeg bragede igennem pøblen og prøvede at finde et sted, hvor jeg kunne sætte mig ned og hvile mig og tænke over tingene. Men selvom jeg vandrede gennem den skumle luft i evigheder og plet efter plet, det nyttede ikke noget. Hvor jeg end sad, kom skarer af slingrende ånder, og jeg blev fanget af konflikten.

— Til sidst fandt jeg dog en stenet høj og satte mig der, og pludselig hørte jeg dig (J. W.) kalde, og jeg fulgte din stemme gennem den sorte nat. Så så jeg dig svagt i et velkendt rum og hørte dig bede mig om et tegn, og efter at have kæmpet desperat i et stykke tid syntes jeg at skrive noget. Sagde dig, at jeg var her, og så forsvandt du, og endnu en gang blev jeg omringet af en rasende skare af voldsomt kæmpende mænd, og brød væk fra dem og flygtede. Flygtede vildt hen over endeløse stenede fald, over sandklitter og over bløde, mudrede, tunge marker. Snublede og faldt i bassiner og sumper og sank til sidst ned ved vejkanten.

"Og igen hørte jeg dig kalde, og skyndte mig blindt gennem mørket på jagt efter en gammel ven gennem mareridtet, kom til nye omgivelser, og igen prøvede jeg at give dig besked, men Gud ved, jeg ville selv have en!"

- Igen forsvandt du, og endnu en gang vandrede jeg gennem mørket, men selvom kanonerne spillede rundt, var de kæmpende, kæmpende ånder længere fremme.

- Jeg satte mig ned og prøvede smerteligt at samle det hele. Hvor var jeg? Død? Hvor var jeg? Hvad var dette vilde, kaotiske mareridtsland? Og jeg syntes at huske noget, du havde fortalt mig. Astralplanet, det var det! Eller var jeg i helvede? Bochen havde sagt, at vi var det, men jeg huskede, at du havde sagt, at de unge, og især de som pludselig gik over i det astrale plan i hvert fald.

– **Og så kom du.** Jeg var opmærksom på et venligt nærvær, der langsomt kom gennem mørket. Hvor langsomt syntes du at komme! Så til sidst så jeg dig. Du virkede anderledes end de andre.

Mindre substantiel på nogle måder, eller var den mere substantiel? Jeg kan ikke sige. **En ting lagde jeg mærke til, at der fra dig slæbte en sølvsnor, * der var tynd som et hår, men gik rent ude af syne. Det havde ingen af de andre, jeg havde set!**

- Hvor var jeg glad for at se dig, du ved, og da du lovede at bringe H. J. L., var jeg taknemmelig.

— Hvis, som De utvivlsomt ved, englænderen i Østen føler sit hjerte springe op, når han hører sit modersmål, hvor meget mere så jeg ikke, da jeg til sidst, efter al den tid, mødte en, jeg kendte og hørte fra ham at jeg **i det mindste for en tid skulle have en ledsager til at hjælpe mig på vej.** "Da du var gået, følte jeg et forfærdeligt tomrum, men alligevel følte jeg også et nyt håb, og da du efter lang venten kom igen med H.J. L., *kan ingen ord sige, hvor taknemmelig jeg var.*"

— Lad mig fortælle dig, at han også ser anderledes ud end os, og også fra dig. Jeg ved, at hans astrale legeme, som antages af ham, kun holdes sammen med betydelig besvær, og ofte må han gå væk en kort tid for at forny det.

-Hans tilværelse her har allerede gjort en enorm forskel for mig. Den fortumlede følelse er forsvundet, og nu forstår jeg både, hvad der er sket, og også lovene i denne nye verden, hvor jeg formoder, jeg må beslutte mig for at dvæle."

H.J.L. -Jeg tror, vi skal stoppe nu, for det er på tide, at Jack vender tilbage. Vi kan fortsætte igen næste gang."

Så vi skiltes, og jeg snurrede gennem rummet, indtil jeg så på min krop, og så mistede jeg bevidstheden.

*les mere om "sølvsnoren" bl a [her](#)

KAPITEL VIII,

R.L.W. FORTSÆTTER SIN FORTÆLLING.

12 juni 1916.

DA jeg kom til det hus, hvor jeg sidst havde set H.J.L. og R.L.W., fandt jeg R.L.W. der, men ikke H. J. L., og spurgte ham, hvor denne var.

- Han forsøger at komme i kontakt med betjenten, men har endnu ikke fundet ham. Han gik lige efter deg, og er endnu ikke vendt tilbage. Jeg har været frygtelig ensom uden ham, og jeg håber, at han snart vender tilbage."

W. – Det håber jeg, han vil. Du kan fortsætte med din fortælling, og måske kommer han. Han har endnu aldrig undladt at møde op til interviewet med mig på mandag."

Så R.L.W. begyndte:

— Efter at H.J.L. ankom, og du var gået, begyndte han, "Nu, Rex, er du på det astrale plan. Du er stadig delvist materiel, selvom raffineret stof sådan set er det samme som gas sammenlignes med fast stof. **Astralplanet rammer jordplanet og tager langt mere del i dets natur end åndernes plan, hvori jeg rigtigt bor.**

– Det astrale plan svarer ret godt til ideen om udrensning, *men åndeplanet indeholder det, du kender som helvede, og også en del af de lavere himle, men ikke de rigtige høje himle.*

- På det astrale plan vil du opdage, at du stadig er underlagt jordiske påvirkninger. Det er sædvanligt at tale, som om jordens påvirkninger er til det dårlige, men det er ikke tilfældet. Her kan du forløse tidligere fejl ved at gøre godt på jorden og rense din ånd for jordiske lyster og fejl, men selvfølgelig kan du også hige efter forbudte jordiske fornøjelser og på en dunkel hån af en måde nyde dem, men til din bane. Her kan du begå yderligere synder og til sidst få din sjæl til at

falde ned i den del af åndeplanet, som rigtigt kaldes Helvede, og derfra er det langt sværere at klatre end fra dette plan til de lykkelige planer ovenover.

- "Jeg sagde, korrekt kaldet Helvede, for der er dele af dette astrale plan, som for den overfladiske iagttagelse ligner helvede meget. Alligevel vil dette næppe overraske dig, da selv på jorden selv findes meget tætte efterligninger af helvede. Det er naturligt, at hvor onde mennesker samles, vil der blive fundet en tilstand, som nærmer sig Helvede.

— Det, man skal gøre, er at undgå sådanne distrikter omhyggeligt og især undgå mennesker af åbenlyst ond natur. Dem, der foreslår besættelse og så videre, skal undgås for enhver pris. Ved du, hvad besættelse er?"

– Jeg svarede, "Ja, Jack forklarede mig det en gang ret fuldstændigt:

-H.J.L. fortsatte: "Desværre ser din guide ud til at være drevet ret langt fra dig, men det skal vi uden tvivl rette op på med tiden.

— "Den første ting at gøre er at give dig en chance for at slå dig ned blandt de nye omgivelser, og frem for alt at få tankerne væk fra slagmarken og lignende scener.

- "Så nu vil jeg isolere dig fra alt dette. Faktisk fra den nuværende verden selv."

- Så rejste vi os og startede på en lang og tilsyneladende endeløs rejse, midt i en tyk tåge og overskygget af tumult og frygt.

Nu og da fik jeg et flygtigt glimt af landskabet, som støt og roligt blev vildere og fremmedare. Jeg gik over, hvad der så ud til at være store ismarker, og derefter gennem urskove, over tropiske sumpe, og videre og videre, indtil livet slog fejl, indtil selv de mærkelige monstre fra forhistorisk tid ophørte, og en stor Stilhed sænkede sig over alle. (Men du kender denne del ret godt.)

- Langsomt tærede denne stilhed sig ind i min hjerne. Til tider var det næsten smertefuldt og virkede som en ætsningsmiddel, der brændte det hæslelige virvar af knuste nerver væk.

- Efter et stykke tid forsvant dette stadium, og det begyndte at virke som en beroligende balsam. Efterhånden syntes hele mit væsen at udvide sig og sive det ind, og mine omgivelser blev klarere og mere tydelige. Jeg indså, at jeg sad midt i et stenet fald, hvor evig stilhed herskede.

– Men se, her kommer han.

KAPITEL IX, OFFICIEREN IGEN.

Som R.L.W. talte, gik døren op og H.J.L. kom ind, efterfulgt af betjenten. Jeg hilste H.J.L. med glæde, men da jeg så betjenten, kunne jeg næsten ikke genkende ham. Han var så forandret. De hårde grusomme linjer rundt om munden var næsten forsvundet. Hans øjne fik et nyt udtryk, næsten et ømt udtryk, kan man sige, men der var ingen tegn på svaghed ved det stærke ansigt.

Vi gav hinanden hånden, og han begyndte: - Nå, siden vi først mødtes, har jeg arbejdet hårdt og ikke uden gode resultater. Det er på en måde hyggeligt arbejde, men det taler vi om en anden gang. Nu til forretning. Jeg er glad for at møde din bror og hjælpe ham med at finde sin adjutant. Jeg er ikke i tvivl om, at vi gør det, og vi kan lige så godt begynde med det samme.

"Hvad siger du til at komme med os?"

– Ja, det tror jeg også, at jeg kan. Jeg vil trods alt ikke forlade R. endnu, selvom jeg ved, at han ville være i gode hænder, men alligevel ville han føle sig lidt ensom. Jeg lader ikke som om, jeg er meget opsat på jobbet, men det er så meget desto bedre for mig. Farvel, Jack! Jeg har næsten ikke set dig denne gang, men Offiseren koger altid over af energi."

W. - Skal jeg se dig næste fredag?

– Ja, en af os, selvom jeg endnu ikke kan sige hvilken. Sandsynligvis vil R. under alle omstændigheder være der.“

R.L.W. – Nå, farvel, Jack! Hvad laver du nu forresten?"

Jeg fortalte ham hvad.

R.L.W. -Godt ! Op med humøret! Du kan sige til Pateren, hvis du kan lide, at jeg har det glimrende og ...(privat).

J.W. "Farvel, alle sammen," Og de gik ud gennem døren. Jeg blev efterladt alene i det tomme hus, og følte mig pludselig meget træt, så jeg lagde mig på en sofa og faldt i søvn **og vågnede på jorden.**

KAPITEL X, REX FULDENDER SIN FORTÆLLING.

16 juni 1916.

Jeg FØLTE mig selv hvirvle gennem rummet, blandt skyer og tåger, som efterhånden tog form af et landskab. Her befandt jeg mig på fast grund og passerede ad en lang, lige vej, der løb mellem marker, der ikke havde hæk på hver side, men hist og her et herreløst træ, generelt en poppel, men ikke altid. >

Vejen førte mig ind i en lille fransk eller belgisk by, og da jeg passerede ad hovedgaden, standsede jeg foran husene, hvor jeg havde mødt R.L.W. før.

Da jeg kom ind i huset, fandt jeg det tomt og følte mig temmelig fortabt. Efter at have ventet noget tid, som det så ud til, var jeg lige ved at gå ud igen, da R.L.W. kom ind.

"Så du er her," sagde han; - Det var jeg sikker på, du var, og vendte derfor tilbage. Vi har fundet adjudanten, men han har det lidt dårligt lige nu, men snart, forventer jeg, vil han blive bedre. Offiseren og H.J.L. er med ham."

J. W. - Du kan genoptage din fortælling, hvor du slap i mandags.

R.L.W. - Godt, men jeg skal være hurtig over det. Jeg fortalte dig, hvordan H. J, L., efter at du havde forladt mig, genoptog sine forklaringer om denne region – livet her, eller hvilke ord du nu vælger at bruge.

— Han fortsatte således: ”*Som ung mand, vil du sikkert opdage, at din astrale form er stærk og vil vare i lang tid. Derfor skal du forberede dig på at blive her i en længere periode og så at sige gøre det til dit hjem. Yderligere vil du opdage, at "jordens træk" er meget stærk, og du skal modstå det. Frem for alt skal du modstå enhver fristelse for at opnå de gamle fornøjelser ved at besætte, og så videre. Du vil støde på et pænt antal væsener, som vil prøve at føre dig på afveje i denne sag, ligesom der på jorden altid er masser af mennesker, der er klar til at vise en mand den korteste vej til ødelæggelse; så vær på vagt.*

-"Igen, du har adskilt din vogterånd fra dig ved en snert af ugerninger og så videre, og dit første arbejde må være at opløse den barriere ved at *gøre gode gerninger, og især ved at hjælpe mennesker både på jorden og her på dette plan af tilværelsen.*

-"Ikke at jeg mener at antyde, at du **ikke** har nogen gode gerninger på din konto. Jeg ved, du har rigtig mange, men det, vi ønsker, er flere, og især *uselvviske gerninger*. Jeg mener, at du skal gøre ting, du ikke kan lide, for at hjælpe andre; ikke blot at gøre ting, som din natur tilskynder dig til at gøre. Således er du af natur glad for børn og har mange fortjenstfulde handlinger optaget på det partitur til din fordel. Det, du skal gøre, er at gøre en særlig indsats, så at sige, for at opgradere den score i andre retninger.'

R.L.W. bad ham (H. J. L.) derefter forklare stedets geografi.

- Han svarede: "**Alle ting, der har materiel form, har en astral form.** Til dette plan kommer de *astrale* former.'

-R.L.W. "Hvad, mener du, at hvis jeg lavede et legetøj, og det blev ødelagt, skulle jeg finde dets *astrale* form her?"

-H.J.L. "Ja, og når du kom ind på den rene forms plan i åndeplanet, kunne du måske også finde den der, medmindre den faktisk var så grim eller så dårligt lavet, at den var gået til Helvede."

R.L.W. -Så er vi som Gud, hvem der siges at skabe ting?"

-H.J.L. "**At skabe er bestemt gudelignende.** *Således kommer bygninger, der går til grunde her, så over til planet ovenover.* Her til kommer dyr, og træer og blomster, klipper og landskaber og så videre.'

—R. L.W. "Men hvad er forskellen på former eller kroppe på de to planer?"

-H.J.L. 'Det er let for mig at kende forskellen, men ikke så let at forklare det, især når det drejer sig om livløse genstande: -"*Grundlæggende forbliver formen viklet ind i astrallegemet i nogen tid efter at astrallegemet undslipper materialet. . Denne sidste proces på jorden kalder vi døden.*

– Her, på det astrale plan, fortsætter det astrale legeme og bebos i nogen tid af sjælen, som er indesluttet i den åndelige krop eller form.

-I tide; før eller siden "smider vi vores astrale krop". Det er den bedste sætning til at beskrive denne anden død. (om det, se [Kapittel 12](#) av 'A Wanderer in the Spirit Lands' (en vandrer i de åndelige land) af Franchezzo, fra ca 120år tilbage. Eller læs [pdf udgaven](#), eller alternativt den [danske](#) udgave.)

-Derefter, befriet fra astrallegemet, *stiger sjælen til åndeplanet*, enten for at gå ind i en af lysets tre nivåer, planer eller synke til mørkets riger, kaldet Helvede.

-Fra lysets inddelinger passerer den gennem den "store ildmur", og mister der sin blandede form. Hvad der sker derefter, ved jeg ikke, men det er langt væk for både dig og mig.

-"Nu, når "formen" forlader astrallegemet, *fortsætter sidstnævnte ofte med at vare et stykke tid, ligesom et lig gør.* I nogle tilfælde går det næsten i opløsning med det samme, især i tilfælde af gamle mænd, *hvis astrale kroppe er blevet slidte* ligesom deres fysiske. **Jeg er et eksempel på det. Jeg var næsten ikke klar over, at jeg var på det astrale plan, før mit astrale legeme gik i opløsning, og jeg var gået videre til det åndelige plan.**

-"Men ofte, når det drejer sig om en ung mand, kan han ikke komme fri af sit astrale legeme.

-"Hvis han går ind for besættelse, synes hans åndelige krop imidlertid at blive for grov til at forblive i astrallegemet, og knuser det, og han falder ned til Helvede. *På den anden side, hvis han gør meget godt, vil hans åndelige form ryste sig selv fri af astrallegemet og stige til vores plan.* Så kan det astrale legeme, nu et tomt "skal", opløses eller kan drive rundt uden formål. **Jeg har kendt tilfælde, hvor et "skal" har hængt omkring et gammelt tilholdssted i dets jordiske liv i flere århundreder!!**

Mange af de berømte spøgelse, som hjem søger Storbritanniens landsteder, er af denne art, men ikke alle er på denne måde. Men de fleste af disse formålsløse, formålsløse spøgelse, som blot dukker op på bestemte mærkedage og ikke gør noget særligt, tilhører denne gruppe.

- "Hvad angår dyr, når de højeste typer af dyr, dem, der er tæt forbundet med mennesket, ofte stiger til vores riger, men de *mindre menneskelige, så at sige; synes at forblive mere eller mindre permanent på det astrale plan, f.eks. løver og ulve*, og de fleste af de forhistoriske skabninger.

- "Jeg har omhyggeligt sagt - over- 'mere eller mindre permanent', da jeg endnu ikke har løst problemet med om de efter et stykke tid vender tilbage til jorden ad reinkarnationens vej, og dermed gør fremskridt. Det tror jeg måske, at nogle af dem gør, men det var et af de fag, jeg lige studerede, da jeg afbrød det for at komme og hjælpe dig.

- Hvad angår det livløse, som vi kalder det på jorden, er det godt at indse, *at alt har liv*, selv det mindste atom; tag et hus som et eksempel: så snart det er ødelagt, men ikke før, kommer det til det astrale plan. Her forbliver det som regel i lang tid. Så længe der er nogen astrale væsener på det astrale plan, som kendte det på jorden, *og genkender det, der vil det forblive. Når der ikke længere er sådanne tilbage, forsvinder det og bryder op i astrale elementer, ligesom dets materielle elementer på jorden går i stykker og falder tilbage til den generelle masse af stof*. Fra disse astrale elementer bliver der altid opbygget nye astrale former.

- "Denne bemærkning ville naturligvis få mig til at tale om de astrale væsener, der aldrig var på jorden, men det har jeg allerede fortalt Jack om, og jeg fortæller dig det på et andet tidspunkt.

- "En bygnings form går på den anden side direkte til formens rige, og derfra forbliver, så vidt jeg kan opdage, for evigt. Ifølge sin mentale renhed vil den gå til lysets rige og til de forskellige nivå, planer af dem, *eller* til Helvede.

- "Selv en delvis bygget bygning vil også komme til dets område. Således kan Westminster Abbey ses i de forskellige stadier af dets udvikling. Således kan man også på det astrale plan og på åndeplanet se den samme bygning til alle optrædener; **den astrale form er midlertidig, og den åndelige form er fast og permanent:** ...

- "Det er vidunderligt interessant," sagde jeg (R.L.W.), "og jeg kan se, at jeg har meget at lære. Så var R.L.W. brækkede af. – Se Jack, her er H.J.L. —

H.J.L. kom ind og sagde: -Rex, jeg tror, du må hellere komme tilbage med mig nu og se, hvad der kan gøres med din adjutant.

"Før du går, Rex," råbte jeg - jeg vil gerne spørge dig om en eller to ting om fars drøm. Han siger, at han så dig med to kvinder, og han spurgte mor (i drømmen), om hun så dig, men det sagde hun, at hun ikke gjorde. Han beskrev stolene og møblerne ret præcist, men jeg kan ikke sætte resten i forhold til det, jeg har set her.'

R.L.W. - Det kan jeg heller ikke. Han fortalte mig, at han var glad for endelig at have fundet mig og ville fortælle det til mor. *Hvad mere er, han gik hen og forsøgte at bringe mors astrale krop hertil for at se mig, men kunne ikke, fordi den var for viklet ind i hendes fysiske krop*. Men han kom tilbage og sagde, at han troede, hun forstod, *selvom han ikke troede, hun ville huske noget, da hun vågnede*. Med hensyn til de to kvinder, H.J.L. var der og talte med ham, men han var så ophidset over at se mig, at han næsten ikke lagde mærke til ham (H. J. L.).“

H.J.L. -Folk bærer frygtindgydende forvrængede ideer. Men nu farvel, Jack.“ Og de forsvandt i det fjerne .J.W.

KAPITEL XI, MIN REJSE GENNEM STORMEN.

19 juni 1916.

Jeg SÅ min krop ligge og sove, og så det falmede rummet, og omkring mig fejede kaos. *Mørkeskyer syntes at bryde over mig som store, sorte bølger fra et stormfuldt hav. Jeg hørte vindens brusen, tordenens brag. Rundt om mig spillede lynet i uhyggelige flammer.*

Jeg følte mig som et stykke tidseldun, > slynget frem og tilbage, visne og døe hen. Nogle gange tænkte jeg, at jeg aldrig skulle holde op med at falde. Ved andre, blev jeg kastet op, op i en umådelig højde. Til sidst syntes jeg at blive kastet på noget solidt, som det føltes, og kæmpede mig væk fra mørkets bølger ind i et kvarter mere beskyttet mellem nøgne bakker.

Da jeg trængte længere ind i landet, syntes stormen at blive mindre. Mit eget tempo steg. Jeg holdt op med at gå og begyndte at flyve. Efterhånden blev landskabet mindre ugæstmildt, forbudt, og stormen holdt helt op. Snart så jeg landsbyen og gik så ind i huset, hvor Rex boede. Denne gang var han der og ventede på mig.

"Sikke en forfærdelig storm, Rex," sagde jeg, "jeg har aldrig været igennem så slem en før, aldrig oplevet noget lignende før på mine rejser her. Hvad er årsagen til det?"

H. J. L., som sad i nærheden af Rex, svarede for ham. - ***Hele den ydre kant af astralplanet er i den tilstand nu på grund af de hårde kampe, det foregår, især på østfronten (ww1). De derved vækkede lidenskaber er synlige her og påvirker de astrale væsker og elementer, som vi opholder os i, ligesom vindene på jorden er forårsaget af udsving i varme og kulde og af elektriske udladninger.***

"Jeg undrer mig over, at du ikke har bemærket det før."

J.W. "Ja, selvfølgelig, da jeg først kom for at søge Rex, oplevede jeg en slags storm, men det var lidt som et tordenvejr på land, hvorimod det nu var som at være i en storm på havet og i vandet."

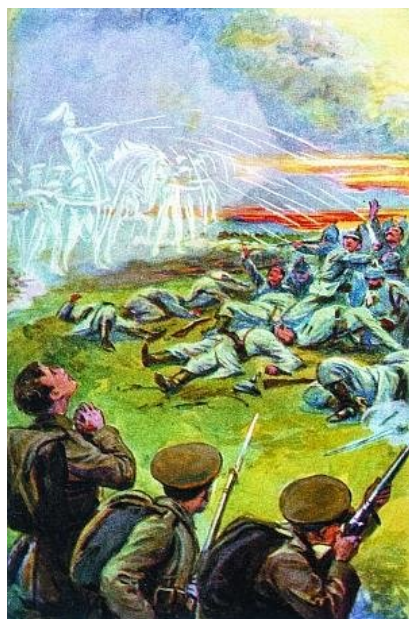
H.J.L. "Stormen på land", som du kalder det, som jeg forklarede, var i virkeligheden i hovedsagen den astrale form for de faktiske kampe, der foregår mellem de astrale eller om du vil,

spøgelsesagtige hære her. Lysglimtene var fra den astrale kanon og tordenen deraf som en kanon; men det, du netop oplevede, **var virkningerne af den voldsomme hadstorm, der nu raser over de subtile elementer, som astralplanet består af.**

"Det, der dog undrer en, er, hvorfor du aldrig har oplevet det før."
(<ill.ikke i org.bogen, men kan vise nærværet af astrale, eteriske, ved slagfronten.)

H.J.L. forblev stille et øjeblik, som om han vendte sagen om i sit sind. Jeg vendte mig mod Rex.

Billeder- 'angels of mons'>>

KAPITEL XII, REQUIEM.

J.W. "Kan du give mig mere af din fortælling?"

R.L.W. - Der er ikke meget mere at fortælle. Jeg fortalte dig før, *at jeg så, midt i selve kampen, jeg mener først den astrale kamp, et stort lys som et projektør, der kom lige op gennem jorden.* Det så ud til at opløse den kæmpende horde og selve jorden: som om en stor tragt var fløjet ned, som jeg kunne se.

-Der så jeg gudstjenesten, dig og far, og folkene i kirken, og *også en stor skare af åndelige former,* mange af dem meget smukke og **som om de var lavet af lys.** Mærkeligt nok var tanken, der straks slog mig, at her så jeg "The Communion of Saints." Uanset hvad gjorde gudstjenesten mig mere godt end nogen anden gudstjeneste, jeg nogensinde har deltaget i. Det beroligede min urolige ånd og gav mig håb.

– Jeg spekulerer på, hvor mange tjenester der nogensinde har nogen virkning nogen steder, jeg mener, hvor langt der går, indtil de når selv til dette plan, meget mindre til åndeplanerne. Hvad synes du, onkel?

H.J.L. svarede - Meget få kommer efter min mening længere end den kirke, de er i. Det hele drejer sig om de tilbedendes mentale indsats, og hvor langt de forener sig med ét fælles formål. Desuden vil en kort bøn komme igennem, selvom den fulde tjeneste ikke gør det. Jeg har set eksempler på det, men jeg har set meget få af sådanne tjenester komme igennem selv så langt som til os.

— Den mest almindelige type er en tjeneste for de døde, generelt for en speciel person. Se, der er en, der kommer igennem nu."

Mens jeg så på, så jeg en lysstråle et stykke væk. Det voksede og udvidede sig til en stor herlighed! Det var af en udsøgt gylden farve. "Jeg "skal undersøge det," råbte jeg og skød gennem døren. Jeg nåede hurtigt til slutningen af landsbyen og ud på landet.

Så stod jeg ved kanten af en grube, hvorop lyset kom og svævede i munden af gruben en fransk soldat. Under ham kunne jeg se taget af en kirke, og i kirken blev der fejret et Requiem. Bare en præst, et par gamle mennesker – det var alt, **men lysets ånder var der i et stort antal.**

Jeg mærkede pludselig, at jeg trængte mig på, og skyndte mig tilbage til H.J.L. og Rex.

"The Angels of Mons" seen by many in the Battle of Mons on the Western Front in August 1914.

Rex fortsatte stille. – Udover det har jeg ikke meget at fortælle. -Du kender vores rejse tilbage, og hvordan vi har boet her. H.J.L. har forklaret og uddybet, hvad han allerede havde fortalt mig.

- Siden vi startede vores søgen efter min adjutant, har vi haft lidt tid til at snakke.
-"Vi fandt ham stadig kæmpe indædt, og du burde have set det forbavsede udseende i hans ansigt, da han så mig. Det fik mig til at grine for første gang siden jeg døde.

- Midt i urolighederne var det umuligt at gå ind i tingene, men efter lidt besvær fik jeg ham ud af kamplinien.
- Han troede, først ville han løbe væk fra slaget, og det var kun min tilstedeværelse, der fik ham til at indse, at han måtte være død. Han sagde: "Nå, hvis jeg kan tale med dig, må jeg være død, for det ved jeg godt, du er. Men det hele virker som et frygteligt virvar!"
- På en eller anden måde fik vi ham væk, og Offiseren tog ham fast i hånden, og jeg og H.J. L. gik med ham. Vi tog ham langt bag kamplinjen, og der er han nu, og vi tre udfører for ham det arbejde, som H.J.L. gjorde for mig, kun vi endnu ikke har taget ham ind i den store ensomhed. Jeg ved ikke, om det bliver nødvendigt i hans tilfælde.
- Offiseren har en fantastisk personlighed. Han siger simpelthen en ting, og du føler med det samme, at han har ret; uden besvær med at analysere det. Men vi har været væk længe nok og må tilbage til ham.
-Giv min kærlighed til Pater og B-. Var hun ked af det, da hun hørte, at jeg var blevet dræbt?"
J. W. "Meget." Og jeg fortalte ham, hvad hun havde sagt.
R.L.W. – Kære lille B! Husk mig til C.'
H.J.L. – Hvori jeg tilslutter mig. Nu skal vi af sted."

Vi besvimede begge, sammen, men hvor de vendte den ene vej, følte jeg mig draget i en anden retning. Igen faldt jeg ned, ned, igennem rasende stormskyer eller bølger, indtil jeg til sidst rørte jorden, og skyndte mig videre, som det var på havbunden, og fandt mig selv ad en vej, nær London, og så ned ad den tomme Finchly Road, op ad Willifield Way, lige igennem, døren til mit hus. Ovenpå gik jeg *gennem* døren til soveværelset, stod og stirrede på min sovende form og mistede så bevidstheden.

"...og så ned ad den tomme Finchly Road, op ad Willifield Way", her v.Finchly Road.

KAPITEL XIII, ADJUTANTEN.

23 juni 1916.

DA jeg nåede frem til det nu velkendte hus, fandt jeg en ret stor fest. Udover Rex fandt jeg H.J.L., betjenten, og en fremmed, som Rex introducerede som sin adjutant. Sidstnævnte sagde straks: '-Godt; dette er endnu en overraskelse. Jeg får dem hver time nu. At kunne tale med en levende mand i dette skyggeland! Hvordan går krigen? Kender du noget til det gamle regiment? Er vores offensiv startet?'

J.W. — Russerne har fuldstændig knust den sydlige halvdel af den østrig-tyske linje. De hævder at have fanget 200.000 fanger. Czenovitz er faldet. Et sted kaldet Luck, og praktisk talt hele Bukovina er blevet erobret. Tyskerne mod nord lavede et modangreb for at redde situationen, men det ser ud til at være mislykket."

Jeg gav ham yderligere detaljer om tingenes stilling.

Adj.: – Hvordan i alverden gjorde de det?

J. W. – De har en enorm mængde tunge kanoner, for det meste, tror jeg, fra Japan. Som har brugt alle sine kræfter på at forsyne Rusland med den slags hjælp."

Adj.: — Fremragende! Jeg siger, det har muntret mig meget op. Når du kommer tilbage næste gang, vil du bringe mig nogle flere nyheder, ikke?

J. W. – Det vil jeg selvfølgelig blive glad for. Men selvom du naturligvis gerne vil vide, hvordan det går med England, skal du ikke koncentrere dig for meget om den idé, *ellers bliver du håbløst jordbundet.*"

Adj.: -Hvad betyder det?'

Jeg forklarede kort og gik så videre til Rex. "Hvordan har du haft det siden sidst jeg så dig?"

R.L.W. – Berømt. Officeren førte adjutanten væk i nogen tid ind i stedet for "Fuldstændig tavshed." Hvor længe du ville regne med det, ved jeg ikke. **Tiden måles anderledes her.**

Faktisk, hvis det ikke var for dine periodiske besøg, skulle jeg nu helt have glemt jordtiden. Ud fra det skulle jeg tro, at han var væk i omkring tre dage. Jeg kaldte dine besøg med jævne mellemrum. Det gør jeg, fordi du har forklaret mig, at du besøger mig hver mandag og fredag, men intervallerne imellem ser ud til at variere enormt i længden.

— Mens Officeren var borte med Adjutanten, fortsatte H.J.L. med at instruere mig. Han har forsøgt at få mig til at løbe i vand ved at fortælle mig om de fine skuespil og pragtfulde koncerter, de har i hans sfære. Han har også forklaret om den store kunst og alt det andet. Det lyder alt sammen meget attraktivt, men desværre er det "temmelig langt væk". Han virker ikke særlig håbefuldt med hensyn til, at jeg finder sådanne ting her, og er meget eftertrykkeligt på, at jeg ikke vil finde dem på stedet nedenunder. (Hermed mente han Helvede).

- En ting, jeg ikke bryder mig så meget om, er, at der ikke ser ud til at være mange børn i hans sted.

KAPITEL XIV, BØRNENES SKÆBNE.

H.J.L. (afbryder) – Det er fordi, som en gammel mand, har jeg ikke været meget forbundet med børn, lige før jeg døde. Men alligevel er jeg stødt på et godt nummer i mit plan. Desuden skal du huske på, at der ikke var børn efter vores år, *men efter vores åndelige udvikling.* Jeg var en ret lille dreng, da jeg startede der.

- På den anden side ville mange halvvoxsne børn se ud til at være lige så gamle eller ældre, end jeg gjorde dengang. En mand, hvis han ikke vokser, krymper i åndelig statur.

- Hvis du kom dertil nu, ville du ikke være en mand, du forestiller dig, men et meget lille barn, som skulle gå i skole, og jeg kunne tænke mig at blive fundet som en meget tilbagestående og dum elev.
 - Så igen går de, der er glade for helt små børn, i skolen i det laveste astralplan, og hjælper dem der. Som Jack har fortalt dig, er der to sæt skoler i helvede:

(A) dem for de onde sjæle, der stræber efter at komme ud af helvede,

og

(B) for de for tidligt fødte børn, de små spædbørn og forsømte børn, som aldrig har fået enhver chance for at lære om Gud eller et fremtidigt liv. Da de ikke har nogen tro, kan de ikke dvæle i noget nivå, eller sfære/ plan, hvor tro er en nødvendig betingelse, lige så lidt som en fisk kunne leve på tørt land. Derfor er begge disse typer skoler i det syvende nivå, plan - altså den højeste del af Helvede, men ellers har de intet til fælles."

R.L.W. 'Men hvad med det frygtelige mørke? Det virker meget uretfærdigt, at disse uskyldige børn skal kastes ud i det."

H.J.L. – Hvem sagde, at de var i mørke? De har eller oplever, så stærkt lys, som de overhovedet kan tåle. Det afgives af deres lærere i de bygninger, de bor i, men Jack kan forklare alt dette lige så godt som jeg, ellers kunne jeg gøre det en anden gang, hvilket er mere relevant. Hvis du spilder meget mere af Jacks tid, bliver han nødt til at gå, før du har fortalt ham andre ting."

R.L.W. – Ja, selvfølgelig, men kunne jeg ikke lave den slags arbejde? Jeg elsker børn."

H.J.L. – Helt sikkert, min dreng, og jeg tvivler ikke på, at det vil være et meget flot arbejde for dig at udføre, men først skal du lære, før du kan undervise. Fortæl Jack nu om din guide."

KAPITEL XV, R.L.W.S VEJLEDNING.

R.L.W. -Åh ja. Efter at vi havde sendt adjudanten af sted, blev H.J.L. og sagde: "Se derovre". Så begyndte væggen i dette rum, overfor hvor jeg sad, at blive utydelig. Det blev som mørkt glas, og mens jeg stadig stirrede indså jeg, at jeg ikke kunne se andet end det store tomrum.

H.J.L. og selve rummet var forsvundet".

- Så langt væk i det fjerne så jeg et svagt lyskorn. Det blev lysere og lysere, som om det nærmede sig, men jeg kunne ikke se nogen form. Alligevel vidste jeg med det samme, at der var en form, kun fjernt fra mig et umådeligt rum.

- Som når man sidder på en flodbred en mørk nat, stirrer man ned i det sorte vand og ser kun en stjerne reflekteret der, og det mørke vand reflekterer ikke kun den enlige stjerne, men også på en mystisk måde den store rum, der ligger mellem vores verden og den – sådan var det nu mellem mig og min guide.

— Så kom der på tværs af det grænseløse rum, en lyd og en stemme – som tone af et mægtigt orgel langt, langt væk. Den svulmede og svulmede, efterhånden som den nærmede sig, og til sidst brast den som en storm over mig. Dens musik var fremragende og alligevel forfærdelig. På en eller anden måde kunne jeg forestille mig, at englenes trumf vil lyde på den sidste dag. Hvis der

faktisk er en sidste dag. Eller er det, at for mig var dette den "sidste dag", og dette er ærkeenglens basun, der kalder mig til dom?

– Det ved jeg ikke. Men på den måde kan jeg bedst beskrive effekten af den mægtige kadence. Musikken var udsøgt, men smerten var intens.

– Det bragede over mig og over mig. Det overvældede mig og knuste mig. Det slog mig til støvet. Alligevel var den velformuleret, og de ord, den talte, var ord til trøst og godt humør.

- "Min søn, du er begyndt på den rigtige vej. Du har nedbrudt det ydre mørke, som lukker mig væk fra dig. Fortsæt og få fremgang lidt efter lidt. Jeg vil komme nærmere og huske, selvom du kan drive mig væk fra dig, vil jeg dog aldrig forlade dig. Jeg kan ikke komme nærmere end dette, så jeg ikke fuldstændig overvælder dig. Jeg ser, hvordan selv dette første syn af mig har knust og fortumlet dig.

- "Bliv stærk i gode gerninger, i kærlige handlinger, i uselviske tanker, og så efterhånden som du bliver mere i stand til at bære synet af herligheden, skal det blive åbenbaret for dig."

- Langsomt faldt kadencen, og en stor stilhed indtog dens plads. Jeg stirrede på den enlige stjerne, og den skiftede fra hvid til blå og blå til grøn og grøn til orange og orange til rød; og rød til lilla. Den lilla blev bleg og blev som lavendel, og lavendel var spredt med pink, som blinkede til en ekstraordinær farve, som smeltede til sølv.

— Så rullede mørkebølger over min stjerne, fold for fold, jeg kunne ikke se den mere. Langsomt blev husets væg synlig og så så jeg H.J.L. —

Han holdt så op og efter en tid sagde han: - det er umuligt at beskrive det smukke, lour, er det ikke?“ og H.J.L. svarede: -Ja, sådan en farve findes ikke på jorden. Det kan ikke beskrives.

Igen var der en stor stilhed, som blev brudt i længden af adjudanten, som med en forfærdet hvisken sagde: - Unge, det var den mest vidunderlige beskrivelse, jeg nogensinde har hørt. Jeg følte, at jeg faktisk var vidne til episoden”.

"Det gjorde jeg også," råbte jeg.

H.J.L. smilede. - Det gjorde vi alle, vi så formerne eller hans tanker. Det er ikke så let her som i det sjette plan, hvor det er det normale, *men her kan det dog lade sig gøre*. Ja, selv på jorden sker det af og til, så det er ikke overraskende, at det skulle være muligt her.

– Ja, Jack. Rex har ved at hjælpe adjudanten hjulpet sig selv, ligesom W.A. gjorde. Han er kommet lidt nærmere sin guide. En god start, en god begyndelse - men der er en lang rejse - alligevel, og da du også har en lang rejse, Jack, må du hellere starte."

— En dejlig ugæstfri måde at behandle en besøgende fra et fjerntliggende land på, brokkede jeg, men halvt i spøg.

– Okay, bliv her. Det vil glæde os, men i så fald får vi ikke de seneste nyheder fra kampfronten næste mandag,"

W. – Farvel, Boss! Farvel, Rex! Farvel, betjent”.

Værelset svajede, blev blegt og forsvandt, og jeg mistede bevidstheden.

KAPITEL XVI, ASTRALE FANTOMER.

26 juni 1916.

Jeg befandt mig IGEN i huset beboet af R.L.W. og H.J.L.

Adjudanten udsurgte mig straks yderligere om krigen. Jeg fortalte ham, hvordan grækerne var blevet blokeret og havde givet efter, også at russerne stadig kørte østrigerne foran dem, og at der var tegn på, at vi begyndte at bombardere de tyske linjer kraftigt.

Han var meget begejstret og pressede mig til så mange nyheder som muligt.

Rex begyndte så: – Jeg har haft nogle erfaringer med disse astrale væsener. Jeg mener de ikke-menneskelige.

Jeg gik selv ud og gik ud på landet. Pludselig så jeg nogle dejlige små alver, ligesom feerne i vores børnehavehistorier. Jeg var forbløffet og stod og så dem spille og springe rundt. Nogle havde vinger som en sommerfugls, og andre som guldsmede og flagermus. Jeg så endda en lille fyr ride gennem luften på en kost.

- Jeg hyggede mig utroligt meget, da et kæmpe monster pludselig dukkede op, og "Little People" forsvandt med det samme.

— Den nytilkomne var et meget frastødende væsen, det var den slags ting, jeg forestiller mig, at drukkenbolte ser i sin rus. Den virkede omkring ti fod høj og lignede en enorm grøn krokodille i sin øverste del, men dens nederste del var en nøgen mands. Den nederste halvdel var ikke grøn, men mørkebrun.

- Så snart den så mig, gik den direkte til mig. Jeg havde intet i form af våben, og jeg flygtede. Det var selvfølgelig meget fejlt af mig, men egentlig havde synet af den brutale kastet mig helt ud af vagten.

— Jeg var ikke løbet langt, før jeg så H.J.L. skynde sig hen imod mig. Da han så, hvordan situationen var, rejste han sig i luften og skød mod mig i et stort tempo.

– Han tog fat i min arm, vendte mig om og sagde: *"Se det i øjnene. Væsenet er mindre at frygte end de forhistoriske monstre, du allerede har set. De har rigtige sjæle i sig, og det har dette ikke. Nu, angreb det,"*

– Selv da vi skyndte os mod uhyret, begyndte dets form at ryste, og pludselig brød det i stykker, og disse så ud til at være fanget i en eller anden vindstrøm, for de flød af sted i forskellige retninger.

- "Hvad var det?" Jeg spurgte H. J. L., som svarede: "Dette er astrale fantomer. De er et almindeligt fænomen her. Det er svært for mig at få dig til at forstå, hvad de præcist er. ***Det astrale plan er fyldt med masser af astrale atomer, og enhver tankeform, der kommer her, kan tiltrække disse astrale former til sig selv og iklæde sig dem. Der er adskillige andre måder, hvorpå disse skabninger opstår, men jeg hævder ikke at være en ekspert, og heller ikke engang meget interesseret i sådanne spørgsmål. Men det, man skal huske, er, at selvom disse som regel har en meget forbigående eksistens, er der dog nogle, der lykkes med at opnå en form for liv ved at slå imod rigtige mænd. De knytter sig til en eller anden svagsindet person, der lever på jorden, og suger hans vitalitet op på en lignende måde, som en ond person, der er på det astrale plan, kan besætte et levende menneske.***

- *"Igen, en ond sjæl, som har mistet sin astrale form, kan gribe fat i et af de astrale fantomer og bruge det for en tid som et astralt legeme. Det kan som regel ikke holde det længe, men mens det kan, kan det gøre en hel del fortræd."*

-R.L.W. "Hvordan kan man kende forskel på

(a) et astralt fantom,

(b) et fantom, der rammer mennesker, og

(c) et fantom, der er beboet af en ægte sjæl, som ikke er dens ejer?"

-H.H.L. »Mest med intuition. Du ville straks erkende, at der var forskel på dem, hvis du så dem, selvom du måske finder det sværere at beskrive, hvor forskellen lå. Kort sagt, (c) opfører sig meget på samme måde som mænd i den astrale tilstand gør, men den astrale form er ret åbenlyst en lånt beklædning og forsøger altid at opløses og forfalde. Men mens det holdes, viser denne (c) gruppe at et tankearbejde er aktivt.

—”(a) og (b) mangler begge dette, og handles af instinkt. I tilfældet med (b) har dette instinkt dog til tider udviklet sig så langt, at det mest ser ud til at være på niveau med en galmands opførsel på jorden. (a) bare driver rundt, uden formål, handler på den mindste (ydre tanke-) impuls og ser ikke ud at have nogle fastlagte formål. Ved denne sidste egenskab kan de skelnes fra de tomme astrale skaller af døde mænd, hvorfra menneskenes sjæle er gået ud. Disse, så længe de fortsætter med at eksistere alene, har en tendens til at gentage igen og igen visse handlinger fra åndens tidligere jordiske liv, som er blevet fast indprentet i selve deres væsener. Således er mange såkaldte familiespøgelser blot tomme astrale skaller, som fortsætter med at virke i -det hjemsøgte kammer - og gentager igen og igen det mord, de der begik, eller måske den opgave, de plejede at udføre der. Der er intet i dem, som de kan vide. Derfor svarer de ikke, når de bliver talt til dem. **Et spøgelse, der kan svare, er ikke en tom skal.** Hvad det er, er en anden sag, og en sag vil vi ikke gå ind på nu.”

R.L.W. "Hvad var feerne?"

H.J.L. -Der er mange slags feer, men den slags, man så dengang, var børns tanker eller drømme, som her havde iklædt sig astrale atomer. Dit monster var af en helt anden stamme; og var i bund og grund ond. **Det var vraget af den astrale skal af en neger og en krokodille, som tilfældigt blev bragt sammen af de astrale tidevand, og da de begge stadig var meget materielle, forenede de sig igen for at danne den form, du så, men, selvfølgelig, kunne ikke overleve længe.**"

Han holdt op. Rex vendte sig mod mig. – Jamen, ser du, jeg har lært meget. Men synes du ikke, at adjudanten ser meget bedre ud?"

J.W. – Det gør jeg. Jeg håber, det fortsætter, men jeg føler, at jeg må gå.“ Så efter at have sagt farvel til alle, gik jeg ind ad døren, og da den lukkede bag mig, blev jeg svimmel og mistede bevidstheden.

KAPITEL XVII, OFFICERENS ARBEJDE.

30 juni 1916.

Så snart jeg så dem, begyndte Rex: "Nå, hvad er de seneste nyheder?"

Jeg fortalte dem forskellige ting og tilføjede: "Har jeg fortalt dig om oprøret i Arabien?"

"Nej!" svarede de sammen.

Så jeg fortalte dem om Sheikens oprør fra Mekka og om hans tilfangetagelse af Medina.

Adjudanten virkede særlig glad for det.

Så vendte jeg mig mod betjenten. – Jeg har ikke talt meget til dig for nylig. Hvordan går det?"

Offiseren: -Godt. Meget godt. Meget travlt og meget glad. For to år siden ville jeg aldrig have troet det var muligt. *I de to år har jeg personligt hjulpet over hundrede sjæle, alle gamle soldater.* Alle var mænd, der langt fra var helgener, men af dem alle har jeg kun mistet seks. Ikke dårligt, 94 procent bragte sikkert igennem den farlige periode, hvor man først starter på det astrale plan. Disse tal inkluderer ikke det store antal, som min organisation har handlet med."

J. W. – Hvad er der sket med dem? De kan vel ikke alle have grunde, videregivet til åndeplanet?"

Offiseren: -nej. 32 har så gået videre. Af disse var kun fem under fyrre dog. I hver af disse fem var der særlige grunde, og kun én var under femogtredive."

J. W. – Hvilken slags årsager får mænd under femogtredive år til at forlade det astrale plan?"

Offiseren: – Denne mand var toogtredive, da han døde. Han var frygtelig ivrig efter at komme videre til næste plan, nivå, for han længtes efter at finde sin mor, som er/var der. Tilfældigvis kendte jeg hende godt. For at komme fri af sit astrale legeme gjorde han alle mulige selvopofrende ting. Selv han gik langt i at hjælpe døde tyskere, inklusive flere, der havde mishandlet ham, da han lå døende.

- Endelig skete der noget mærkeligt. Hans guide bragte ham i kontakt med en mand, der havde været her temmelig lang tid. Denne mand boede her sammen med sin kone, som var en del yngre. Hans tid til at forlade det astrale plan var kommet, men endnu ikke hans kones tid. Parret var begge dybt bedrøvede over udsigten til at skulle skilles, og frygtelig bange for, at de aldrig skulle mødes igen. Så soldaten og denne mand indgik en aftale om, at soldaten skulle give sidstnævnte sit astrale legeme. Jeg forstår ikke helt, hvordan det blev gjort, for normalt er det ikke en let sag at glide ud af dit astrale legeme, før tiden er inde, men som de to guider var enige; det blev gjort. Så hans astral er her og beboet, men hans sjæl er gået videre til planet ovenover og sluttet sig til hans mor:

J. W. – Hvad er din sædvanlige modus operandi, når du hjælper dem, der er faldet i kampen?

Offiseren: - Meget det samme som de metoder, vi først brugte for din bror og bagefter for hans adjutant.

- Nogle gange behøver vi ikke tage dem med ud i den store ensomhed. ***Nogle gange oplever vi, at de allerede er faldet i onde hænder og bliver ledt på afveje.*** Sidstnævnte har fået os til at sætte strejker rundt om drikkehulerne og lignende feriesteder. Det lykkes os selvfølgelig ikke altid at forhindre mænd i at gå til dem.

Nogle mænd er så indstillede på det, at det er umuligt. Da jeg kom forbi, var jeg sådan. Stadig, så forhindre vi at mange bliver ført ind i dem.

- Så har vi også nogle ånder sat til side for at skygge for de onde skabninger, der forsøger at friste mennesker til at besætte*. Så snart en af disse harprier får fat i en ung fyr og begynder at foreslå, at han skal opnå jordiske fornøjelser ved at besætte, advarer vor ånd ham mod at gøre det.

* fodnote- [les](#) og [hør](#) om det tema i denne bog fra 1924 men tidløst tema! Samme i [odt format](#).

— Så er en stor del af arbejdet med at hjælpe de nydræbte, ved at få dem til at hjælpe andre*, som din bror gør med adjutanten. Så vi har et stadigt større band på arbejde, og af Jove, vi har brug for det!"

*som også vises fint i den brasilianske [film](#) og [bog](#), ASTRAL CITY., oprindelig fra -44.

så talte h.j.l.: -Ja, vi sender altid anmodninger om flere hjælpere, men selv i det sjette plan, nivå, sitter de hårdt i det. Aldrig har så mange, utallige, ja tusinder kommet over før. Gamle vaner fortæller mig, at den [fransk-preussiske krig](#) næppe gjorde nogen forskel, men at det er en helt anden sag."

L.W. – Jeg har ikke haft nogle meget slående eventyr, siden jeg så dig sidst. Adjutanten og jeg har været ude og gå flere gange, men der er ikke sket noget særligt spændende.

"Jeg forventer snart, at jeg skal begynde at prøve at hjælpe."

Offiseren: "Ja, men alt i sin tid. Du skal lære lidt mere først." .

H.J.L. Jeg kan mærke, at daggryet bryder frem. Så farvel, Jack.“ Og efter at have sagt farvel til alle, gik jeg gennem døren ind på gaden. Jeg lagde mærke til, at det var fyldt med besøgende, dem, der drømte om dem, de havde mistet. De skyndte sig alle væk i én retning. Jeg sluttede mig til skaren. Flere råbte: - Skynd dig! Skynd dig! Daggryet bryder frem. Hurtigt! Hurtigt! Ellers kommer vi for sent.”

Vi så ud til at flyde ud i en slette og over den som en flod.

Vi kom til, hvad der virkede som en klippe, og passerede ind i en hule. Jeg hørte et brøl som faldet af mægtige vande. Så så jeg hvorfor. Hulen brød af, og drømmerne strømmede ud over dens kant som en flod ville falde over et vandfald. Ned, ned faldt de, ind i et stort og grænseløst mørke.

Jeg fornemmede, at alles øjne var lukkede. Så vidt jeg kunne vurdere, var mine de eneste, der ikke var det.

Nu stod jeg på kanten. Nu faldt jeg, faldt. Hundredvis af andre faldt omkring mig og over mig. Falder stadig - Så mistede jeg bevidstheden.

KAPITEL XVIII, REKRUTTERINGSSTØTTE.

3 juli 1916.

Da jeg nærmede mig byen, hvor R.L.W. nu dvælede, fornemmede jeg, at noget usædvanligt var i gang. Folk stod ved dørene til deres huse og ventede på noget.

Så hørte jeg det, sækkepiber. Der var ingen fejl. Jeg skyndte mig mod huset, og mens jeg gjorde det, blev musikken tydeligere for hvert minut. Jeg fandt dem alle stående i døren.

"Hvad er det?" spurgte jeg.

Offiseren: – En rekrutteringsmarch. Ideen har spredt sig som en steppebrand. Det skyldes til dels nyheden om det store fremskridt, som allerede har nået os ad de nyligt døde vej. Nogen erklærede, at englændere her burde slå tyskerne, som deres kammerater gjorde på jorden. Han erklærede, at der var tusinder, der var gået ud af kampen og skulle bringes tilbage i den, og yderligere, at der var et stort antal mænd, som endnu aldrig havde taget hånden, men med lidt træning ville gøres til nyttige soldater.

- Som om det gør nogen forskel her, hvem der vinder en kamp på dette plan. *Hvis vi kunne hjælpe vores mænd på jorden, ville det være en anden sag.* Som det er, vil det kaste tusindvis af åndelige fremskridt tilbage. Se på denne fyr. Se, hvordan alt mit gode arbejde bliver fortrydet." (no: blir ugjort.) (Og han så på adjudanten på ingen særlig venlig måde.)

For at sige sandheden var adjudanten åbenbart ved at blive meget begejstret.

Efterhånden som sækkepibernes toner kom nærmere og nærmere; han blev mere og mere spændt. Så kom de. Rang etter rang, selskap etter selskap, store lystige karer.

Højlandsregiment efter det andre regiment, tusinder og atter tusinder. Da de passerede, råbte de i kor: kom med! Kom så, I sladder, kom ud og med!“ Og mens de græd, kom mænd fra alle huse og gader skyndende. De faldt ind bag de forskellige regimenter. Seaforth med Seaforth, Black Watch med Black Watch. På og ved med piberspir. Så kom kavaleri og artilleri. Så lyden af et tromme og fem mands orkester.

"Her kommer de engelske regimenter!" råbte adjudanten.

"Nej, det er de walisiske Fusiliers," råbte en soldat på gaden, og han havde ret. Stadig på strømmede de på. Snart kom de irske regimenter forbi, og fra huse og gader kom gamle soldater skyndende op.

Ja, og rekrutter, der begyndte at svigte bagtil blev straks taget i hånden af travle sergenter, som fik dem til at danne sig i rutesøjler.

Nu passerede nogle af de koloniale kontingenter, og under uophørlig jubel gik nogle af canadierne og anzacerne forbi. Så svulmede båndene op til en dybere tone, og de engelske regimente af linjen begyndte at passere, blandet med artilleri og kavaleri.

"Her kommer Royal Fusiliers!" råbte Rex og begyndte at blive næsten lige så begejstret som adjudanten.

H.J.L. lagde sin hånd på hans skulder.

"Vær rolig, min dreng. Du kan ikke gøre noget godt nu. Alt dette er blot glamour, et tomt show. Det vil ikke være til nogen hjælp for vores land, og det vil kun gøre alt det gode, vi har gjort for dig. Hold dig rolig."

Officeren sagde noget i samme linie til adjudanten, men han hørte ham tilsyneladende ikke. Så begyndte en af bataljonerne at synge: "Det er langt til [Tipperary](#)," og det tordnede ned ad linjen. Et forsinket skotsk regiment begyndte — skotter, der har haft et blødt skud fra Wallace. Flere regimente passerede, blandt dem Grenadiererne. Pludselig råbte Adjudanten: — Herregud! Det er dem."

Mens han talte, kom York og Lancasters i syne. Sikke et nummer de var. Det fik mit hjerte til at bløde at tænke på, at aldrig mere ville de fine fyre betræde jorden. Da de passerede, lød et stort råb: "Adjudanten!"

Adjudanten: - Jeg kommer, drenge. Kom så, W-! og han skyndte sig ned ad trappen og sluttede sig til.

Et øjeblik tøvede Rex. Så så han noget i H.J.L.s øjne og vendte sig væk og mumlede: "Det er vel noget pjat, men jeg føler mig lidt rådden, når jeg ikke går sammen med de andre."

Igen råbte Adjudanten: -Kom nu, W-, men R.L.W. gik indenfor

"Hurtig march!" råbte den øverstkommanderende officer, - vi har ikke tid til at vente, mens han gør opsind," og søjlen svingede ned ad vejen og var snart ude af syne. På og ved de kom. Der var mere end tredive tusinde, så nær som officeren kunne bedømme. Det så ud til som om det tog timer og timer at gå, og hvert minut voksede det.'

Hvert regiment havde nu en hale af nye rekrutter, alle i civil påklædning.

Så kom R.A.M.C. og sygeplejersker. Flere mænd, og stadig flere mænd.

Til sidst var det færdigt. - Det var synd det, mumlede betjenten. – Hvis det bare var det mindste hjælp, men det er det ikke.

– Snart vil de være i gang igen, og ingen på jorden vil være en jot desto bedre for det, *og utallige sjæle her vil blive trukket tilbage igen ind i lidenskabens hvirvelstrøm og forsinke deres fremgang i årevis*. Og alligevel kan jeg ikke lade være med at beundre dem. Efter alt, selvom de er forkerter og gør det fra uvidenhed, ånden har ret.

— Jeg ville ønske, jeg var faldet på slagmarken i denne krig blandt mine gamle ledsagere.

— Lad os gå ind. *Vi skal arbejde hårdt i aften for at redde din bror*. Han har været i vores hænder længere end den anden fyr, ellers var han også gået ind. Jeg spekulerer på, om jeg skal være i stand til at få adjudanten tilbage igen."

Jeg fandt H.J.L. var allerede begyndt at tale med Rex og beviste over for ham, at der ikke ville komme noget godt ud af denne seneste udvikling. Rex indrømmede det, men var tilbøjelig til at hævde, at han ikke desto mindre burde være gået, da hans seniorofficer ringede til ham - at de nu ville tænke dårligt om ham i hans eget regiment, muligvis endda sige, at han var en kujon.

H.J.L. svarede, at det ikke betød noget, hvad tåbelige mennesker i deres uvidenhed sagde. De, der havde været her længere, var klogere og vidste anderledes. Endelig, at hans pligt nu var at gøre fremskridt, og det gjorde han nu, hvorimod den anden adfærd faktisk var forkert, fordi den ville kaste ham tilbage og tilføjede: -Hvis du ved at gøre det, virkelig kunne hjælpe dit land, ville vi være de sidste til at modsætte os det, selvom det var den pris, du skal betale, men du vil ikke gøre det mindste godt. *Der er ånder, der kan og hjælper i krigen, men de gør det ved at inspirere vores generaler og arrangører med nye ideer, ikke ved at kæmpe på det astrale plan.*

Til sidst var han lidt mere tilfreds. Så gik jeg.

KAPITEL XIX, BUTIKKER PÅ DET ASTRALE PLAN.

7 juli 1916.

VED ankomst til huset, hvori R.L.W. og H.J.L. nu boede, fandt jeg dem der, men ingen andre. Da de spurgte, hvor adjudanten og officeren var, svarede de, at officeren var gået for at forsøge at bringe adjudanten tilbage, men det var endnu ikke lykkedes og kun én gang var han vendt tilbage, og da kun for en kort tid.

H.J.L. *"Der er et enormt antal mænd, der kommer forbi lige nu, men for det meste er de stadig fulde af kampraseri og fortsætter med at kæmpe. Det vil tage noget tid, før det forsvinder."*

R.L.W. — Jeg ville gerne gå og hjælpe med at prøve at overtale disse mænd til at lade være med at kæmpe nu, hvor de er døde, og kort sagt gøre det samme for dem, som H.J.L. og Officeren har gjort for mig. Men H.J.L. siger, at jeg ikke er stærk nok, og hvis jeg gør det, vil jeg sandsynligvis falde tilbage under påvirkning af spændingen og smide alt, hvad jeg har opnået."

H.J.L. "Ja, Rex. Men om lidt vil du være stærk nok til at udføre det arbejde, og så skal du helt sikkert. Faktisk vil du næppe være i stand til at gøre meget mere fremskridt, før du gør det."

Kort efter dette drejede vores samtale sig om huslige anliggender, og tiden, hvis jeg kan bruge den sætning, gik så hurtigt, at jeg blev ret forbavset, da H.J.L. fortalte mig, at det var tid til at gå. Så sagde jeg: "Vi har haft en behagelig, men ikke særlig lærerig tid."

Han svarede: - Alligevel er et pusterum temmelig godt nogle gange, og i dag, på grund af tilbageslaget forårsaget af tilbagevenden til officerens front, har vi ikke meget friskt at fortælle dig, og vi har lært meget af dig om krigen, private anliggender og så videre, hvilket har interesseret os meget."

Så skiltes vi, og jeg gik ud af byen ud på landet, da sås en stor tåge, der syntes at overvælde mig, og efter at have famlet midt i mørket, mistede jeg bevidstheden.

10 juli 1916.

Da jeg trådte ind i huset, mødte jeg betjenten, der skyndte sig ud!

"Hej" råbte jeg, "vil du ikke blive?"

Officeren: "Nej, jeg skal tilbage til mit arbejde, selvom det lige nu er en utaknemmelig opgave," og han forsvandt. Jeg gik indenfor og fandt H.J.L. og R.L.W. der, som sædvanlig.

-Jeg underviser Rex i skak. Han vidste bare meget lidt mere end bevægelserne, men han kommer videre."

W. Kender du burmesisk skak?"

"nej."

W. – Vil du lære det? Så der og da satte jeg mig ned og viste dem spillet. Jeg lagde mærke til, at stykkerne var et ret fint indisk sæt udskåret elfenben og sagde: "Hvor kom disse fra?"

"Åh, nogle der er blevet ødelagt for nylig."

J.W. "Ja, men hvordan får man sådan nogle ting her?"

H.J.L. »Der er steder her, man kan kalde dem butikker, hvortil de astrale former for ødelagte ting kommer. Der er således nogle butikker, hvor skakmænd kommer, fordi der er andre skakmænd der. Disse fandt jeg i en butik fuld af udskårne elfenbensvarer. Sådan en samling af ting, du aldrig har set i dit liv. Der var snesevis af ufuldstændige sæt, resten var stadig på jorden. Der var al slags elfenbensarbejde og kuriositeter af alle slags, nogle smukke andre positivt grimme. Der var en gammel mand, som, da han var på jorden, havde været kuriosist. Da han døde, kom han her og så denne gamle kuriositetsbutik uden en ejer, og boede der, som vi har her.'

- Han siger, at det er meget mærkeligt, som alting pludselig dukker op der. Han ser dem aldrig ankomme, men finder dem bare der. Men næste gang, hvis vi ikke er bedre ansat, tager jeg dig rundt til ham, og han vil fortælle dig mere om det. Du ville finde ham en temmelig hyggelig ledsager."

J. W. - Men køber du ting her som på jorden?

H.J.L. "Jeg købte ikke disse ting. Jeg har lige fortalt den gamle mand, at jeg ville have et sæt, og han viste mig flere partier og lod mig vælge dette sæt. Han sagde, at han var sikker på, at han snart ville have nogle flere, og under alle omstændigheder havde han masser af andre sæt.

-Jeg tror, der er nogle få mennesker, der driver butikker for glæden ved at sælge og endda forsøger at snyde deres kunder, som de plejede at gøre på jorden. De forbereder sig derved på de øvre afdelinger af Helvede, som materialerne driver ind i. Jeg har dog aldrig tænkt noget, så jeg ved ikke ret meget om det. Jeg har aldrig brudt mig om at få penge her, så jeg burde alligevel være ude af det,"

J. W. - Men kan du få penge her?"

H.J.L. -Jeg formoder, at du kan få *dens astrale form*, ligesom du kan få den af andre ting. Ja, jeg kan huske, at jeg engang så en gnier, der sad i en skurret lille villa, selvom der var masser af fine huse, der stod tomme tæt på. Han talte og fortalte om sine penge. *Jeg forventer, at han vil blive der og gøre det, indtil han falder ud af sit astrale legeme og ind i Helvede.*

— Jeg har aldrig jaget efter penge, men jeg forestiller mig, at man ved at lede rundt kunne finde hamstre hist og her, men du skal huske, at når man i alverden kan smelte en guldgryde ned og lave den om til mønt, kan man ikke gøre det her. Her er vi endnu ikke nået til stadiet af ren (ånds-) form som på åndeplanet, men vi har efterladt den egentlige materie. Følger du mig?"

J.W. – Ja, fullt ud. Nu, da jeg var i Burma, så jeg ofte kineserne i deres templer brænde papirpenge, tøj osv. for at sende det til ånderne i den næste verden. Tror du, det ville virke?"

H.J.L. "Ja i begrænset omfang. Hvis personen koncentrerede sit sind tilstrækkeligt om den døde person, ville materien gå til ham, *men du skal skelne mellem deres astrale form og åndsform.*

Sidstnævnte, *som kun er form*, ville gå videre til åndeplanet, men ville på samme tid være af ringe reel nytte, undtagen som bevis for den døde mand, at han stadig var husket på jorden. Den idé ville gavne ham. For øvrig ville han skabe tankeformer for tøj osv., som ville gøre arbejdet lige så godt. - På den anden side ville kun den *astrale form* af en papirfrakke eller papirpenge optræde på det astrale plan. Jeg tvivler på, om sidstnævnte ville blive anerkendt af dem, der holder butikkerne til forretning her, bortset fra selvfølgelig rigtige papirpenge, dvs. pengesedler. Under alle omstændigheder er det blot at lege med tingene, eller også gentage jordens skik fra vane.

Vi har ingen reelle behov, såsom mad eller nyt tøj, og ting som disse 'skakmænd' kan vi altid få uden at give penge for dem, hvis bare vi kigger os lidt omkring. **Ja, brugen af penge, køb og salg, er blot jordiske vaner, som bedst rystes af hurtigst muligt, ellers trækker de mennesker ned til materialisternes opdeling i Helvede.**

– Men du skal af sted. Det er dag i England. Se, hvordan drømmerne skynder sig tilbage." Han havde ret, og jeg skyndte mig afsted.

KAPITEL XX, ET BESØG PÅ SLAGMARKEN.

14. juli 1916.

JEG FANDT Rex og H.J.L. sammen og med dem flere andre officerer og mænd.

R.L.W. sagde: - Vi har fået adjudanten tilbage, og officeren er her. —

J. W.: - Hvordan fik du fat i adjudanten igen?

Offiseren: – Åh, ved hårdt arbejde. Jeg blev ved med at følge ham, indtil jeg var i stand til at overbevise ham om, hvilken fuldstændig vildfarelse hele kampen var, og så kom han væk. Jeg bragte også flere andre tilbage."

Rex kom så op og sagde: "Vi skal starte på vores første ekspedition. Vil du følge med os?"

J. W. – Ja, bestemt.

Så H. J. L. og R.L.W., Offiseren og fire andre ud over mig selv, dro afsted sammen. Vi syntes at rejse hurtigt, ja næsten som at svæve over jorden, indtil artilleriets larm lige nu kunne høres. Det voksede hurtigt i volumen, og luften blev grumset og mørk. Snart kunne vi se lidt for mørket, og en vild storm syntes at rase. Vinden blæste i vores ansigter og slog hårdere mod os for hvert skridt, vi tog.

Offiseren: – **Det er de bølger af had og lidenskab, der er sat i gang af kampen.** Se, her kommer nogle af de døde!"

Da han holdt op, så jeg skygger passere, ikke en eller to, men hele kompagnier, et par hundrede i antal. Nogle virkede røde, men de fleste var mørkegrå. Hist og her skinnede nogle klart, og disse skilte sig hurtigt fra de andre og rejste sig hurtigere og hurtigere, indtil de forsvandt.

Offiseren: -De hvide er meget exceptionelle. Det er dem, hvis liv har været bemærkelsesværdigt rent, **og generelt har de givet deres liv for at redde en anden.**

-De røde er helt onde, eller i det mindste domineret af had. De grå er almindelige mennesker, hverken særlig gode eller meget dårlige.

— Se, hvordan de, selv i døden, følger hinanden.

"Se slaglinjen på dette plan, nivå."

Nu, midt i mørket, opfattede jeg linjer af vilde skikkelser, der susede hen over den ødelagte jord, og disse blev mødt af andre - tyskere. De kæmpede og faldt og rejste sig og kæmpede igen.

J. W. - Hjælper du tyskerne?

Offiseren: "Det gør jeg ikke. Jeg formoder, at jeg ikke er langt nok endnu, men jeg kan ikke tilgive de brutale for alt, hvad de har gjort. Selvfølgelig udfører mange af deres egne folk arbejdet, og ånder, der tidligere ikke var fra nogen af grupperne af nationer.

— Der er også en del ret avancerede ånder fra åndeplanerne, som leder værket, og for disse synes nationalitet ikke at gøre nogen forskel. Men på det astrale plan, og selv i det lavere nivå/plan af

åndeplanet, påvirker det stadig vores følelser, så vi burde være ubrugelige. Du kan ikke spille en rolle her, ved du.

- Vi kan komme endnu tættere på jordplanet, hvis du vil.

Ned faldt vi og så ud til at passere gennem selve jorden. Mørket blev mindre, og i stedet opstod en skyggeverden. Det virkede uvæsentligt, meget anderledes end det faste landskab, der kunne ses i det astralplan, vi lige havde forladt.

"**Hvad er det her?**" spurgte jeg.

Offiseren: — Verden set af en astral. Se, der er floden Somme, > og de skygger er en række af bakker."

Stormen rasede stadig voldsomt, men de få træer, jeg kunne se, så ud til at være kun lidt påvirket.

Selvfølgelig blev disse vinde genereret af kombattanternes lidenskaber og påvirkede ikke kun materielle ting.

Små skikkelser rykkede frem og faldt, og efterhånden som de faldt blev skyggerne mere omfattende og fejede forbi os. Store strømme af mænd så ud til at stige ind i de mørke skyer, der hang lige over vores hoved.

Efterhånden blev landskabet udslettet af disse skyer, som dalede ned og opslugte os, eller måske rejste vi os op i dem. Vi var igen tilbage på det egentlige astralplan.

Jeg sukkede. - Et mærkeligt sted dette mødested for verden og det astrale plan. Effekten er ret anderledes end den effekt, jeg får, når jeg kommer tilbage."

H.J.L. svarede: – Ja, men du er unormal, fordi du ved, hvordan du skal bruge dit åndelige, astrale og kropslige evner, og husk oplevelser i alle tre. Meget få kan gøre det.

Ydermere er tilstanden lige nu unormal på grund af den overdrevne mængde lidenskab genereret på dødstidspunktet og af det store antal af livskraftige unge mænd, der er gået forbi hvert øjeblik."

Hermed måtte jeg nøjes, for Offiseren sagde nu: - Du må hellere være af sted, da du er i vejen, og vi vil begynde forretningen.

Så da jeg havde sagt farvel, trak jeg mig et kort stykke vej tilbage og så dem gå op til forskellige grupper af soldater, som så på kampene og begyndte at tale med dem. Jeg lagde mærke til, at Rex talte med en høj ung betjent, som bar mærket fra York og Lancasters. Så koncentrerede jeg mine tanker om at komme tilbage. Alt falmede - så mistede jeg bevidstheden.

KAPITEL XXI, EN BUTIK.

17 juli 1916.

DA jeg boede i gaden hvor også Rex boede, gættede jeg på, at deres indsats måtte have været ret vellykket, da jeg bemærkede, at flere tomme huse nu var fyldt med soldater. Jeg lagde også mærke til, at der var dukket rigtig mange nye huse op.

Jeg så endda et rejse sig langsomt foran mine øjne. Det var tydeligvis ødelagt af skud. Taget og de øverste etager begyndte at dukke op først, svævende som det var i luften, ventede, til hele grunden var ødelagt.,før det dukkede op, men kan ikke sige, dog tror ikke, det tog form så hurtigt. Der var det i hvert fald.

Jeg gik ind i Rex' hus, og H.J.L. sagde med det samme:

"Du kan komme rundt med mig til nogle af butikkerne, hvis du har lyst."

Rex kom med os, og vi talte om huslige anliggender, indtil vi til sidst stoppede foran en butik. "Jeg troede, det ville interessere dig," sagde H.J.L.. — Dens ejer var en gammel kuriositetsforhandler i Yprés. Han levede for en god del år siden og har her en forunderlig samling af alle mulige kuriositeter." >>

Vi kom ind, og jeg fandt en sjov, visnet gammel mand. ***(Ånden på det astrale plan bebor et astralt legeme, som i vid udstrækning er formet efter tilstanden af dets fysiske legeme ved døden, og deri adskiller sig meget markant fra dem på det åndelige plan, hvis former i høj grad er formet af udviklingen af deres åndelige evner.)***

Ejeren af butikken talte med det samme til mig, men om det var fransk, vidste jeg ikke, men jeg forstod ham perfekt og svarede på engelsk, som det så ud til, og han forstod. "Du er, kan jeg se," råbte han, - en elsker af det antikke og nysgerrige. Godt; Følg mig ". I sandhed havde han den mest vidunderlige samling af alle mulige ting. Møbler fra enhver periode og land, våben, amour, porcelæn, gammelt glas, romerske guder og indiske idoler; der var vist ingen ende på de ting, han havde.

Da jeg fortalte ham, at jeg for nylig var vendt tilbage fra Østen, og fortalte ham nogle af de ting, jeg havde fået der, var han meget interesseret. Han så ud til at vide meget om Østen, og dette fik mig til at spørge, om han havde rejst dertil, da han var på jorden.

"Nej, ak!" svarede han, -*men siden jeg døde har jeg ofte været der*, og nu ved jeg det godt. Er dette ikke en pragtfuld Buddha? Jeg har nogle meget fine, men jeg synes, denne fine figur af Shiva er et af mine fineste kunstværker, er det ikke?"

J. W.: "Og hvordan får du alle disse ting?"

Han: Åh, de ser ud til at komme til mig. Jeg tror nogle gange, at livløse genstande ikke er livløse, men har deres egen queer form for intelligens. Jeg har en eller to gange hentet noget ved vejkanten, eller i et tomt hus, men ikke tit. De dukker bare op i butikken. Se, der er et bedstefars ur!"

Han skyndte sig afsted for at se på den, og i det øjeblik sagde H.J.L. til mig, at jeg skulle af sted, og jeg adlød.

KAPITEL XXII, ET FOREDRAG VED OFFICEREN.

21 juli 1916.

Ved indtræden i rummet, hvor Rex og H.J.L. var, fandt jeg officeren, der holdt en slags foredrag for et stort antal soldater. Han forklarede dem, hvordan livet på det astrale plan var, og hvorfor en mand skal prøve at ryste indflydelsen fra jordiske lidenskaber af sig, især ønsket om at fortsætte med at kæmpe her. Han bar den fulde uniform fra et bestemt berømt regiment, men jeg vil ikke beskrive det."

"En af de store farer, der plager den nytilkomne," sagde han, -er ønsket om at fortsætte præcis, hvad han gjorde, da han døde. I tilfældet med en mand, der er død på en syge seng, er jordens begær og vaner blevet svagere, men når en mand bliver afskåret i selve handlingen med at gøre noget, og hele hans sind er rettet mod det, ***opstår der en stærk tendens at fortsætte med at***

gøre det samme her. Ofte, hvis dette begær er hengivet, bliver den nytilkomne ved med at gentage det igen og igen, og *selv efter at hans ånd er forsvundet fra sit astrale legeme*, så fortsætter dette astrale legeme, *nu ikke andet end en astral skal, hylster, at mekanisk gentage sine tidligere handlinger.* Derfor er mange spøgelse, som ses på jagt efter noget i det hjemsoegte rum i en gammel herregård eller formålsløst vandre frem og tilbage, de er i virkeligheden tomme astraler af en eller anden jordbundet ånd, som fortsatte med at gøre denne slags ting i lang tid efter døden, før de går videre til det næste eksistensplan.

For husk, det er blot et sted for overgang. Her kan du redde dine sjæle eller forbande dem i mang en alder. Gør her bod på dine tidligere ugerninger, eller føj til din sum af ondskab, indtil du synker under det til Helvede!"

En mand afbrød her. -Jeg formoder, at du er en af "pi"-sorten, der er blevet reddet her. Gjorde alle mulige gode gerninger her, og så blev du kvitt alle dine tidligere synder." En anden brød ind med et hån. Åh nej. Han er en af de "glasmosaiske hellige, der aldrig har gjort noget forkert."

Det så ud til at nælde officeren, som svarede skarpt: *-Du taler som en fjols om ting, du ikke ved noget om. Det er bare fordi jeg levede et ondt liv, døde i synd, hobede mere ondskab op her, sank ned i Helvede og, stadig drevet af ondskab, søgte de laveste dybder af Helvede, at jeg nu kraftigt opfordrer dig til ikke at gøre det ting, der kan få dig til at lide, som jeg har lidt."*

Han begyndte så at fortælle om sit livs forløb, som er blevet givet andetsteds (i bogen [Gone West](#)), (pluss findes på [engelsk i lydfiler](#) på en halvtime hver.) og mens han fortsatte, faldt der en stor stilhed over alle der lyttede. Rex, bemærkede jeg, sad der tryllebundet, da den forfærdelige historie udfoldede sig.

Han gik forsigtig inn på det og ingen detaljer. Trin for skridt sporede han sin nedadgående vej gennem tre verdener, og da jeg gik, fortsatte han stadig. Ingen undtagen H.J.L. rejste sig, da jeg gled ud, ikke engang Rex; alle var for pakket ind i hvad blev fortalt dem.

Et øjeblik H.J.L. stod på døren og sagde farvel. - Gjorde jeg det ikke rett med at bede ham give os sin livshistorie?" spurgte han. "Det gjorde du faktisk," svarede jeg, og vi stod begge tavse for en stund.

Så vendte jeg mig bort og begyndte hjemrejsen.

KAPITEL XXIII, DEN RIGTIGE (no: virkelige-) KRIG.

24 juli 1916.

DA jeg begyndte at nærme mig det astrale plan ved denne lejlighed, indså jeg med det samme, at der skete noget usædvanligt.

Hele atmosfæren virkede blodrød, og til tider kastede den sig i bølger som et hav af ild. Det var næsten umuligt et stykke tid at se noget. Et øjeblik tøvede jeg med at kaste mig ned i denne sydende masse, men en uset kraft syntes at hvirvle mig videre, og selvom jeg tøvede, var jeg gået ind i den.

Efterhånden begyndte jeg at opfatte ting, og det, jeg så, fyldte mig med forfærdelse. På alle sider så jeg hæslige former, onde og afskyelige. De så ud til at strække sig i endeløs falanks* efter falanks, hadefulde, afskyelige. (*Falanks er betegnelsen på den greske og makedonske slagrekken bevæpnet med lanser.

Falanksen ble dannet av flere geledder (hos grekerne som oftest åtte, hos makedonerne 16) oppstilt bak hverandre. Rytteriet dekket flanker og rygg, der falanksen var mest sårbar.)

Jeg kiggede vildt rundt etter H.J.L. men kunne ikke se ham, og pludselig sprang en af dem hen imod mig. Det lignede intet menneske eller dyr. Dens øjne var rettet skråt i ansigtet og var smalle, gule og hadefulde. Den skiftede konstant i farve fra grå til brun, og så gjennom en ejendommelig orangebrun, til rød. Det så ud til at have utallige arme, eller rettere sagt, sutter, som dem på en blæksprutte. Den var enorm i størrelse, så stor som et hus, oppustet og frastødende og gled hen imod mig med den åbenlyse hensigt at angribe mig.

Jeg prøvde at løbe væk, men den smed en af sine lange arme ud, som fangede mig og holdt mig et øjeblik, og så talte jeg. Indtil da hadde jeg betraktet væsenet som det astrale af et forhistorisk monster, men jeg indså nu, at det måtte være et elementært element, som deltog i menneskets og dyrets natur, og noget, der ikke var nogen af delene.

De tanker, den utalte, var disse. – Idiot, jeg har dig. Du kom her til vores rige før din tid. Du er ikke engang et astralt væsen. I din indbildskhet er du kommet ind i en del af dette rige, som selv de, der har en ret til at være her, undgår. Her hersker vi og ødelægger alle, der engang har levet på jorden. **Her gjør vi dem til vores slaver.** Vi dræner (no:udsuger) deres astrale liv fra dem og styrker således vores eget. Jeg hader dig. Jeg hader alle mennesker og alle dyr. Alle skabninger, der nogsinde har haft en krop eller hævder at have en sjæl. Jeg har det ikke."

Jeg ringede til R.J.L., men han kom ikke. I stedet begynte et klart hvitt lys at vokse midt i den røde lugt og tåge. Uhyret syntes at skrumpe, dets arm løsnet sitt greb om mig, og stadig voksede lyset i styrke.

Det tog form, og en enorm skikkelse lavet af ild dukkede opp ved siden af mig og overskyggede mig. Majestætisk, og full af højtidelig værdighet, rolig og ædel i ansigtet, på toppen af det lange uhyret. Mellom de store hovedpersoner virkede jeg som den blotte dverg. Ingen ord blev sagt, ingen tanke gikk, som jeg kunne følge. Simpelthen en stilhet, og hurtigt under denne stilhet skrumpede monsteret og visnede, indtil det forsvandt helt.

Jeg kendte min redningsmand. Det var min skytsånd, men selv da jeg stræbte etter at takke ham, forsvandt han langsomt. Pludselig indså jeg, at jeg var blind. Jeg kunne intet se. Lidt etter lidt kom mine fortumlede øjne sig, og igen så jeg den røde tåge rundt om mig, og på alle sider grinende, hånende ansigter, som lurede og jibbede og truede mig, men som ikke kom nærmere.

Midt mellom dem passerede jeg og syntes ikke at komme nærmere mit mål.

De røde bølger begynte at øge deres bevægelse, og elementalerne* syntes på samme måte at svaje frem og tilbake.

**(elementaler; Naturånder (eller elementaler): I følge teosofien har naturånder kroppar sammensatt av de finere materitypene. Det er utallige skarer av dem, delt inn i syv klasser, som, med rom for to umanifesterte former, tilhører eter, luft, ild, vann og jord – de fire siste blir kalt av tilhengere av kabbalaen, sylfer, salamandere, undiner, og henholdsvis nisser. I spissen for hver klasse står en deva eller underordnet gud.*

Naturånder sies å virke på uante måter, noen ganger gir de mennesker sin hjelp i form av visse evner, mens de i den astrale verden er engasjert i å skape form ut av materien som utgytelsen av Logos har fremskyndet, derfor danner de mineraler, blomster og andre aspekter av naturen.

Disse naturåndene i de astrale verdenene har selvfølgelig kroppar av astral materie, og de danner ofte rampete eller andre impulser og endrer utseendet til disse kroppene. De er like utenfor grensene for normalt menneskelig syn, men mange sensitive med mer akutt syn kan se dem, mens virkningen av medikamenter også antas å gjøre dem synlige.)

Så forstod jeg, at jeg var fanget midt i en stor kamp, sammenlignet med hvilken den astrale kamp, jeg havde set mellem de europæiske land, var som intet. Disse monstrøse væsner styrtede i endeløse bølger mod en enorm hær af lysånder, og kampen rasede med uafbrudt raseri.

Nogle gange ser den ene side, nogle gange en anden ud til at få overtaget, men aldrig længe. Jeg blev slynget op og ned, frem og tilbage som vragede på havets bølger.

Det var ikke så meget en kamp mellem individer som mellem en mur af hvid ild og en mur af rød tåge,+ røg. Frem og tilbage svajede den store linje. Højt oppe og dybt nede strakte den sig og langt ude af syne på alle sider.

Pludselig syntes den hvide ild at feje frem et sted og fange mig i sit greb, og da den rullede tilbage, bar den mig med sig. Nu var jeg ude af den hadefulde røde tåge, og i stedet for de hæslige monstre, så jeg ædle skikkelser lavet af ild. Disse mindede mig om min egen skytsånd, men de var hverken så majestætiske eller så fjerne fra mig. De virkede tættere på mennesker, men de var ikke astrale væsener. De tog ikke hensyn til mig. Det så ud til, at de ikke havde tid til at tage sig af andet end deres opgave med at holde ondskabens magt tilbage.

Til sidst forlod jeg denne frygtelige kamp og befandt mig i landsbyen, hvor H.J.L. levede. Så snart jeg nåede huset, fandt jeg H.J.L., som spændt holdt øje med mig.

Jeg fortalte ham, hvad der var sket, og H.J.L. sagde: - *Hele astralplanet er i en meget ophidset tilstand. Ondskabens magter gør en enorm indsats og har for ganske nylig opslugt store områder. – Konflikten er heller ikke begrænset til jorden og de astrale planer, men åndeplanet rystes også. De strømmer op fra selve helvede og forsøger at trænge ind i 'Halvtroens' rige.*

- Kan du huske det store mørke, hvor jeg mødte betjenten? Nå, en, der kom herved for kort tid siden, fortalte mig, at det er væltet frem over en stor del af det stenede affald og drevet lyset tilbage. Desuden er nogle af selve Hvilehusene i Helvede blevet stormet, og endda nogle af de tjenende ånder, der arbejder i Helvede, er faldet bort.

-Hvor langt op og hvor langt ned den gigantiske konflikt raser, ved jeg ikke, men den viser endnu ingen tegn på aftagende. Ondskabens magter gør bestemt en suveræn indsats. Det, du har fortalt mig om din skytsånds udseende, har imidlertid trøstet mig meget. Jeg kan se, at du er kommet langt nok til at være sikret midt i disse farer.

"Men du har været her længe nok, og jeg håber, du vil finde vejen tilbage lettere."

Jeg gik ud, fejede hurtigt gennem den røde tåge – så hurtigt, at jeg næsten ikke så elementalvesenerne, – og befandt jeg mig ved min egen krop på jorden. Så mistede jeg bevidstheden.

KAPITEL XXIV, FARERNE VED DENNE LAVESTE AFDELING.

28 juli 1916.

Da jeg kom ind på det astrale plan, befandt jeg mig igen midt i en tyk, rød atmosfære og omgivet af ondskabsfulde elementaler.

Flere af disse væsner forsøgte at spærre min vej, og som før måtte min skytsånd gribe ind, før jeg kunne komme fri af dem. Så snart han gjorde sig synlig, forsvandt de, men selv efter dette tog det mig noget tid at komme igennem de kæmpende skarer af gode og onde ånder, til et forholdsvis roligt område. Her fyldte larmen fra den astrale kamp mellem de nyligt døde, hele det omgivende mentale rum. Midt i dette kæmpede jeg et stykke tid og så skarer af soldater kaste sig over hinanden, og en konstant strøm af nyttilkomne væltede op fra selve jorden, mens de ble frigjort fra deres knuste kroppe.

Til sidst havde jeg passeret dette område og nået roen og stilheden i huset, hvor Rex og H.J.L. var. Efter at have beskrevet for dem, hvad jeg havde oplevet, sagde jeg: "Hvad ville der være sket med mig, hvis min guide ikke var kommet mig til hjælp?"

H.J.L. -Du ville da aldrig være vendt tilbage til jorden, eller kort sagt, du ville være død. Flere personer er så omkommet. De kom her dårligt forberedt og blev ofre for disse onde elementaler.
 - Nogle gange er det resultatet af uklog vandring imidlertid, at et elementalvæsen, kan få indflydelse på forsøgslederen, hvilket resulterer i enten moralsk degeneration eller ellers galskab, mania.
 - Mere normalt er virkningen imidlertid blot en midlertidig hjem søgelse af forsøgslederen, som skræmmer ham så alvorligt, at han opgiver eksperimenterne og både undgår faren og mister belønningen for sine anstrengelser.

- *Lige nu er forholdene særligt dårlige herovre på grund af den masse af onde lidenskaber, som er blevet sat i gang på det astrale plan af den store verdenskonflikt, og som har styrket ondskabens magter.*

J. W. - Men hvad med de konstante drømmere, der kommer? Er de også udsat for samme fare?"

H.J.L. - Ikke i samme omfang, selvom faren alligevel eksisterer. Men stadig, da de er mindre bevidste om deres omgivelser, så synes de at være mindre bemærkelsesværdige for de rette indbyggere i denne sfære. *Desuden, på en mystisk måde, som jeg ikke selv kan fatte, synes det ikke altid at være nødvendigt at passere gennem lagene af onde lidenskaber, hvor den store kamp mellem de onde og gode elementaler er.* Det har du ikke selv altid gjort, og hvorfor du lige nu skulle være forpligtet til at passere gennem de lag, når du kommer hertil, kan jeg ikke sige. Jeg tror, at dette er blevet gjort under ledelse af din skytsånd til din instruktion. Sikkert tager de mindre erfarne besøgendes skytsånd dem uden tvivl ad en anden vej, eller måske, hvis det ikke er muligt, bærer dem så at sige gennem disse konfliktlag med lukkede øjne. Dette ville bestemt være muligt, hvis en skytsånd ønskede det.

-I den tilstand ville astralen intet vide om disse områder og ville blive beskyttet af sin skytsånd mod enhver skade.

-Men ikke desto mindre må det faktum ikke overses, at antallet af drømmere, der kommer her, er faldet markant på grund af, uden tvivl, til dels det faktum, at kampen mellem det gode og det ondes kræfter er ved at nå frem til en tilstand af raseri, som sjældent før har været vidne til af nogen på denne side af graven.

-Jeg tror, at den bibelske beretning om "og der var krig i himlen", må være baseret på en sådan scene, som du nu har været vidne til og ikke har været så meget en profeti om en fremtidig kamp som beretningen om en konflikt, *der derefter raser på det astrale plan.* Det blev trods alt skrevet ikke så længe før Jerusalems fald, og kan have været forbundet med den begivenhed.

"Er der andre spørgsmål, for det er på tide, at du har fri?"

J.W. – Hvorfor! Jeg er kun lige ankommet."

"Jeg er ked af det, men nu tager du lang tid at komme hertil, og under alle omstændigheder, hvis du skal gå, skal du det, og der er en ende på det."

J.W. – Du lod til at være ude af stand til fuldstændig at forklare et eller to punkter lige nu. Hvordan var det? Normalt ved du alt om tingene her.'

- *Du skal huske, at dette ikke er mit eksistensplan.* Jeg tilhører det åndelige plan, og desuden er forholdene langt fra normale. Faktisk kan man næsten sige, at de var uden fortilfælde. Når jeg ikke er helt sikker, synes jeg, det er langt bedre at understrege min usikkerhed, for at jeg ikke skal vildlede dig."

R.L.W. stillede mig så et par spørgsmål om min far, som jeg gav passende svar på. Jeg spurgte så, hvordan redningsarbejdet foregik.

R.L.W. – Nå, vi har fået et ganske fint lille band sammen, men på det seneste har kampen og stormen været så forrygende i de lag nærmest jorden, som vi praktisk talt har måttet opgive vores indsats og koncentrere vores opmærksomhed om at beholde dem, vi har; på ingen måde nogen nem opgave."

H.J.L. "Virkelig, Jack, du må vende tilbage."
Mens han talte, blev alt sort, og jeg mistede bevidstheden.

Det skal bemærkes, at jeg intet kendte til min hjemrejse, og dette understøtter snarere teorien til H.J.L. at min skytsånd bevidst lukkede min bevidsthed, for hvad der skete i de planer, jeg passerede igennem. **Næste gang vil jeg spørge, om en lignende bevidstløshed kan fremkaldes hos en mand, der er død, eller om den kun kan fremkaldes hos én, der stadig er forbundet med kødet.**

KAPITEL XXV, HELVEDETS FORKAMMER.

31 juli 1916.

IGEN, som før sagt, var J klar over den fæle konflikt mellem de gode og de onde magter. Jeg besluttede mig for at prøve at notere nogle af disse mærkelige væsener, som var så ulige noget jeg nogensinde havde drømt om. Jeg så en lang række oppustede, uformelige monstrositeter, med skrå øjne og masser af følesager, mere dyr end mennesker i form, sådanne skabninger som det modbydelige dyr, der havde spærret min vej første gang.

Der var et væsen, der lignede en slange, bortset fra at dets hoved næsten var menneskeligt, men mere modbydeligt, end det mest fordærvede menneske kunne være. En anden type havde karakter af en enorm flagermus, men hovedet var anderledes. Disse væsner havde for det meste store goggling-øjne og næblignende mund. Der var en hel del enorme drager, ikke ulig legendens legendariske monstre, sammen med mærkelige væsner som griffiner, enorme edderkoppelignende monstrositeter og nysgerrige masser af svampevækst, som bevægede sig og svævede blandt de røde bølger.

Det eneste, de havde til fælles, var deres øjne, som enten var store, goggende og kugleformede, eller også smalle og skrå. Alle var gule eller røde og absolut ondsindede i udtrykket. Her og der så jeg skabninger, der lignede mennesker, og dog ikke var det, og også mærkelige sammensatte skabninger, halvt menneske, halvt dyr.

Et af disse menneskelignende monstre, enormt, af statur og tilsyneladende en leder, spærrede min vej. Enorm han var, og hans form, skønt sløret og utydelig, tog form af en nøgen mand, med enorme, forvrængede og misformede lemmer. Hans ansigt var sort, bortset fra øjnene; ingen næse og mund overhovedet, kun to lange, smalle, spaltelignende øjne, sat i en mærkelig vinkel, toppen rækker mod ørerne, bunden næsten slutter sig til lige under, hvor munden skulle have været. Alligevel kunne tingen tale, eller rettere sagt redde sine tanker, for den råbte: "Jeg har hørt om din ankomst, og gå således upåvirket gennem vore rækker, men denne gang skal de ende. Bliv!" Og jeg blev. Kold frygt greb mig. Mit hjerte så ud til at stå stille, men jeg havde selvfølgelig ikke noget sådant organ, men alligevel er vanens kraft så stor, at jeg oplevede netop denne følelse. Jeg råbte på min guide om hjælp, da det onde monster styrtede mod mig; og min engleguide kom.

Men skønt de andre skabninger faldt bort foran strålerne af blændende lys, der strømmede fra ham, bevægede lederen sig alligevel ikke. I stedet så det ud til, at han som svar udstrømmede skyer af kedelig brun røg fra hele sin krop. Et slags mørke, der slog op mod lyset og holdt det der, mens hans tilhængere fra mørkets skygge samlede sig og skreg trodsede mod min guide.

Hårdere og hårdere voksede lyset, og tættere voksede massen af brun-sort røg.

Så opfattede jeg, at vi flyttede os. Jeg fornemmede det ligesom, for jeg kunne ikke se andet end en ring af mørke omkring den plet af intenst lys, hvori jeg stod, og som brændte mig voldsomt.

Vi bevægede os videre, og pludselig rystede mørkemuren, og jeg fornemmede hvorfor. **Vi var nået til det sted, hvor lysets kræfter stødte op mod mørkets kræfter, og deres lys havde slået sig sammen med min skytsånds.** Så forsvandt det, og jeg gennemgik lignende scener som dem, der er beskrevet før jeg kom til H.J.L. og R.L.W. i deres hus. Her fortalte jeg dem om mine eventyr på vejen og spurgte: - *Tror du, at denne magt fra min guide til at gøre mig uvidende om, hvad der sker, ville være effektiv, hvis jeg var død, eller skal alle, der dør, passere gennem det felt af kæmpende ånder?"*

R.L.W. "Nå, hvis det hjælper med at belyse det punkt, har jeg aldrig været igennem det, men jeg har set en hel del elementaler ved forskellige lejligheder."

H.J.L. "Lad os spørge min guide."

Langsomt dukkede den store hvide skikkelse op, og efterhånden som dens hvidhed voksede i intensitet, R.L.W. dækkede hans øjne med hånden og sank så til jorden. Synet af den majestætiske skikkelse gjorde mig næsten blind, men jeg var bare såvidt i stand til at holde det ud. Så lød den klokkeagtige stemme:

De, der fortjener at blive slynget ind i sådanne omgivelser, vil se dem, og da de må være meget onde for at gå der, vil deres guider for længst være flygtet fra dem, derfor vil ingen hjælp nå dem.

Dette er helvedes forkammer. Selvom det er på det astrale plan, undslipper et menneske sjældent eller aldrig derfra. Derfra går vejen, gennem Helvedes dale, og så til bakken, som fører til forløsning.

Det er godt, at du ser disse steder, for de er kilder, hvorfra der strømmer så meget, som er ondt både på jorden og på dette plan. *Så meget som du kan tåle bliver åbenbaret for dig, og ikke mere.*

-Den almindelige dødelige passerer gennem jordplanet, ligesom din bror gjorde, og der ser de nydræbte stadig kæmpe som på jorden, men området, hvor de onde magter vælter frem, er helvedes forkammer, og først efter en tid kommer de forhædede synder synke der.

- Ligesom de, der bliver bedre og trætte af striden mellem menneske og menneske, og vandrer væk i de egne, hvor du nu er, **sådan synker de, der bliver mere og mere onde, væk fra konflikten med mennesker og ind i konflikten mellem ondskabens magter, hvor disse ødelægger deres astrale legemer og kaster dem ind i den del af åndeplanet, som du kalder Helvede.**"

Stemmen ophørte, og han forsvandt, og efter et stykke tid kom Rex sig. Så talte jeg med H.J.L.

"Hvad med dem, der vandrer væk fra kampen, men efter et stykke tid falder i besættelsens synd og så synker til Helvede?"

H.J.L. — *Der er mange veje til helvede, ligesom der er mange veje til rigerne ovenfor.* Hadets regioner er de plan, nivåer, dimensioner, hvor konflikten mellem magterne raser. De fleste af besættelsens synder falder ind under andre overskrifter, og så til Helvede, når synderen har ødelagt sit astrale legeme, men det ville være meget muligt at arbejde tilbage til netop det lag via

besættelsens vej. Der er mange sådanne tilfælde, hvor en astral besætter en mand til at myrde eller værre. Den astral vil passere gennem det samme røde hav til Helvede.

- Husk dog, at forholdene er unormale lige nu. Had har sjældent været så stærkt eller så aktivt. Derfor, selvom Offiseren passerede ind i helvede via denne gateway, efterlod det meget lidt indtryk på hans sind.

"Men igen må vi skilles efter et par ords generel samtale med Rex."

Jeg fortalte H.J.L. om moster. Han udtrykte sin bekymring og tilføjede: "Jeg spekulerer på, hvor hun vil tage hen? Til troens rige uden handlinger, forventer jeg. Formentlig kommer hun i selskab med H-.

- Jeg må prøve at hjælpe hende på vej, men jeg formoder ikke, at hun vil forblive på det astrale plan, og jeg kan ikke gå til planet over mit eget. Jeg er dog ret bange for, at hun vil plante ind opdelingen af tro uden Gerninger. Det er den store vanskelighed der. *Den omstændelige synd i vores sfære er uvidenhed; af ovenstående. Selvtilfredshed.* Vi lider ikke af selvtilfredshed, så når vi først er udviklet tilstrækkeligt til at videregive, går vi ret hurtigt igennem planet ovenover. Tro, med handlinger, har brug for en masse selvopofrelse.

Ja, jeg er ret bange for, at hun vil stagnere et stykke tid, blandt andet fordi hun vil være ret tilfreds med at blive der.

"Nå, du skal virkelig af sted!"

Så jeg gik, og mistede som før, bevidstheden.

KAPITEL XXVI, KVINDER PÅ DET ASTRALE PLAN.

4 august 1916.

VED at træde ind i rummet, hvor R.L.W. og H.J.L. var, spurgte førstnævnte mig: "Så du nogen af de rædsler, du så sidste gang?"

Jeg svarede, at det havde jeg ikke; Jeg havde kun gået gennem skyer og tåger, indtil jeg befandt mig på gaden i nærheden af huset, hvor de boede.

"Hvad laver du hele tiden?" spurgte jeg Rex.

R.L.W. — Nå, med angivne mellemrum deltager jeg i et kursus med forelæsninger af officeren om "levestandard på denne side." Når han er færdig, har vi normalt en debat og ender med at stille ham spørgsmål, hvoraf han svarer på nogle, men ikke alle. Ofte siger han faktisk, at vi ikke har udviklet os nok til at kunne forstå ham, hvis han gjorde det.

"Det er en ret stor klasse, og vi bruger et slags rådhus i nærheden.

J.W. - Er der ingen kvinder her? Mange må være døde på det seneste."

H.J.L. -Åh ja! I det hele taget tror jeg, at kønnene blander sig mere frit her end på mit plan, men jeg forsøger at holde Rex væk fra dem. Jeg tror ikke, at for meget kvindeligt selskab er godt for ham endnu.

"Kom, vi går ud og viser dig noget af det smukke køn."

Vi gik alle tre ud på gaden, og kom til sidst til en slags lille park. Her så vi et stort antal kvinder, med et godt drys af børn. For det meste så de ud til at opføre sig meget, som de ville have gjort på

Jorden. Børnene legede med forskelligt jordisk legetøj såsom "tick", og deres mødre sad og snakkede.

Vi lagde mærke til en kvinde, der sad for sig selv og krammede sit barn. Hun virkede tryllebundet og stirrede tomt ud i rummet. Der var et rædselsblik frosset i hendes ansigt.

H.J.L. og jeg talte begge til hende, men hun så ikke ud til at bemærke os. Så prøvede Rex. Hun begyndte at græde helt vildt: - Du er en engelsk soldat! Du vil hjælpe os; du er for sent. Se! Udyrene har sat ild til huset, og to venter på at bajonere os, når vi kommer ud. De dræbte min gamle mor på den måde, og min dreng, men vi bliver her. Ilden er mere barmhjertig end de. Kan du ikke se, de dræbe hende? Åh! det er forfærdeligt!"

Vi forsøgte at berolige hende, fortalte hende, at nu var det overstået, at døden ikke længere var at frygte, da hun efter døden vandt sejren over døden; men hun syntes ikke at høre os, og til sidst gav vi op i fortvivlelse.

Så talte vi med et par kvinder. De fortalte os, at de var blevet dræbt af en granat. En sagde; "Der var et frygteligt styrt og derefter mørke. Til sidst kom vi os, og råbte af hinanden. Først troede vi, at vi var uskadte, men begravet. Så så vi andre skabninger, skræmmende i formen, og i rædsel løb vi skrigende væk.

— Efter et stykke tid så vi andre mennesker i menneskemængder og sluttede os til nogle af dem. Lige nu, midt i mørket, hørte vi nogen prædike, som det så ud, og da vi kom dertil, fandt vi ud af, at han fortalte os, at hvis vi ville følge ham, skulle vi komme ud af dette mørke til lyset og blive i hyggeligere omgivelser.

- Så vi, og mange andre, fulgte ham, og han tog os med på en lang rejse. Ofte blev vi trætte af det og ønskede at træde ved siden af, og det gjorde rigtig mange; men altid opfordrede og bad han os om at følge ham, og til sidst førte han os til denne by. *Her blev vi indlogeret i et kloster, hvor jeg fandt ud af, at abbedissen var en, jeg havde kendt på jorden.*

- Vi har boet her et stykke tid, og begynder så småt at glemme rædslen fra de sidste uger af vores liv på jorden. De forklarer os meget i nonneklostret.«

Vi forlod dem efter en lille samtale og vendte tilbage til huset og talte om huslige anliggender.

H.J.L. spurgte om tante, og jeg fortalte ham, at hun i hvert fald ikke var værre.

Jeg fortalte så Rex og H.J.L. at jeg var så hårdt på arbejde lige nu, at jeg foreløbig tænkte, at det ville være bedst, hvis jeg kun kom en gang om ugen. Det gik de med til, og jeg forlod dem og besluttede at holde mig til mandage.

KAPITEL XXVII, EN VAMPYR.

7 august 1916.

Da jeg nåede H. J. L.s hus uden ubehagelige eventyr, foreslog jeg, at vi igen skulle gå ud og spørge kvinderne om livet her. H.J.L., og jeg gik endnu en gang mod parken.

Da vi passerede ned ad en smal gade, kom to kvinder og en mand ud af et hus. En af kvinderne tog hurtigt fat i Rex' arm og sagde: "Hej, gamle fyr! Kom en tur med mig."

R.L.W. så lidt fløv ud og sagde: "Jeg kender dig ikke."

Hun. —Det gør ikke noget, det vil du snart (og lo). Det viser bare, hvor meget du har tabt. Hvor lang tid har du været her?"

R.L.W. vendte sig mod mig. - Hvor længe er det, Jack?

J. W. - Omkring tre en halv måned.

R.L.W. "Ja, det er vel ikke mere end det, selvom det virker længere."

Hun. - Åh! Du vil have nogen at "vise dig rundt på stedet". Jeg har været her tyve år, og kan sætte dig op til "en god smule."

H.J.L. greb ind her. "Jeg tror, Rex, vi skal hjem igen."

Hun. - Afbryd jer to andre. Jeg inviterede ikke dig, men jeg vil gøre en af vores ædle forsvarere anstændig. Kom med, løjtnant R.L.W. Ser du, selvom du ikke kender mig, kender jeg dig.

Hun smilede grusomt.

H.J.L. tog Rex's arm og sagde. "Kom med, min dreng." Og Rex adlød, lidt modvilligt.

Sikkert tilbage i vores eget hus, H.J.L. forklarede som følger:

-Den kvinde er en af en gruppe meget farlige vampyrer, som har forfulgt de levende i årevis og har lokket mange af de døde til at følge deres modbydelige eksempel. Ved hjælp af besættelse kan de nyde en slags "død havfrugt". Senere betaler de for deres kødelige fornøjelser med megen lidelse. Jeg kan allerede se, at det er svært for hende at holde fast i astrallegemet. *Snart vil hun stige ned i helvede, og min dreng (vender sig til Rex), hvis du var gået med hende, ligesom manden, der var sammen med hendes ven, ville du have været ret begyndt på den nedadgående vej.*"
Så efter en kort samtale gik vi fra hinanden igen.

KAPITEL XXVIII,

R.L.W. TAGER I EN VEN.

14 august 1916.

Da jeg kom til huset, fandt jeg ud af, at Rex, helt alene, havde hentet en mand ind fra slagmarken, og betjenten, som lige havde taget ansvaret for ham, var meget tilfreds.

"Se!" råbte han. - Hvor meget tættere er din skytsengel kommet dig." Og mens han talte, blev jeg opmærksom på R.L.W.s skytsengel langt væk, men tydeligt synlig. Rex så ham også, og selvom skikkelsen forsvandt umiddelbart efter jeg kunne se den, var han glad for at have fået et så flygtigt glimt.

Offiseren gik da ud og tog den nytilkomne med, men H.J.L. og R.L.W. blev hos mig.

R.L.W. fortalte mig, hvordan han var gået ned til området nær kamplinien med officeren og der overtalte en af officererne i hans regiment ham, til at slutte sig til dem. Han indrømmede, at han ikke brød sig så meget om at skulle gøre det, og tilføjede:

- Men Offiseren sagde, at nu skulle jeg hjælpe en, der ikke var noget for mig, når jeg var på jorden. Jeg havde holdt af adjutanten; men denne fyr tilhørte en anden bataljon, skønt han var en York- og Lancaster-mand. Offiseren siger, at jeg skal hjælpe en, jeg hadede. Jeg håber ikke det bliver en tysker alligevel. Det værste er, at jeg ikke kan huske nogen, jeg virkelig hadede på jorden, undtagen tyskerne generelt.

"Se, jeg har adopteret en stakkels tabt kat, (i sin astrale form-) jeg fandt i nærheden af et hus, der langsomt rejste sig fra ruinerne nær skudlinjen."

J. W. – Jeg formoder, at den virkelig blev dræbt, ødelagt på jorden af skud?

R.L.W. - Ja, det formoder jeg. Nå, fandt jeg en stakkels lille tabby kat, der vandrede rundt helt fortabt. Den var åbenbart lige blevet aflivet, så jeg adopterede den. Se, her er den!"

Mens han talte, pegede han på en lille tabby kat, der sprang ned fra en sofa og begyndte at gnide sig mod hans ben. Jeg hørte tydeligt den spinde.

H.J.L. sagde så: "Hvordan er sagen?"

J. W. – Ikke værre, tror jeg. Min far gik op til hende for nylig og fortalte mig, at hun ikke var så slem, som han frygtede ud fra det, jeg havde fortalt ham.

"Jeg føler, at jeg burde komme tilbage nu." .

Jeg gik så ud af hoveddøren efter at have sagt farvel, ned ad gaden ud på landet, ind i en tyk tåge og besvime.

KAPITEL XXIX, Ægtemænd og hustruer.

21 august 1916.

Da jeg kom til huset fandt jeg Rex og H.J.L. spillende skak. Jeg så kampen indtil den var færdig, hvilket ikke så ud til at tage lang tid, og selvfølgelig blev Rex slået.

Herefter faldt vi til at tale om forskellige forhold af privat karakter.

Rex fortalte mig, at han havde mødt en række bekendte. Han tilføjede, at de for det meste så ud til at have gennemgået lignende oplevelser som dem, han selv havde oplevet.

Så fortsatte han:

- Vi gik i kirke den anden dag. Det var en romersk-katolsk kirke, og ansvaret var holdt af en dejlig gammel præst. Han havde en stor menighed, og det hele lignede meget en gudstjeneste på jorden. H.J.L. tog mig så videre til en anden kirke. Det var en fin bygning på sin egen måde, og kom også fra Belgien. Men den ansvarlige præst var en helt anden type end den forrige. Hans menighed bestod stort set af kvinder, *og med nogle af dem på jorden var han blevet viklet ind og var det stadig*. Han virkede heller ikke den mindste skam over det. Stadig en fremmed, selvom kvinderne var rasende jaloux på hinanden, havde de ikke et ord til at bebrejde ham hans forseelse. Faktisk så de ud til at betragte det som ganske naturligt.

- Hvor end han gik, blev han fulgt af en skare af beundrende kvinder, som han nogle gange mobbede, men oftere opmuntrede i ekstrem sentimentalitet. Han var meget dogmatisk og indbildsk, så meget, at han, tror jeg, virkelig troede, at han var et mønster og et eksempel for hele menneskeheden.

— Han skændtes med de fleste af de mænd, han mødte, fordi de ikke viste ham tilstrækkelig respekt, og sidst jeg så ham, fik han et godt tæsk (no: juling) af et par franske soldater.

— Efter at have forladt denne scene, så jeg en mand gå med og så mest modløs ud. Han blev på kort afstand fulgt af to kvinder, som skændtes hele tiden.

- Jeg kom i snak med ham, og han forklarede, at han var blevet gift endnu en gang på jorden, da hans første kone døde.

Hans anden kone var blevet dræbt på samme tid som ham selv af en granat, og hans første og anden hustru havde skændtes og da hver af dem hævdede ham som hendes mand, og ingen af dem var villige til at dele ham.

— Han appellerede til os om en løsning på sagen og tilføjede, at han ville være uden kone; men det var det punkt, de blev enige om, og da han foreslog det, vendte de deres vrede mod ham i stedet for hinanden for en tid.

— Vi forlod ham, da vi ikke kunne se nogen udvej, end at de skulle dele ham, hvilket de ikke syntes villige til at gøre.

- Så tog H.J.L. mig til at se en anden sag. Denne mand havde haft ikke mindre end tre koner, men i stedet for at skændes med hinanden, havde de forenet sig om at holde ham i underkastelse, og det så ud til at lykkes.

— Jeg så et andet tilfælde, hvor en mand havde giftet sig med to søstre og levet ganske lykkeligt med begge.

- Så blev jeg præsenteret for en mand, der indrømmede, at han var ret glad for sin første kone i øjeblikket, men frygtede den dag, hvor hans anden kone ville ankomme på astralplanet. "For så," sagde han, "begynder problemer, jeg ved det." .

— Efter ham mødte jeg en mand, der var bekymret, fordi hans eneste kone var gået før ham ind på det åndelige plan, og på grund af det materialistiske liv, han havde levet på jorden, frygtede han, at han aldrig ville være i stand til at "indhente" hende igen .

"Ser du," forklarede han, "hun døde tyve år før jeg gjorde, og hun var altid af en mere spirituel type end jeg, så hun havde et langt forspring."

—Vi så også en kvinde, som ledte efter sin mand, men endnu ikke havde fundet ham. Hun tilstod, at hun havde hørt, at han var meget degenereret siden hendes død, *og hun frygtede, at han var drevet ind i en af de værste dele af astralplanet.*

- Så er det tid til, at du har fri, Jack. Du får nogle nysgerrige problemer herovre, gør du ikke?"

J. W.– Ja, sandelig. Det minder mig mere om Østen. Men hvad med det bibelske ordsprog: "De hverken gifter sig eller bliver gift?"

- ***Helt korrekt på det åndelige plan, men ikke helt på det astrale, som jo er delvist materielt****. Men der er heller ikke noget ægteskab i grovere forstand her. *Det er grunden til, at vildledte sjæle falder i besættelsens synd.*

*som også angis i "[astral-city](#)"

"Men nu skal du være fri." Så vi gik fra hinanden.

KAPITEL XXX, NYT AF FRU H.J.L. FRA 'ANDRE SIDEN'

28 august 1916.

Da jeg kom til huset, hvor Rex boede, fandt jeg ham alene, og han sagde med det samme: - H.J.L. er gået til åndeplanet for at møde tante Jane, da hun er død.

- Han mærkede pludselig hendes tilstedeværelse passere gennem det astrale plan. Jeg så intet, men han gik straks ud og sagde dog, at han ville vende tilbage, så snart han kunne.

- Ud over det kan jeg ikke fortælle dig noget. Du kan give mig alle de detaljer, du kender."

Jeg gjorde det kort, og sagde farvel og forklarede, at jeg skulle følge ham.

Jeg vendte derfor tilbage til min seng (på jorden), og der syntes min astrale form at glide væk. Med det samme følte jeg mig vidunderlig fri, og skyndte mig op gennem luften. Jeg så intet til astralplanet, men befandt mig næsten med det samme på den velkendte bakke med udsigt over skolen, hvor H.J.L. havde været på det åndelige plan.

Jeg skyndte mig ind på kollegiet og gik ind i hans værelser, men fandt ingen undtagen Molly (hunden), som bød mig overstrømmende velkommen.

Så jeg sad og ventede længe, indtil pludselig H.J.L. kom, som sagde: "Jeg hørte, du kallede, og er lige kommet over for at få et ord, men skal vende tilbage næsten med det samme. Din tante gik gennem astralplanet med knap en opfølger. Hun er nu så at sige på kanten, grensen af denne afdeling og den ovenover. Der holder hun en pause en stund, og jeg kan selvfølgelig ikke komme længere.

Hun er i en ret forstumlet tilstand, men hun genkendte mig og var glad for at se mig. Frøken E- og H- er kommet for at møde hende. Da hun snart skal videre, må jeg skynde mig tilbage for at sige farvel. Jeg er ked af, at jeg ikke kan tage med hende, men jeg forventer det bedste. Jeg ønsker ikke at blive fuldstændig afskåret fra alle nyheder om hende, da jeg holder kontakten med P-. Hun er endnu ikke begyndt at se hele sit tidligere liv, som jeg gjorde, men vil det snart.

"Nu, farvel for denne gang."

Han gik ud, og da der ikke længere var brug for det, der var tilbage, *vendte jeg tilbage til jorden, og gik ind i min krop, mistede bevidstheden.*

September. 4. 1916.

Jeg gik direkte til astralplanet og fandt H.J.L. i huset. Rex var ude.

H.J.L. -Ja. Jeg er tilbage her, som du forventede. Din tante fandt en hel del mennesker, hun kendte på Jorden, inklusive Old A-. Disse kom hende i møde, og efter at have sagt farvel til mig gik hun ind på afdelingen over min, og så skiltes vi.

—Gamle A— forsikrede mig om, at hun var meget glad og ville have, at jeg også kom. Jeg følte mig helt ude af det, og faktisk glad for, at jeg ikke kunne. Folkene, skønt de var forbedrede, forekom mig at ligne meget, hvad de var på jorden, og atmosfæren var ret ubehagelig. Det vil dog passe perfekt til din moster, og det er det vigtigste. Hun gik direkte afsted til en kirke, hvor E- er præst; at takke hende for hendes sikre passage fra din verden til vores.

— Siden har jeg vendte tilbage med Rex og hjalp ham med at hjælpe andre. Han har det fint."

Vi fortsatte med at snakke om private forhold for én kort tid, og nu kom Rex ind.

Han forsikrede mig om, at han kom til live på det astrale plan, og fortsatte så:

— Vi ser ud til at klare os rigtig godt på fronten, og det fører til en enorm tilgang af nyttilkomne. Adjudanten har slået sig ned her og er en af vores arbejdere, der forsøger at hjælpe dem, der går forbi.

— Jeg kan ikke lide meget af det arbejde, vi skal udføre, men min guide siger, at det er godt for mig. Farvel, jeg ser min guide ret regelmæssigt nu, men jeg kan ikke udholde hans tilstedeværelse længe."

Vi talte om forskellige private anliggender i et stykke tid endnu, så gik vi fra hinanden.

KAPITEL XXXI, DEN IDEALE HAVE

12 september 1916.

Da de ankom til huset, de bebodde, sagde Rex: "Vi går ud for at slappe af. Vil du også komme?" Så H.J.L., R.L.W. og jeg gik med, og efter at have passeret gennem et smukt land, kom jeg til et smukt hus i en dejlig have. Det var tilbagetrukket fra vejen og i lystområder af betydeligt omfang. De var omgivet af en hæk af taks, omhyggeligt klippet, som syntes omkring otte fod høj og fuldstændigt buede porten, som havde en port, der var bred nok til, at en vogn kunne passere igennem.

J. W. — Porten er bred nok til en vogn, men kuskens ville blive slået ud af kassen."

H.J.L. -Ja. Jeg tror dog ikke, at nogen vogne nogensinde passerer denne vej."

Da vi kom ind, fandt vi brede blomster bede (omkring ti fod dybe) fulde af smukke blomster af enhver art, der kunne findes i juni i England. De var for det meste urteagtige, men nogle få buskroser kunne ses blandt dem. Bagerst i bedene, på hver side, var takshæk omkring seks fod høje. Denne sti var omkring hundrede meter lang, og for enden var en firkantet dam, foret med flade sten. Kanten af stenene, der til dels var mosedede, hang omkring dammens vægge omkring fire centimeter, og vandet var omkring ni centimeter under jorden.

Diagram over den ideelle have>>, se online bog i pdf også:

"Driven" drejede skarpt til højre og venstre og løb parallelt med dammen i en afstand på fem meter. Rundt om selve dammen var der klumper af iris og andre planter, og resten af rummet var fyldt med tørv med en udsøgt, fløjlsblød tekstur og smukt grønt. I selve dammen var der mange åkander og i midten rejste en delfin sig og sprøjtede en vandstråle.

På den anden side af dammen lå huset, der så ud til at være en bygning fra det 16. århundrede, lavet af sten, med sprossede vinduer. Køreturen gik lige rundt om dammen, altid i samme afstand fra den

Fra selve køreturen, halvvejs mellem porten og dammen på hver side, var der en kort sti på omkring fire fod, der førte til en låge i hækken. Denne låge var ligeledes buet over med taks, men mens hovedportbuen havde sin top i plan med toppen af hækken, var denne bue hævet, men skåret firkantet.

Der var to buer, der lignede den, vi var kommet ind af, en midt på siden parallelt med den udvendige vej, og en modsat.

Førstnævnte førte ind i drevet, hvor det drejede til venstre, så vi gik gennem buen modsatte.

Her fandt vi mennesker. Der var fire af dem, to mænd omkring halvtreds, en omkring tredive, og den sidste en ung omkring atten eller deromkring.

H.J.L. spurgte dem straks: "Hvem bor her?" og en svarede: "Frøken H—".

H.J.L. - Hvem i alverden var hun? Nogen med rigdom og position?"

Gartneren. -nej . Hun var, tror jeg, en kvinde af god fødsel, men fattig, og hele sit liv længtes og drømte hun om et hus og en have som dette. Hun døde i en alder af femogtredive. Jeg har hørt fra hendes egne læber, hvordan hun, selvom hun var tvunget til at bo på Tooting, altid planlagde, hvad det var for et hus og en have, hun ville have, hvis bare hun havde det godt. Nu har hun det."

H.J.L. - Hvorfor arbejder du her?

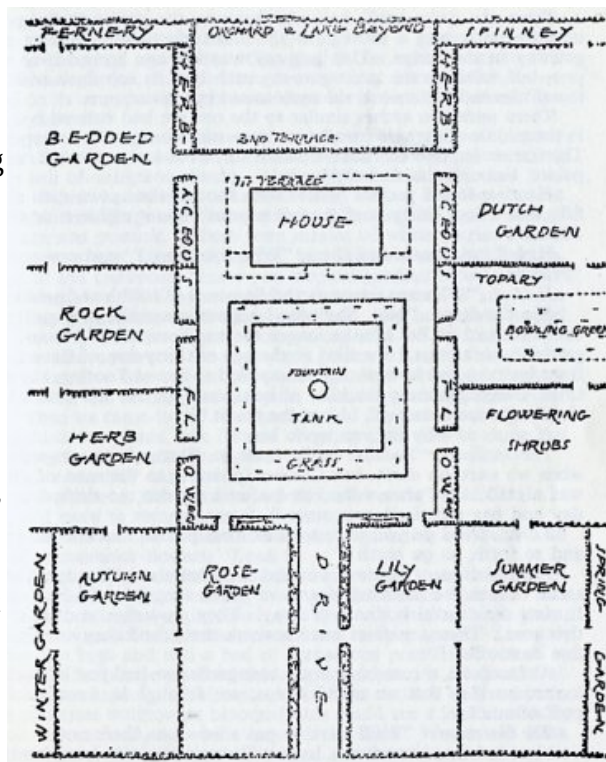

Diagram of the Ideal Garden

Gartneren. - Fordi vi kan lide at gøre det. Tre af os var gartnere, da vi var på jorden, men Charles (peger på manden på tredive) var kontorist. Han længtes altid efter en have, så han startede på én dag og har været i gang lige siden."

J. W. - Og skal du passe disse planter og klippe græsset og så videre, som på jorden?"

Gartneren. -Der er ikke så meget slid som på jorden. Det er de astrale former for planter, der er døde på jorden. Med tiden visner deres astrale kroppe bort. Den blev tynd og slank, som den rose. Så spreder et vindstød dem, og de forsvinder til fint støv. Se?"

Mens han talte, forsvandt en rosenbusk i rosenhaven, vi lige havde forladt, som så tynd ud, at vi næsten kunne se igennem den, i et røgpust.

Gartneren. - Vi er nødt til at sætte en ny der nu.

Jeg lagde mærke til, at der var en stor samling planter klar til levering bag en takshæk, der dannede en firkant.

J. W. – Hvordan kommer planterne hertil?

Gartneren. »De dukker bare op her. Jeg ser dem aldrig komme, men bliver ved med at finde friske, jeg planter dem bare hvor jeg synes de vil se bedst ud. Jeg tror, de har en form for instinkt, og hvad nu igen vil de være velkomne.

Denne plantedump var godt skjult af en takshæk, men det var stadig et smukt billede i sig selv, meget forskelligt fra skraldebunken, (no: søppelhaugen) der på samme måde ville blevet placeret på jorden.

Haven her var fuld af krysantemum og andre efterårsflydeplanter.

Gartneren brød ind med: -Ja. Vi har en have til hver sæson af året, og mange andre haver også. Ved siden af ligger udestuen, selvom det ikke er vinter her. Frøken H– insisterede på, at den skulle laves, da det altid har været hendes drøm at have en have til hver årstid."

Vi gik gennem en anden buegang og fandt en have med en græsplæne i midten, og rundt om siderne, nær hækkene, var der brede kanter fulde af stedsegrønne buske. Mange af dem havde sølv- og guldløv. Andre havde masser af bær, der lignede blomster på kort afstand, så store og smukke var de. Jeg anede ikke, at sådan en variation af farver var mulig. Der var masser af hvide bær og gule, skarlagensrøde, dybrøde, lilla, blå og næsten sorte bær.

Jeg spurgte gartneren: "Har du også tropiske haver her?"

Gartneren. -**nej**. Frøken H– siger, at hun vil holde sig til en strengt engelsk have, og jeg er enig med hende. Nej, men disse tropiske planter er meget flotte, men jeg foretrækker vores egne planter. De virker mere hjemlige. Har du set den søde urtehøve? Det dufter skønt."

Han pegede på en bue i den øverste hæk, og vi gik ind i en have fuld af merian, timian, lavendel og utallige andre krydderurter. Så kom vi til klippehaven, og ud over den var der en have med forbedrede planter, men i stedet for at gå ind i denne kom vi ud igen på køreturen tæt på huset.

"Skal vi ringe?" sagde Rex.

- Lad os se på haverne på den anden side, sagde H.J.L. - Jack skal snart tilbage.

Gartneren. — Omkring dette hus er der, som du kan se, græsplæner med bede af midsommerblomster. Se!"

Vi fandt på bagsiden, at huset havde en terrasse med stenrækværk, og tre trin, der fører ned til en dejlig græsplæne. Dette var også terrasseret, og afgrænset på undersiden af en mur i niveau med græsset, fra sprækkerne, hvor stenplanter og slyngplanter voksede.

Muren var fem fod høj og havde et bed af urteagtige planter foran sig, og en anden græsplæne udenfor, der havde en græsskråning. For foden af alle lå dejlige frugtplantager i fuldt flor, og fra husets terrasse, hvor utallige vægblomster blomstrede, kunne man se en sø, der strækker sig ud over frugtplantagen, og bakker ud over søen. Vi vendte tilbage forbi huset. På højre side af denne, som man vendte mod den, og derfor korresponderende med haven, var det, gartneren beskrev som den nedsænkede eller hollandske have, og ved siden af den overfor klippehaven, var en have fuld af charmerende klippede taks og centrering. omkring en bowlingbane, med et udsøgt lille sommerhus og solur.

- Her er de blomstrende træer og buske, sagde gartneren, og vi befandt os i haven overfor urtehaven. Grupperet omkring en cirkulær græsplæne var blomstrende træer af enhver art, mens der på selve plænen var spredt omkring de mindre blomstrende buske.

Luften var fyldt med duft af syren og maj, men der var flere træer i fuldt flor, som på jorden næppe ville have sået en knop, når maj-træerne blomstrede.

Gartneren. - Som jeg forstår, skal du snart tilbage til jorden, lad mig vise dig liljehaven og undskyldte, at jeg spørger dig, men I tre herrer virker anderledes. Du, sir (for Rex), ser ud til at være en af os, og da du er en soldat, formoder jeg, at du er en af dem, der er faldet i den store krig, hvorom et rygte har nået os selv i de fredelige dalene. . "

Rex nikkede, og han gik videre til mig. — Du, tror jeg, efter hvad den gamle herre sagde lige nu, lever stadig på jorden.

Jeg skyndte mig at forklare min holdning, og han henvendte sig til H.J.L. — Men hvem er De, sir?

L fortalte ham kort, og han svarede i en respektfuld tone: "Så du er en af budbringerne?"

L. — Åh, kære nej! Bare et forhold til denne unge mand, der er kommet til dette plan for at hjælpe ham. Men lad os skynde os."

Gartneren viste os så liljehaven, hvor der på én gang voksede alle slags liljer, der ville vokse ude i England. Men sengene var grupperet efter sæson for så vidt muligt at undgå uoverensstemmelser. Så gik vi videre for at se sommeren og til sidst forårshaven, hvor der var alverdens løg. Til sidst kom vi tilbage til køreturen, og jeg sagde: "Jeg er nødt til at gå."

Gartneren svarede: "Udover disse er der andre inddelinger på disse grunde. Så ud over bedhaven til venstre for huset er fernerien. Den er meget smuk og centrerer sig omkring et lille vandløb, som falder over et vandfald og løber ind i søen.

— Der er flere andre mænd på arbejde udover os selv, og vi har altid travlt, men aldrig overanstrengte. Hvis I to herrer vil ringe til Frøken H - vil hun gerne møde jer, og hvis I er interesserede i gamle møbler, så er huset fyldt med dem."

De blev enige om at gøre det, og vi gik fra hinanden. Jeg gik gennem porten ind på vejen. Udsigten blev diset, og jeg mistede bevidstheden.

KAPITEL XXXII, MERE OM HAVEN.

19 september 1916.

JEG FANDT R.L.W. og H.J.L. i deres hus. Dette besøg var hovedsageligt helliget private anliggender. Efter et stykke tid spurgte jeg: "Hvordan var haven til huset?"

R.L.W. — Plæne efter græsplæne, terrasseret under hinanden, indtil vi nåede floden, som her bredte sig ud i en sø. Over og under søen var spinneys og frugtplantager. På søen var der svaner og en gondol. Gondolieren var der og tilbød godmodigt at tage os med på søen. Så vi gik ombord, og mens han roede, sang han en sang. Det var vel på italiensk, men vi forstod det ret nemt. Det handlede om sollyset på vandet.

- Vi nød det virkelig. Da vi vendte tilbage, stoppede vi for at beundre et smukt springvand på en af græsmarkene. Vandstrålen forekom mig omkring hundrede meter høj."

J. W. — Noget mere at fortælle mig om den have?

R.L.W. -Ikke meget, bortset fra at vi fandt ud af, at ejeren havde en stor voliere (=meget stort fugle bur). *Fuglene blev dog ikke holdt i bure, men levede i skove og haver. Det eneste, der holdt dem der, var kærlighedens bånd til damen, og så kom hundredvis til hende.*

-De kunne lide (no=like) stilheden i haverne, og det faktum, at få mennesker kom for at forstyrre dem.

- Hun sagde, at de for det meste gjorde lidt forsøg på at jage efter mad og brugte det meste af deres tid på at synge.

- Der var også utallige flokke af sommerfugle.

- De virkede også tiltrukket af hende, fordi hun elskede dem. Alle slags sommerfugle så jeg, ikke kun skildpadde og påfugl, men sjældne som svalehalen og det store kobber og Camberwell skønheden, som praktisk talt er uddøde i England.>>

J. W. - Nå, jeg må gå nu." Og så forlod jeg dem.

26. september.

Jeg blev kun et par minutter og fortalte, at Rex' mor var døende, og han sagde, at han ville gå ned på jorden for at møde hende.

KAPITEL XXXIII, MIN MOR GÅR OVER.

2 oktober 1916.

VED ankomst til det lokale, hvor R.L.W. og H.J.L. levede, sagde Rex: - Jeg ved om mors død. Jeg gik i præstegården i tirsdags, altså lige så snart du forlod mig.

- Ved Charing Cross Road så jeg mor ligge der bevidstløs, bemærkede, at billedet af Blanche var placeret over pejsen, og så Miss H— summede rundt.

— Pateren så ud til at være der det meste af tiden. Lige nu så jeg dig komme og troede, at du kunne se mig, men det gjorde du ikke, og du så mig heller ikke *en gang* hele tiden, hvilket overraskede mig.

— ***Mors astrale krop var delvist ude af hendes fysiske krop, men så ud til at ligge på ryggen og bevidstløs, så at sige.***

- Jeg så dig komme tre gange i onsdags.

— Efter du var gået, kunne jeg se den astrale form langsomt trække sig tilbage fra hendes krop fra hendes hoved. *Gradvist frigjorde den sig og svævede over hendes krop, kun forbundet med sølvsnoren. Efterhånden syntes dette at flosse væk fra hovedet, som tråde af et reb, indtil der kun var to eller tre tråde tilbage.*

- Et knæk. Der var endnu en pause, og så endnu en, og så knækkede den sidste tråd, og stadig flød det astrale legeme over hendes lig.

- Mens dette foregik, var jeg opmærksom på en række astrale væsener, der samlede sig omkring. Dem fortæller jeg mere om en anden gang. Jeg ringede til min mor, men hun rørte sig ikke. Igen og igen talte jeg i håb om at vække hende, men uden held.

— Så talte en af de nytilkomne. "Hun har brug for søvn; hun vil forblive sådan et stykke tid, og vi er kommet for at passe hende. Vær ikke bange. **Vi er en gruppe ånder, der gør dette til vores særlige arbejde. Kom med os og se, at alt er godt med hende.**"

— De løftede hende og bar hende væk, fire af dem, mens to gik ved siden af hende. Det forekom mig, at kroppen svævede. Jeg bøjede mig ned og kyssede hende, men hun viste ingen tegn på genkendelse eller bevidsthed.

— Jeg talte med den ansvarlige for festen: "Hvem er du?"

Han. – **Jeg er et væsen på det astrale plan, som du er. Jeg var læge på jorden, og det var de tre også. De to kvinder var sygeplejersker. Vi tager din mor til en slags hospital.'**

- H.J.L. var hos mig og sagde: "På det åndelige plan, hvor jeg bor, har jeg set sådanne hospitaler, men vidste ikke, at der fandtes lignende institutioner her, men jeg kan selvfølgelig se, at der nok er endnu mere brug for dem her end der."

- Lægen. "Jeg lagde mærke til, at du virkede anderledes end de fleste af indbyggerne i disse sfærer. Jeg vil gerne have mulighed for at spørge dig om livet der.

- H.J.L. "Ja, absolut, men ikke først nu."

- Lægen. "*Hvad bragte dig tilbage hertil efter at have forladt dette plan en gang?*"

H.J.L. "Da kom jeg for at hjælpe min unge nevø, men du må ikke tro, at jeg var på dette plan, før jeg gik videre til åndeplanet. Jeg var en gammel mand, da jeg døde, og smed mit astrale legeme ud næsten så snart jeg gjorde mit fysiske, *og så praktisk talt intet af denne sfære*, indtil jeg antog et astralt legeme for at hjælpe min nevø."

- Lægen. "Jeg spekulerer på, hvad der er bedst? Jeg tror dog, jeg er glad for, at jeg først har haft lidt tid her. Jeg føler, at ens livserfaring ikke ville være komplet uden den. Selvfølgelig kan ingen mand vide alt, hvad der er at lære, men jo mere man oplever, jo bedre tror jeg."

R.L.W. fortsatte. — På dette tidspunkt havde vi nærmet os en høj mur og passeret gennem en port og befandt os i en yderst udsøgt have. Det var meget lig den, vi alle tre så for nylig.

- Der var utallige blomster og smukke græsplæner, statelige træer og blomstrende buske. Hist og her legede springvand og vandløb rislede over deres blanke senge. Vandet så klart og klart ud, og ofte udvidede vandløbene sig til store søer, hvorpå jeg lagde mærke til både. Ja, rigtige både, en der blev roet og en der var drevet af et sejl. Indtil da havde jeg næsten ikke bemærket, at der blæste en blød brise.

- Der var mange mennesker i disse både, mens medlemmer af begge køn gik rundt på ejendommen. Fuglene ovenover sang lystigt, og sommerfuglene flagrede fra blomst til blomst. Det virkede meget som gamle moder jord, men alligevel var der en subtil forskel, umulig at beskrive, men alligevel meget virkelig.

- Så så jeg hospitalet. Jeg tror, det engang havde været et fint fransk slot fra det attende århundrede, men i så fald må det være blevet ombygget internt enten før eller efter ankomsten til astralplanet, for indeni virkede det som et moderne hospital. Samtidig kunne jeg ikke undgå at bemærke, at det havde en større atmosfære af komfort og fredelig ro end de hospitaler, jeg så på jorden. Det var ikke

så koldt og bart, som de plejede at være. Jeg opdagede også, at driften af rummet blev erstattet af **hypnose-stuerne**, hvor patienterne* lå på sofaer, mens lægerne behandlede dem, enten ved simpel hypnose eller på anden måde ved forskellige former ellers.

Igen blev skarer af studerende ikke tilladt at se disse operationer, højst to kunne komme med lægen, da man mente, at et stort antal forskellige typer mænd med forskellige magnetiske tilstande ville forstyrre patienterne eller endda lægen selv, når de var i gang med denne delikate opgave. Derfor var der mange små rum i stedet for ét stort.

- "De tog mor* ind på et værelse, hvor hun blev lagt på en sofa for sig selv, og overladt til to sygeplejersker, der stadig sov stille.

*tolkes som at de tog med hennes astrale krop med.R

KAPITEL XXXIV, OM SYGDOMME I DEN ASTRALE KROPP.

- Da vi gik ud, talte H.J.L. med lægen:

- H.J.L. - Får du mange som denne? Jeg må indrømme, at jeg ikke er stødt på nogen tilfælde i disse sfærer eller i mit eget åndelige rige, hvor sjælen lå og sov sådan.'

Lægen. "Åh, vi får en del, men det er bestemt mindre almindeligt end de fleste andre former for sygdom her."

R.L.W. "Hvad slags sygdomme får du her? Jeg troede, at sygdom var tilbage i (den fysisk-jordiske-) kroppen?"

Lægen. "Der er selvfølgelig kun fysiske sygdomme, og da hovedparten af de lidelser, som mennesket er udsat for, er rent kropslige lidelser, *er dette en lykkeligere verden end jorden*. Men selv på den materielle jord har sindet langt mere at gøre med fysiske skavanker, end gennemsnits mennesket selv forestiller sig, *og her handler det næsten udelukkende om at helbrede sind og ånd*.

Typiske klager er:

—(1) Religiøs mani, og lad mig fortælle dig, at **det** er en af de sværeste sygdomme at håndtere.

—(2) Hysteri af forskellig art, især en slags, der får offeret til at tro, at han er en krøbling. **Selvom sådanne fysiske defekter, som hørte til det jordiske liv, normalt ikke forbliver i astrallegemet, får sindet i disse tilfælde astrallegemet til at opføre sig, som om det var forkrøblet.**

—(3) Tilfælde som din mors, hvor ånden ikke vågner til bevidsthed.'

-R.L.W. "Men når kroppen ikke længere rummer ånden, hvordan kan en defekt i hjernen så føres ind i det astrale plan? Nu hvor min mor ikke længere lider af lammelser, hvordan kan det så være, at hun stadig fremstår som et offer med den lidelse?"

Lægen. "Din mors sygdom skyldtes delvist, men ikke helt, hendes sjæl. Det var forårsaget af visse karakterfejl, som du er klar over, og disse skal håndteres.

—"Igen har hendes sygdom faktisk været meget omfattende og svækket hendes sjæl, som har haft en tendens til atrofi* i nogle år. Dette var hovedsageligt ikke hendes skyld, men på grund af nogen fysiske defekter, og især til uklarhed af hendes hjerne, som forhindrede hende i at holde sit astrale legeme fuldt ud i live.

*Atrofi er reduksjon (svinn) av celler eller et organ ved tap av substans eller volum. Atrofi er en reversibel justeringsprosess

- "Men du skal forlade os nu, da vi har meget arbejde at gøre. Du kan komme igen".

"Så, efter endnu en gang at have kysset mor, gik H.J.L. og jeg."

J.W. - Hvor længe vil hun være sådan?

- Lægen sagde, at det kunne være kort tid, eller det kunne være flere måneder. Seks måneder, slik som jorden regner med tid."

jW. - fulgte du begravelsen? Selvfølgelig gjorde mor det ikke."

R.L.W. - Ja, gjorde vi ikke, chef?

- Ja, begravelsesmessen sendte en stor lysstråle op, som så ud til at forvandle hospitalet, og mor smilede i sine lepper, men rørte sig ellers ikke. Jeg kiggede lige ned i kirken. Så dig, og B- og C-. Så senere begravelsen."

W. - Lagde du mærke til nogen andre ved gudstjenesterne?

R.L.W. —Så C- og jeg- og mange andre, inklusive en del åndelige vesener.

- Kort efter, da jeg var hjemme, lagde jeg mærke til en ret sød perserkat. Den så mig også, men blev ret bange, bøjede ryggen og fræste efter mig. Kattens syn var bedre end dit, Jack." Og han lo.

- Efter vi kom tilbage hertil, snakkede vi om tingene, og blev enige om, at selvom det var lidt skuffende for mig ikke at kunne hilse ordentligt på mor, så var det nok det bedste efter omstændighederne."

H.J.L. —Ja, jeg tror, hun havde været helt vild her, hvis hun bare var sluppet fri, her hvor hun (-enda-) havde få venner. Som det nu er, vil hun helt sikkert gøre nogen (bekendtskaber-) på hospitalet, og vil blive advaret om farerne ved denne verden, *som alle på jorden er så uvidende om.*

"Men nu skulle du hellere komme dig afgårde."

Slik drog jeg tilbage til jorden.

KAPITEL XXXV, MOR VÅGNER.

9 oktober 1916.

DA jeg kom ind i H.J.L.s hus, fandt jeg ham alene der.

H.J.L. -Rex er hos sin mor. Hun er lige kommet til bevidsthed, og jeg venter her for at tage dig til hospitalet for at se hende."

Vi startede med det samme, og da jeg passerede gennem portene til hospitalet, som lå et stykke fra H.J.L.s hus, blev jeg ramt af havens skønhed. Vi kom ind på hospitalet og befandt os i et slags venteværelse. Dette værelse var komfortabelt møbleret og man kiggede ud over haven. Vi havde ikke været her længe, da en sygeplejerske kom ind og bad os følge efter hende. Vi gik ind i et stort godt oplyst rum og så mor med Rex ved siden af sig.

"Hvorfor fortalte du mig ikke, at Rex var død?" var hendes første hilsen. Jeg forsøgte at berolige hende, for hun var åbenbart meget ked af det. Men hendes irritation fortog sig hurtigt, og hun sagde så: "*Jeg kan ikke forstå tingene. Rex siger, at han er død, og jeg er død, men hvad er du?*"

Jeg forklarede så, så kort jeg kunne, hvordan det var, at jeg var privilegeret at komme ind på disse plan. (-medens det fysiske legemet sover/R .) Hun forstod åbenbart ikke helt, men virkede samtidig glad. Så præsenterede jeg hende for H.J.L., men hun sagde straks: "Åh, det har Rex allerede gjort. Og jeg er glad for, at Rex tog hr. L med - sammen med ham har vi altid været gode venner."

Jeg startede så med at sige, - Kan du huske noget af din overgang?

Mor: — Det meste virker tomt, men jeg kan huske, at jeg hørte dig kalde på mig og så dit ansigt, som i en drøm. Jeg tror, jeg levede da. Hvis det er tilfældet, er *det* det sidste, jeg husker, før jeg

vågnede her, og så Rex kigge på mig. *Jeg troede, jeg var blevet sendt til et hjem, og at Rex var vendt tilbage fra Frankrig. Selv nu kan jeg næsten ikke tro, at jeg er død.*

- Det hele virker faktisk som en drøm. At tale med dig virker meget som en drøm. Du ser anderledes ud end de andre, mindre ægte."

Hun standsede, og lægen, som stod ved siden af, sagde: "Du må hellere lade hende ligge et stykke tid. Ånden er både svag og stadig sløv. Alligevel er jeg overrasket over, at hun vågner så hurtigt.

Ofte sover de i måneder og måneder af jordens tid. Hvor længe er det egentlig siden hun kom over til os?"

J.W. — *Næsten tolv dage.* "

Lægen. -Ja, jeg synes, hun gør gode fremskridt, men det vil tage noget tid, før hun virkelig er normal. Ånden har været uklar så længe, at det vil tage lang tid at komme sig."

Mor afbrød. - Hvordan er B-? Har hun snart fødselsdag?"

J. W. – Ja, om mindre end en uge. Hun har det rigtig godt, og hun var meget ked af det, da du døde. Hun husker altid dig og Rex i sine bønner.

mor. - Hun er en kær lille ting. Jeg ville ønske, jeg kunne sende hende en gave."

- Jeg siger, antag at du køber hende en liden ting, og fortæller hende, at de er fra mor og mig, med kærlighed. Hun ville forstå."

W. – En god idé, og det vil jeg gøre. Det bliver ikke det tomrum, det ellers ville have været."

Lægen. "Jeg synes, du skal gå nu."

W. — Farvel moder! Nogen besked til far?"

mor.: "Giv ham min kærlighed fra mig."

Så jeg kysede hende farvel og vi tre gik. Jeg adskilte mig fra de to andre næsten med én gang, og vendte tilbage til jorden.

KAPITEL XXXVI, MOR BLIR BEDRE.

16 oktober 1916.

DA jeg kom ind i astralplanet, gik jeg først til huset, hvor H.J.L. og R.L.W. var.

De var der begge, og Rex sagde. "Vi har ventet på, at du skulle slutte os til os, før vi besøgte mor."

J. W. - Har du set hende siden jeg sidst var her?

R.L.W.: - Ja, flere gange. Hun er ganske komfortabel og går godt.

Vi startede, og undervejs talte vi om forskellige ting, især krigen.

Da vi kom på hospitalet, gik vi ind på min mors værelse efter kort ventetid. Mor var meget glad for at se os, og spurgte mig hurtigt, hvordan B- havde det, og om jeg havde gjort, som hun ville med en gave.

Jeg havde allerede svaret på det samme spørgsmål, som Rex stillede, men gennemgik det hele igen, og fortalte hende, hvad jeg havde fået. Jeg fortsatte med at fortælle hende, hvor glad B- var, og at hun altid bad for de to bedstemødre og onkel Rex.

Mor: Var fru L. død da?

J.W. "Ja."

Mor. - Hvorfor er hun ikke sammen med jer andre?

J.W.: —Hun er på et højere plan sammen med H- og Frøken B-."

Mor, —Samme "kirkelige" lod. Nå, jeg vil alligevel ikke tage derhen."

J. W. - Det vil jeg heller ikke. Like tiltrækker like."

Mor. -Hvorfor er jeg her? Jeg troede, at når jeg døde, ville jeg komme ud af lægens hænder, men jeg ser stadig ud til at være omgivet af sygeplejersker og læger. Kan du ikke tage mig væk, Rex?

R.L.W. - Du skal blive rask, før jeg kan. Du bliver bedre for hver dag."

Mor. - Der er ingen dage her. Jeg vil i teatret."

En sygeplejerske. - Det vil du få, skat. Vi sætter dig i en stol; og kommer dertil nu."

Mor. - Jeg har ikke brug for en stol. Jeg kan godt gå." Hun rejste sig, og jeg

bemærkede, at hun var klædt i en lang, gråhvid klædning, men så snart

hun prøvede at gå, faldt hun sammen på gulvet. Hun kom dog ikke til skade. Sygeplejersken og jeg hjalp hende op, og hun satte sig på sengen. Hun sad ret op og bøjede sig ikke, som hun havde gjort på jorden.

Sygeplejersken: . "Lad mig ordne dit hår."

Mor. "Ja, og du skal klæde mig ordentligt på."

Sygeplejersken. "Hvordan du er klædt på!"

Mor. "Jeg kalder det en natkjole."

Sygeplejersken. -Åh nej! Det er kjolen, kommer du til at have på i lang tid fremover."

Og hun vendte sig mod os og tilføjede: "Vi er snart ude i venteværelset." Og hun var med mor i en badestol og ledsaget af lægen, som jeg talte lavt med.

J. W. - Doktor, hvorfor kan hun ikke gå?

Læge. — Jeg troede, jeg forklarede dig det hele, sidst du var her. Kun jer dødelige er så tætte. Det er et tilfælde af sindet, der dominerer kroppen. Hendes sind, som var meget materielt fokuseret på jorden, gengiver her de mest fremtrædende træk ved hendes tidligere kropslige skrøbelighed. Men man bemærker, at netop de ting, der ikke var egoistiske og materielle, er dem hun er mest opmærksom på. Således er det med hendes kærlighed til børn, især for din lille pige, hun er helt klar over det. Stort set mærkes ingen sløring af intellektet overhovedet, når hun taler om hende."

Sygeplejersken. — Ja, hun taler om B- næsten hele dagen. Gør du ikke, kære?"

Mor. - Hun er en kær lille ting. Jeg ville ønske, jeg kunne se hende." Og hun begyndte at græde. Det tog ret lang tid for sygeplejersken at trøste hende, og det gjorde hun hovedsageligt ved at tale om det teater, vi skulle til. Vi gik ned flere gange og kom til et teater i bygningen.

Sygeplejersken. — Vi kører næsten udelukkende disse skuespil til gavn for patienterne. De er ikke særlig "highbrow" ting. Naturligvis ville sådanne ting være uden for rækkevidde for de fleste af vores patienter." Teatret var meget lig det på Jorden, bortset fra at næsten alle boder og pit blev givet væk til badestole. I kjolecirklen og øvre cirkel (der var intet galleri) sad de, der kunne gå, på almindelige sæder.

Stykket var en uskyldig farce af temmelig rullende karakter, og at dømmen efter latterbrølene, der mødte det, var det meget værdsat. Det kunne mor enormt godt lide, og da hun blev trillet tilbage sagde hun: - "Jeg har ikke hygget mig så meget i evigheder. Sørg for at fortælle H— at de har teatre her og ingen kirker, han vil ikke tro dig."

J. W. - Ja, det vil jeg!

Mor. -Hvad laver han nu?"

J.W. — Bor hos M—

Vi fortsatte med at snakke sådan om forskellige husholdningssager, indtil vi kom til hendes værelse, da Rex sagde til sygeplejersken. — Er der ingen gode skuespil eller koncerter her?

"Snarere," svarede hun, "vidste du ikke om det?" Og hun fortalte ham, at der var et godt teater og en opera ikke langt væk, og tilføjede: "Vi har beroligende koncerter her. Du er altid velkommen. Spørg dem ved hovedindgangen. Men hvis du vil have lidt stærkere kød, bør du prøve operaen eller teatret."

Rex var meget begejstret over denne nyhed, og vi tre blev adskilt fra mor. Lige efter jeg forlod hospitalet, mærkede jeg verdens kald og kom meg tilbage.

KAPITEL XXXVII, R.L.W. BESØG I OPERAEN.

23 oktober 1916.

VED ankomst til huset, hvor R.L.W. og H.J.L.boede, fandt jeg dem begge og de ventede på mig.

J.W. "Hvordan har mor det?"

R.L.W – Omtrent det samme, tror jeg. Vi skal snart se hende.

— Jeg har været i operaen for nylig. Der er en del gode sangere her. Jeg hørte Faust og Lohengrin og Huguenotterne, også en ny komposition herovre."

J.W. - Af hvem? Og hvad hedder det?"

R.L.W. -Det var en version af Alkestis og var af Wagner. Han er ikke på dette plan, han er højere oppe, men nogle af operafolkene tog kontakt til ham og producerede den her. Han er i 'troens rige uden gerninger.'

- Det var meget godt. Helt Wagnersk, men af Tannhäuser-typen frem for Tristan. Alligevel var det ikke helt som noget af det arbejde, han udførte på jorden. Jeg synes, det er bedre og friere."

J. W. – Jeg formoder, at sangerne var fra dette (astrale) plan?

R.L.W. - Ja, alle sammen. Der var ingen meget kendte mennesker, men den generelle standard var klart høj, over det sædvanlige selskab, der ses i Covent Garden, selvom stjernerne der var bedre end dem, der tog de førende dele her.

"Nu, lad os gå videre for at se mor."

Så vi tog sigte på hospitalet og nåede det til sidst. Her fandt vi hende siddende i en stol og kiggede ud af vinduet, og hun var glad for at se os. Vi talte om husholdningssager, og hun spurgte, hvordan far havde det, og jeg fortalte hende det. Hun virkede ret interesseret.

J. W. — Har du været i det teater, siden jeg sidst så dig?'

Mor. -Ja. Forresten, hvor er Ch-? Jeg troede, jeg ville se ham, når jeg kom hertil. Jeg har ikke set nogen af min egen familie. Der ser ikke ud til at være nogen ordninger her for at sende breve til ens venner eller endda finde ud af, hvor de er."

Sygeplejersken. "Når du er bedre, kære, vil du være i stand til at finde ud af, hvor de fleste af dem er."

H.J.L. "Jeg vil prøve at finde ud af om din bror."

Så efter lidt mere snak af en generel orden, skiltes vi og kort efter kom jeg tilbage til jorden.

KAPITEL XXXVIII, ET SMERTELIGT EMNE.

30 oktober 1916.

JEG FANDT Offiseren med H.J.L. da jeg ankom.

Offiseren: —Jeg har fundet din onkel Ch- efter H. J. L.s anmodning. Jeg fik ikke selv lov til at komme ind i helvede, men en af de højere budbringere, der skulle ned, gjorde en særlig indsats efter min anmodning. Han fandt ham i sjette afdeling, og fortalte ham, at hans søster var død, og opfordrede ham til at gøre en indsats. Han tror at han vil, og er gået tilbage for at hjælpe ham. Det burde ikke være så svært at kravle ud af sjette plan, som det var for mig at kravle helt fra bunden. Budbringeren sagde, at det altid er nemmere at få fat i den såkaldte "tabte afling", hvis man kan bringe det noget af et personligt præg, såsom en besked fra en ven eller slægtning, heller end bare information om dem; især hvis forholdet er om en i en højere sfære end den tabte sjæl. Det gør en stor forskel. Jeg havde ikke nogen lignende metode til at hjælpe mig."

rlw trådte ind i dette øjeblik og sagde: "Mor klarer sig strålende. Jeg tror snart, hun kan komme og bo hos mig her."

jW. – Vil du fortælle hende om din bror Ch-?

H.J.L. — Vi skal holde det væk fra hende, så længe vi kan, men efterhånden som hun bliver mentalt klarere, vil hun lære at læse, hvad der er i vores sind; men indtil da vil vi blot sige, at han i øjeblikket er i en anden sfære, i et af planerne på åndeplanet."

W. - Det er en hård lov.

Offiseren: — Retfærdighed er altid vanskelig, og prisen for alle ting skal betales. Jeg ved det godt nu, men dødelige nægter stadig at tro på det."

J. W. – Alligevel var der mange langt værre mænd end Ch-."

Offiseren: "Og de betaler også sin straf, vær sikker på det, selvom du måske ikke ser det, **men selvmord er en stor dødssynd.**"

Han blev stille, og R.L.W. sagde: "Lad os gå hen og se mor."
Offiseren gik tilbage til sit arbejde, men vi tre tog til hospitalet.

Vi fandt mor i en badestol, og en sygeplejerske skubbede hende, før vi gik med hende ind i parken. Her snakkede vi om private forhold, indtil det var tid for mig at vende tilbage. De næste besøg var helliget åndeplanet, hvor H.J.L. var vendt tilbage.

KAPITEL XXXIX, HUSET I HAVEN.

27 november 1916.

Jeg gik hen til huset, hvor R.L.W. levede. Der fandt jeg H.J.L. og R.L.W.

H.J.L. - Ja, jeg er kommet tilbage for en kort stund.

J.W. — Jeg hørte aldrig, hvad der skete, da du kom ind i huset i den smukke gamle have, som vi besøgte,"

R.L.W. - Da vi kom ind, fandt vi en dame, der så ud til at være midaldrende. Hun virkede meget glad for at se os, især da vi sagde, hvor meget vi kunne lide hendes have.

— Hun svarede: "Ja, jeg er meget stolt af den, og glad for at være her. Jeg håber, du kan lide haven, og så vil du også kunne lide huset."

- Vi tilbragte ret lang tid der. Jack, du ville have elsket at have set det! Hun havde forskellige værelser indrettet i forskellige stilarter; og hvert værelse syntes at tilhøre samme periode som de møbler, det indeholdt. Således blev de elisabethanske og jakobeanske værelser indrettet med smukke gamle egetræsmøbler i moderne stil.

—Der var værelser til Karl II og Dronning Anne; tidlig georgisk, Chippendale. Sheraton og så videre.

"Hun sagde, at hun ikke havde sørget for noget senere end 1815, da de senere ting ikke interesserede hende."

Han blev ved med at fokusere på de forskellige smukke møbler, billeder og så videre et stykke tid, og så skiftede emnet.

R.L.W. - Lad os gå hen og se mor. Hun er blevet lidt ældre nu."

Så vi tog til hospitalet, hvor mor erklærede, at hun ville gå en tur.

Hun startede, og selvom hun gik langsomt og til tider med besvær, lykkedes det hende at nå parken med lidt hjælp.

Vi sad der et stykke tid, og en kat kom op og hoppede på mors skød.

Mor: - Hun kommer tit til mig, og ved godt, at jeg godt kan lide katte.

Da vi begyndte at vende tilbage, fulgte katten efter os til parkens porte, og satte sig derefter ned og så os ude af syne.

J. W. - Gad vide, hvem katten tilhører?

Mor. - Til parkvagten, der bor i den hytte. Jeg har ofte talt med ham. Han virker som en ganske anstændig slags mand."

Samtalen gik derefter over på personlige anliggender.

Efter en lidt mere uhøflig samtale gik vi fra hinanden, og jeg vendte tilbage til jorden.

KAPITEL XL,

JEG BEVISER MINE VENNER VED AT BRUGE ET ANDET MEDIE.

Jeg gik til Fru L-, mediet, som en test, for så vidt muligt at sikre mig selv, at oplevelserne var virkelige, og de mennesker, jeg mødte, var de som jeg troede de var.

Jeg havde to meget vellykkede møder. I den første beskrev hun tydeligt H.J.L., R.L.W., min mor og min oldefar. Beskrivelsen af sidstnævnte var meget nøjagtig, *jeg var overrasket over hans tilstedeværelse, da jeg aldrig har mødt ham i landet hinsides graven.*

I det første interview gav hun mig mange intime detaljer om mit liv på W-da R.L.W. og jeg var dreng.

I det andet interview, ved hjælp af tabelskrivning, fik vi detaljer såsom navne og datoer fra min mor, R.L.W., og H.J.L. **De angivne detaljer var kun kendt af mig selv og dem og var bestemt ikke kendt af mediet.** Jeg afhørte efterfølgende H.J.L. og de andre, og de fortalte, at de var til stede, og gav de svar, der kom igennem, men de forsøgte også at komme igennem visse andre beskeder og de mislykkedes.

Efter at have indhentet beviser fra en ekstern kilde fra mine kommunikatører, fortsatte jeg ikke disse sessioner, da det var klart, at jeg kunne modtage bedre beskeder direkte. Jeg anser dog eksperimentet for at være af reel værdi af disse tre grunde:

1. Det gav mig yderligere bevis på kommunikatørernes objektive virkelighed.
2. Det beviste, at sådan kommunikation kunne opnås gennem dette medie. Jeg var lidt i tvivl om dette faktum, men i lyset af de seneste angreb på alle medier, syntes jeg, at eksperimentet var ønskeligt.
3. Den viste også til en vis grad de begrænsninger, der er pålagt denne form for interkommunikation mellem de to verdener.

Det skal dog tages i betragtning, at disse begrænsninger kan (sandsynligvis ville) være forsvundet over tid, efterhånden som enhederne blev vant til det nye medie.

Det følgende besøg giver åndernes kommentarer til dette eksperiment. Det skal huskes, at fru L- ikke vidste, at jeg selv havde mediumistiske kræfter.

4 december 1916:

Så snart jeg kom ind i huset, hvor H.J.L. levede på det astrale plan, sagde jeg, "Forsøgte du at kontakte mig gennem det medium?"

H.J.L. - Det gjorde vi, vi alle tre, og der var andre der også.

R.L.W. - Jeg havde meget svært ved at få de ideer, jeg ønskede. Mange fejlede, jeg ved ikke hvorfor; alligevel gjorde vi det ikke så dårligt."

H.J.L. -Det var selvfølgelig i høj grad, fordi R.L.W. aldrig har prøvet noget medium på jorden, og jeg har praktisk talt aldrig prøvet andre end dig."

R.L.W. -Jeg forsøgte at give dig bevis på, at det var mig, mens jeg ikke gav mediet flere oplysninger, end jeg kunne, for at hjælpe. Så det var mere som at kaste brikker af et puslespil, som man skulle lægge sammen. Desuden nåede ikke alle brikkerne dig. Vi gjorde det dog ikke så dårligt.

— Mor insisterede på at komme, men hun kunne selvfølgelig ikke gøre så meget. Ja, det var B – tænkte hun. Det viser, hvordan hun forbedrer, det at hun var i stand til at komme (gennem.)

"Jeg bemærker, at når man kommer ind i de tættere og mere materielle forhold på jordplanet, bliver man så at sige uklar."

H.J.L. "Den gamle herre var din oldefar. Jeg har aldrig set ham før. Han kommer fra afdelingen, planet, ovenfor, dvs. af det med "Tro uden gerninger."

— Han fortalte mig, at han blev trukket dertil af en usynlig kraft. Men vi havde meget få samtaler." J. W. - Hvorfor blev du set som at have brunt hår? Jeg ser dig altid som hvidhåret?"

H.J.L. "Det er, fordi du forventer, at jeg er sådan, så jeg tager den form, men som regel foretrækker jeg her at ligne en sund, midaldrende mand."

R.L.W. "Ja, det har jeg lagt mærke til på det seneste, selvom du så gammel ud i starten."

Jeg fortalte så H.J.L. at jeg de seneste dage var blevet grebet af et ønske om at lave kubistiske tegninger - kendte han forklaringen?

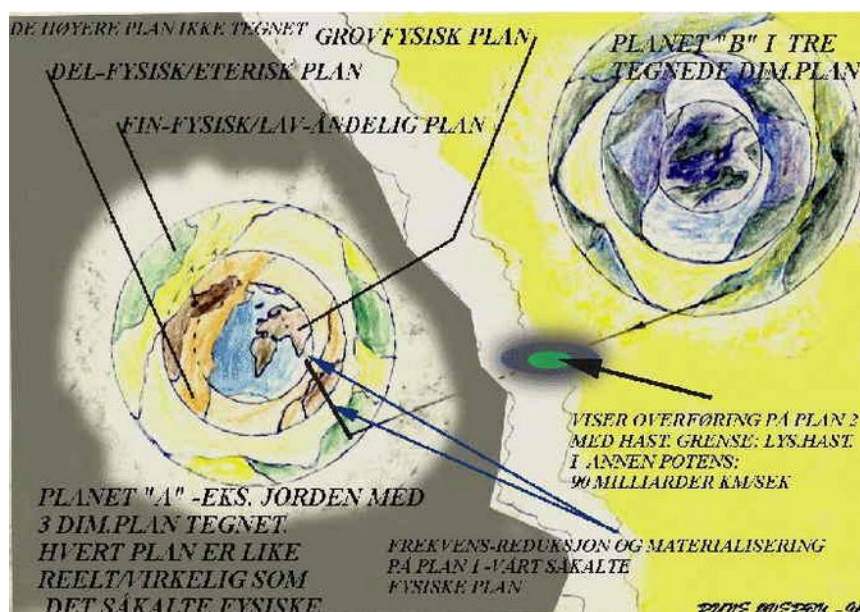
H.J.L. — Jeg er ikke i tvivl om, at en kubistisk kunstner, der er blevet dræbt for nylig, forsøger at fortsætte med at arbejde gennem dig. Hvis han finder dig et passende medie, kan han muligvis opnå noget interessant, men der er vel ingen penge i det. Personligt kan jeg ikke forestille mig, at nogen køber en kubistisk tegning, men der er ikke taget højde for smag. Uanset hvad, så vil du gøre den stakkels fyr glad, og det er trods alt ikke en lille bedrift. Så jeg burde lade ham eksperimentere med det, det skader alligevel ikke.

- Jeg aner ikke, hvem det er, og du har desværre ikke noget, jeg kan spore ham til. Disse plan,riger, verdener, er ret brede som du ved. Jeg vil dog være på vagt."

Efter lidt mere snak gik vi fra hinanden.

*

Bemærk at Denne 'kubistiske fase' gik snart forbi.

Denne er dog ikke fra bogen:

om hvordan "ufo-ene" bruger de højere energi plan eller dimensioner for "rejser" mellom kloderne

KAPITEL XLI,

MAD OG SØVN ER IKKE NØDVENDIG.

11 december 1916.

VED min ankomst til huset på astralplanet, hvor H.J.L. og L.W. levede, fandt jeg mor hos dem.
R.L.W. — Ja, mor har det så meget bedre, at hun er kommet at bo hos os.

Mor. - Ja, Jack, men der er ikke noget husarbejde at gøre her. Det virker sjovt. Men det bliver ikke kedelig, for jeg er lige begyndt at komme rundt igen. Dette er et ganske interessant land. **Det ligner meget Jorden, men det er en stor velsignelse, at du ikke behøver at bekymre dig om måltider.** Måltider er en plage på jorden. Du ved, jeg mødte en kvinde for nylig, der sagde, at hun savnede sine måltider? *Har lyst til at spise for at spise! Og så behøver du ikke sove her, selvom en anden kvinde jeg mødte, fortalte at hun kom fra et distrikt, hvor de plejede at ligge og sove. Kan du finde ud af det?'*

- Der er en afdeling, (åndelig underplan?), der ligner meget på denne i udseende, men er tættere på jordplanet, **og hvor de astrale væsner både spiser og sover.*** Det er i hvert fald, hvad jeg forstår fra forskellige mennesker, jeg har mødt. *Det plan er så lig Jorden, at mange astrale nægter at tro, at de er døde; andre ved godt, at de hverken har brug for mad eller søvn, men det er blevet sådan en vane, at de bliver ved med det alligevel.* Selvfølgelig er der en fare for, at astral mad og drikke efter et stykke tid ikke vil tilfredsstille dem, og de kan falde i besættelse.

(så forklaredes dette fænomen.):

*som i "[nosso lar](#)"?

Mor: Hvad er besættelse?

Mor. - Hvilken modbydelig idé!

Samtalen drev derefter ind i andre kanaler, mest af privat karakter, og efter et stykke tid gik jeg.

KAPITEL XLII,

OFFICEREN BESKRIVER SIN ORGANISATION.

18 december 1916.

Så snart jeg kom til R.L.W.'s hus, ønskede jeg dem alle en glædelig jul. Mor spurgte hurtigt om B-. H.J.L. fortalte mig, at R.L.W. og mor var ved at finde sig til rette i det normale liv på det astrale plan. Offiseren udvidede gradvist sin organisation for at hjælpe de soldater, der gik forbi.

Sidstnævnte gik ind, mens han talte, og sagde:

- Ja, det bliver ret stort nu. **Jeg har under mig over 5000 astraler, der arbejder.** *I spidsen for alt er mig selv. Jeg har fem officerer, som jeg kalder oberster, hver med ansvaret for 1.000 arbejdere. De har to majorer, hver major har fem kaptajner (hvoraf den ene er R.L.W.) under sig, og disse har 100 arbejdere. Disse arbejdere er opdelt i sektioner på ni mænd og en sergent. Dette er den mindste enhed, vi ansætter, men nogle gange i løbet af dette arbejde vil en medarbejder naturligvis blive knyttet til en ny. Hovedkvarterets personale er repræsenteret af fem oberster og mig selv. Ud over det faste personale har vi en konstant strøm af nye rekrutter, som vi udnytter så vidt vi kan. Mange er nyttige som budbringere og så videre. Efter en tid bliver de, der ønsker at være med i vores organisation, trukket ind i nye virksomheder, som ledes af mænd forfremmet fra den gamle lejr.*

—Således har jeg lige overtaget hele kompagni E. Alle sergenterne blev kaptajner, og de fleste menige blev sergenter. Jeg beholder dog to eller tre menige for hver sektion for at holde de nye rekrutter ved lige.

"Det fungerer meget godt, jeg er glad for at kunne sige, men vi har stadig brug for flere arbejdere."

Efter noget mere samtale sagde jeg til R.L.W.: "Hvilket arbejde laver du?" . , så lidt fåreagtig ud og sagde så: "Jeg kan ikke rigtig hjælpe tyskere, og jeg gør en god handel under betjenten."

W. - Jamen, hvorfor ikke begive sig ud på at lave en generel undersøgelse af det astrale plan?"

- En god idé! Jeg starter med det samme."

W. - Skynd dig ikke. Jeg har det originale værk at beskæftige mig med først, men i mellemtiden skal jeg bare se mig omkring. Onkel vil du hjælpe?"

H.J.L. - Absolut. Dette sted har brug for en fuldstændig undersøgelse, men det er en stor opgave, jeg advarer dig."

Offiseren: - Jeg vil give dig en hjælpende hånd. Jeg lærer mange typer mænd at kende og mange forskellige oplevelser af døden."

Så det blev aftalt, og kort efter vendte jeg tilbage til jorden.

Siden da har jeg besøgt mine venner hver mandag aften, men selvom vi har mange private samtaler, har jeg lært lidt af almen interesse. I mellemtiden blev mit første værk, *Gone West*, accepteret, og da jeg informerede åndevennerne, begyndte de at fordoble deres undersøgelser. Hvad der nu følger, er resultatet af deres arbejde.

KAPITEL XLIII, TO OKKULTE ERFARINGER AF B.

6 september 1917.

(A,) 80'ernes drøm om Millars' hund. (og her er det vel 1800-tallet, der åbenbart menes,/R)

B- drømte, at hun var i M-s have, og deres hund rejste sig fra graven og begyndte at lege med hende. Der var noget skyggefuldt vejr; men hun kunne se planterne osv. igennem det. Den, hunden, boltrede sig og legede med hende et stykke tid, og mens hun gjorde det spurgte hun, om der var nogen feer, hvor den var. Den svarede: "Tusinder!" .

Efter et stykke tid sank den tilbage i graven.

J.W.

30 oktober 1917.

B's drøm om min mor.

B- befandt sig i et bakket område, blottet for træer eller buske, bortset fra enebær her og der. Hun befandt sig hos "oldemoren", og snakkede med hende. Hun spurgte hende, om der var nogen feer, og bedstemor sagde: "Masser!"

Hun virkede meget glad for at se hende (B-), men B- kunne ikke huske, hvad de talte om.

Jeg tjekkede denne sidste notat, da jeg næste gang så min mor, som bekræftede det i detaljer. De mødtes åbenbart på "Drømme-planet" J.W.

SLUT PÅ DEL I.

DEL II

GENEREL UNDERSØGELSE AF ASTRAL-PLANET OG YDERLIGERE FORKLARINGER PÅ ARBEJDE OG LIV PÅ DETTE PLAN. RELATERET AF LØJTNANT R. L. W. TIL J. S. M. WARD.

KAPITEL I BESKRIVER FORSKELLEN MELLEM ÅNDEN OG DE ASTRALE PLANER.

12 november 1917

Så snart jeg kom ind i rummet, hvor R.L.W. levede, begyndte han med at sige:

"Nå, Jack, skal vi i gang med undersøgelsen af astralplanet? Jeg er klar til at begynde."

J.W.: "Ja, det har hele min opmærksomhed."

så snakkede HLJ. — Inden Rex begynder, lad mig give en introduktion.

- **Det første, du skal indse, er den store forskel mellem det astrale og de åndelige plan.**

— *Lad os først betragte åndeplanet.* Disse forskelle træffer efterforskeren med det samme:

-1. grovstoffet er fuldstændig forsvundet.

-2. rummet er ikke-eksisterende.

-3. Tid er *næsten* ikke-eksisterende, selvom der er noget, der ligner kronologisk rækkefølge.

- For at gøre min pointe klart, tænk på helvede. **Helvede er ikke et sted.** Det er en tilstand.

- De onde ånder forsvinder med det astrale plan - *det vil sige, de forlader det astrale legeme og holder op med at være synlig for astralplanets indbyggere.* Det er meget muligt, at han stadig er på det samme sted som han var ved før, dersom du kan bruge det ordet, ligesom en "død" kan hjemsege jorden, usynlig for de fleste. Jeg vil bevise min påstand.

Han stoppede og pludselig blev hans form svag, blev papirtynd, revet i stykker og forsvandt. Mor skreg, og R. L. W sad tryllebundet og skrækslagen.

"Du gode Gud!" sa han, -Jeg håber ikke, han har forladt os for evigt.

J.W. Det der har jeg aldrig set ham gøre før; men jeg ved, jeg finder ham, hvis jeg vender tilbage til jorden, efterlader min astrale form her og går ud til åndeplanet."

Vi diskuterede stadig, hvad vi skulle gøre, da jeg blev opmærksom på en tåge i nærheden af, hvor han havde siddet. Det blev tykkere og tættere. Til sidst blev det nærmest en solid form. Så flyttede fortættelsen sig og begyndte at pulsere. *Langsomt ændrede det sig til en menneskeskikkelse, og der var H.J.L. tilbage iblandt os.* Han stod få meter væk fra den stol, han havde siddet på. Det var den eneste forskel!

Mor: - Jeg ville ønske, at du ikke ville spille de her tricks, de er så opsigtsvækkende. Du gav mig et frygteligt chok."

H. J. L. smilede og sagde: "Det gjorde jeg for at få min pointe igennem. Så vidt jeg ved, bevægede jeg mig aldrig væk fra dette punkt, men jeg forsvandt, som du så, og mit astrale legeme gik i opløsning. Jeg er selvfølgelig ikke en rigtig indbygger i dette plan, så det er nemmere da.«

J. W. - Hvilket landskab så du?

H.J.L. — Jeg sad i mit arbejdsværelse i 'morgengryets land', Twilight Land.

- Nå, for at fortsætte. Denne onde ånd driver sig straks ind i selskab med andre onde ånder af en lige så ond natur. Deres dominerende mørke (synd) griber dem som en last, og deres hovedtanker løber langs de linjer, den har markeret. Tag betjenten, hvis dominerende laster var had og hensynsløshed. Han tænkte had, hvilket gav en atmosfære af grusomhed og had, og hans ledsagere tænkte ligeledes de samme ideer. Summen af deres forenede ideer dannede en del af helvede. De svagere i karakter, eller altså i grusomhed, var nødt til at acceptere ideerne fra den stærkere, og således var officeren i stand til at påføre dem, han knuste smerte og sår."

J.W. "Det er blevet foreslået, at betjentens beretning om helvede er en beretning om et mareridt drømt af hans sovende ånd."

H.J.L. - Det er ikke en korrekt opsummering af problem-stillingen. Jordboere har meget svært ved at indse, at selv på Jorden er "ideen" alt. De er så vant til at se ideer klædt i stof, at de betragter ideer, som ikke er så meget iklædt, som meget mindre vigtige. Nu er dette forkert. Lad os for eksempel se den bevingede figur af Victory. Ideen eksisterede i skaberens sind, før han udskår den i marmor. Ideen ville stadig have eksisteret, hvis han aldrig havde klippet den. Desuden kan han have lavet en model af det, og så fået støbt en bronze figur via en anden. Men hvis han havde gjort det, ville ideen have været hans, ikke støberens, casterens ide. Husk, jeg synes, han er en bedre kunstner, og statuen sandsynligvis en bedre statue, hvis han gør alt arbejdet selv, men det ændrer ikke på mit argument. **Vel, skønt ideer på jorden, for at blive synlige, må som regel være klædt i materie, så opfattes ideen selv på det åndelige plan af os og antager den form, hvori vi har opfattet den.** Du, Jack, vil let forstå dette, eftersom du har set statuerne i åndeplanets gallerier, hvilket er forklaret i det arbejde, vi for nylig har givet til offentligheden. (bogen [Gone West](#), - se sidst i denne ref.)

— Tilføj nu det faktum, at den forenede tro på en abstrakt idé skaber den, som det ses i "Gudernes Former", der dyrkes i anden nivå/plan af åndeplanet, og du har alt materialet til helvede som beskrevet af officeren. Så har du også forklaringen på, hvordan hvilehusene er sat op i helvede af hjælpere med gode hensikter.

- Disse fænomener er lige så objektive for os, som materielle fænomener er for jordboere, og mere fordi vi mærker dem med hele vores væsen i stedet for blot at opfatte dem ved hjælp af en af vores sanser, fx ved hjælp af synet.

Nu protesterer jeg mod at "drømme dem" af denne grund. - *I det jordiske liv er drømmeren et passivt vidne til de scener, der passerer gennem hans sind.* Jeg mener ikke, at han ikke undertiden synes at spille en rolle i dem; selvfølgelig gør han det. **Men der kommer et tidspunkt, hvor han vågner op og ved, at de var en drøm.** Sådan noget skete ikke for betjenten. Han vågnede ikke fra mareridtet. Snarere ændrede hans mareridt sig til sidst til en mere behagelig drøm, og han og jeg og alt, hvad vi ser, er drømme, men **hvem** har så disse drømme? Ikke betjentens!

Nej, måden en drøm kan forklare fænomenerne på er ikke, at helvede var en drøm for betjenten, men at han og jeg, og R.L.W. og din mor er alle drømme - og **du** er drømmeren.

Nå, du ved, at dette er absurd, selvom omverdenen måske eller måske ikke tror på det, men da jeg for det meste taler for din tilfredshed, beder jeg dig om at lægge den idé væk. Det vil ikke give dig mulighed for at forklare emnet. For fuldt ud at fatte betydningen af loven, som formen og ideen har for det fysiske og astrale legeme, og meget, der er svært at forstå, bliver enkelt. For denne lov styrer åndeplanet, enten det er i Helvede eller i det højeste nivå eller plan.

"Derfor er det rigtigt at sige, at helvede er en tilstand og ikke et sted.

"Men dette udsagn er ikke abs. sandt for det astrale plan":

1. Astralplanet er semi-materielt.
2. Det har noget, der ligner plads og ensartet position
- 3. Tid eksisterer, dog i en mere flydende form end på jorden.**

"Nu, før jeg uddyber disse punkter, vil jeg henlede din opmærksomhed på disse karakteristika af astralplanet, som adskiller det på en markant måde fra åndeplanet.

"Hele astralplanet og dets indbyggere er meget mindre faste end enten jorden eller jorden åndeplan. Det er et halvvejs sted mellem de to, *og tager ofte del i begges natur* med uoverensstemmende resultater.

"Dens indbyggere er meget mindre klassificerede og sorterede end dem i åndeplanet. Derfor kan du møde ret onde personer på sjette nivå, plan af astralplanet, og ganske gode på astralplanets jordplan.

"Igen finder man i visse dele af det astrale plan liv, der nærmer sig livet på jorden, og alligevel vil du finde mænd af flere nationaliteter, der diskuterer 'jordiske' problemer ved telepati, næsten lige så fuldstændigt som vi gør på åndeplanet.

"Lad os tage punkt 1. (at Astralplanet er semi-materielt.)

"Det astrale plan kan betragtes som det astrale legeme på jorden selv, og lige som den astrale krop spreder sin aura eller yderkant ud over sin fysiske krop til en afstand på et par centimeter, så gør verden det samme.

"Men ligesom et menneskes astrale legeme er inden i, såvel som uden om, dets fysiske legeme, således gennemtrænger astralplanet også jorden.

"Jo længere man kommer bort fra jorden, jo finere bliver den materie, som stadig eksisterer, indtil den ophører. *Derfor kan grove astrale væsener ikke nå de højere nivåer af det astrale plan.*

"Nu prøver jeg at holde dette så klart som muligt, så hvis du ikke kan følge mig, så sig det med det samme og husk, at det, der kan virke klart for dig, måske ikke er klart for andre, der ikke har haft din oplevelse.

J.W. "Jeg følger dig ret godt."

H.J.L. "Ja. Med hensyn til det andet punkt. Det vil du nu forstå i en vis forstand – du må selvfølgelig ikke være for bogstavelig – *men i en vis forstand er der plads, sted og position.* Om et øjeblik, når jeg er færdig, vil R.L.W. vil vise dig et diagram over astralplanet.

"De to laveste planer/sfærer, kan betragtes som inden for jordskorpen. Det betyder selvfølgelig ikke, at hvis du graver et stort, dybt hul, vil du nogensinde være i stand til at se dem med dødelige øjne, men alligevel i en fornemmer, at det er deres holdning.

"Det tredje nivå, vores jordplan, er virkelig den ydre skorpe af den fysiske jord, set af et astralt væsen. De sidste par ord formidler en hel del, som Rex vil forklare senere.

"Den fjerde nivå, eller drømmernes land er et mærkelig land, der forbinder jordplanet og det højere nivå/plan af astralplanet. **Her begynder tiden at spille en mærkelig rolle for her kommer de astrale elementer, som bliver kastet væk af alt det som det fysiske**

'animerer' eller hvad du kan kalde 'livløs'.

Her kommer drømmerne, og her kommer også mange astrale, som nedstiger fra det højere nivå, plan for at møde dem, der kommer og søger dem, og nogle gange bliver de og taler, som din mor gjorde med B., og nogle gange fører drømmerne ind i den femte eller sjette nivå af det astrale plan, som jeg gjorde, da jeg mødte C. W. (se [Gone West](#)).

"Denne opdeling svarer stort set til den lavere atmosfære og de allerfineste partikler af støv, som gøres synligt for dødelige, når solen oplyser dem, er den groveste form af stof, som vi kan se på det plan.

"Selvfølgelig, når vi er på jordplanet, bringes (-også-) vi under jordens indflydelse og forhold, og kan se virkelige materielle genstande, *men de ser anderledes ud for os, end de gør til dig.*

"De næste to planer, sfærer er længere ude i rummet, altså længere fra jorden, og der også effekten af tiden begynder at dukke op.

"Femte og sjette nivå blander sig på en måde, som er meget svær at beskrive, hvilket bringer hjem til os mere end noget andet, den nysgerrige blanding af fysisk og åndelig, så karakteristisk for astralplanet.

"I femte nivå tror beboerne, at de har brug for mad og søvn, og så har de deraf astral mad og ser faktisk ud til at sove.(som før nevnt foran, slik det beskrives i '[NOSSO LAR](#)' /R + [video](#))

"I sjette plan, hvor vi er, vi alle fire, ved beboerne, at hverken mad eller søvn er nødvendig og sover derfor ikke.

"Nu vil du straks opfatte, at dette er loven om åndelig tilstand. Det markerer en af de tidligste stadier af åndens udrensning fra jordens indflydelse.

"Men tidens virkning er også ejendommelig for disse to opdelinger, som i det ydre ligner hinanden meget, vis alle de forskellige stadier, som verden har igennem gået. Således haster den verden, der i dag (1917?) forgår under pistolerne i Italien, over til femte og sjette sfære, eller plan.

"Også her finder du istidens astrale form eller kulmålene.

"Nu, mens det er mest i den fysiske verden, den seneste er under dine fødder, og denne Archæn klippe er begravet dybt nede i jordens indvolde, her ser du ud og kan se disse aldre reflekteret i et spejl, og så tiden i dag er i rækkefølge efter rummet nærmest jorden og hver af de tidligere aldre er længere ude i æteren.

"For at tage en hjemlig lignelse, hvis jorden var hjertet af en pære, ville det ydre skal være Archæn-klipperne og de mellemliggende lag ville repræsentere kulmålene, istiden, den nuværende tidsalder og så videre på det astrale plan.

"Men selvom dette er en enkel og effektiv lignelse, er det desværre ikke en helt korrekt en.

"Positionen kompliceres af, at disse 'lag' her har hver to sektioner - en for dem, der har brug for mad, og en for dem, der ikke har. Hvis jeg skulle slå dem sammen til ét nivå, plan, og blot sige, at de, der havde brug for mad, dannede små fællesskaber sammen, mens de, der ikke ligeså levede adskilt. Det burde give dig en meget retfærdig idé om sandheden, men jeg burde ikke være helt korrekt..

fra dem selv. Jeg, der har lidt, ved, hvorom jeg taler.'
 "Han holdt op, og manden hilste og sagde ganske enkelt "Tak, sir."

"Jeg talte så. 'Oberst, skal jeg tage ham med til den evige tavsheds land?'
 "Nej," svarede betjenten. "Jeg har arrangeret et andet system for disse. Jeg har taget et stort slot i besiddelse et stykke uden for byen. Vi tager dem alle dertil. Det har fine grunde, og en flod løber af, og hvis de ønsker, at de kan spille der. Jeg tør godt sige, at de snart vil erfare, at spil ikke har den samme fascination, som de havde på jorden, men da de stadig er delvist materielle, kan de få noget morskab ud af dem. *Der er de forskellige fra beboere på åndeplanet.*'

"Så vi lagde ud i fire kolonner, og mens vi gik, lagde nogen en gammel music hall-sang op, 'Bill Bailey'. Efterhånden syntes vi at gå fra fjerde til femte nivå. Jeg har endnu aldrig været i stand til helt at opdage, hvordan man går fra et plan til et andet. Nogle af mændene begyndte at klage over at være sultne, men officeren aldrig gør tingene i det halve, så han ikke ville lade dem vige for fristelsen. **"Nej, drenge," sagde han, "I har ingen fysiske kroppe, så I har ikke brug for mad. På jorden skal vi spise, men her behøver vi ikke. Det er bare en dårlig vane, og jo før du kommer ud af den, jo bedre. Jeg vil ikke lade dig begynde, da du vil få meget svært ved at slippe den senere.**

"Ingen turde argumentere for pointen, du kan ikke argumentere med betjenten. Han ser ud til at dominere 'hele nabolaget' så fuldstændigt. Så vi fortsatte, indtil vi nåede sjette nivå, plan og slottet. Det var lige stedet, og jeg fandt den var allerede i Hænderne paa et stort Antal Mænd, der hørte til Officersorganisationen, '**De nytilkomne**', deriblandt Whiting, blev overdraget til dem, og de gik sagtmodigt nok ind.

"Der fik de en koncert med det samme for at muntre dem op. Det var ikke engang en religiøs koncert, men bare et hyggeligt lille show, med en vis mængde beroligende musik i starten, efterfulgt af livligere ting og endte med de samme rullende sange, hvor de 'nydøde' gik hjerteligt med.
 "Da festen kom ud, sagde Whiting med et fåragtigt smil: 'Udyreligt ked af det smæk, jeg gav dig, sir.'

"'Det er okay!' svarede Jeg. 'Hvordan kan du lide at være død?' tilføjede Jeg.
 " 'Det er forbandet bedre at se end at være i live', grinede han og fulgte de andre ud på grunden, hvor der blev arrangeret en fodboldkamp.

"Jeg henvendte mig til betjenten. "Jeg kan ikke se, at fotbolden vil gøre dem meget godt."
 "Vil dog ikke skade dem," svarede han, "de bliver trætte af det efter et stykke tid. Det er en slags vane, ligesom at spise, kun det vil aftage lettere end at spise eller drikke, og der er meget lille risiko for, at det fører til besættelse, *hvorimod drikkeri ofte gør.*

"Du ser, de fleste af disse mænd, selvom ikke alle, havde ringe mulighed på jorden for at udvikle deres evne til at værdsætte mentale forlystelser, men de vil udvikle det her. Selvfølgelig, hvis de ikke gør det, vil de være temmelig fortabte, når de når det åndelige plan, hvor alle forlystelser er mentale. Det er en af fordelene ved at dø ung, min dreng," og han klappede mig på skulderen, "Jeg har ikke ondt af de modige drenge, der giver deres liv halvt så meget som den ældre mand, der har knoklet hele sit liv for at hjælpe sig selv og familien.

Drengene dør før de har smagt livets halve bitterhed, når de kommer her, og hvis de falder i gode hænder forbedrer de deres sind, de lærer at værdsætte andet end fysisk fornøjelser og så videre, slik at komme ind på det åndelige plan er intet tab for emner, som de kan interessere sig for. De samme

mænd ville, hvis de havde levet til en moden alder, aldrig have haft tid til virkelig at udvikle deres sind, og så i ånde verdenen, uden selv et astralt legeme, er de derfor ude af stand til at nyde fysiske forlystelser. De ville da langsomt og smerteligt have været nødt til at hellige sig *selvuddannelse*.

"Nej, en tidlig død er på ingen måde besvær i det lange løb, men det afhænger selvfølgelig i høj grad af hvordan mand udvikler sig her. Hvis disse unge fyre var faldet i onde hænder og skulle udvikle sig dårligt, ville en tidlig død i sandhed være en forbandelse for dem. Det ville kunne betyde at forsøge at hengive sig til jordens lyster, som fører til besættelse og så til de mørke områder og måske i sidste ende til helvedes porte, som ligger hinsides der.

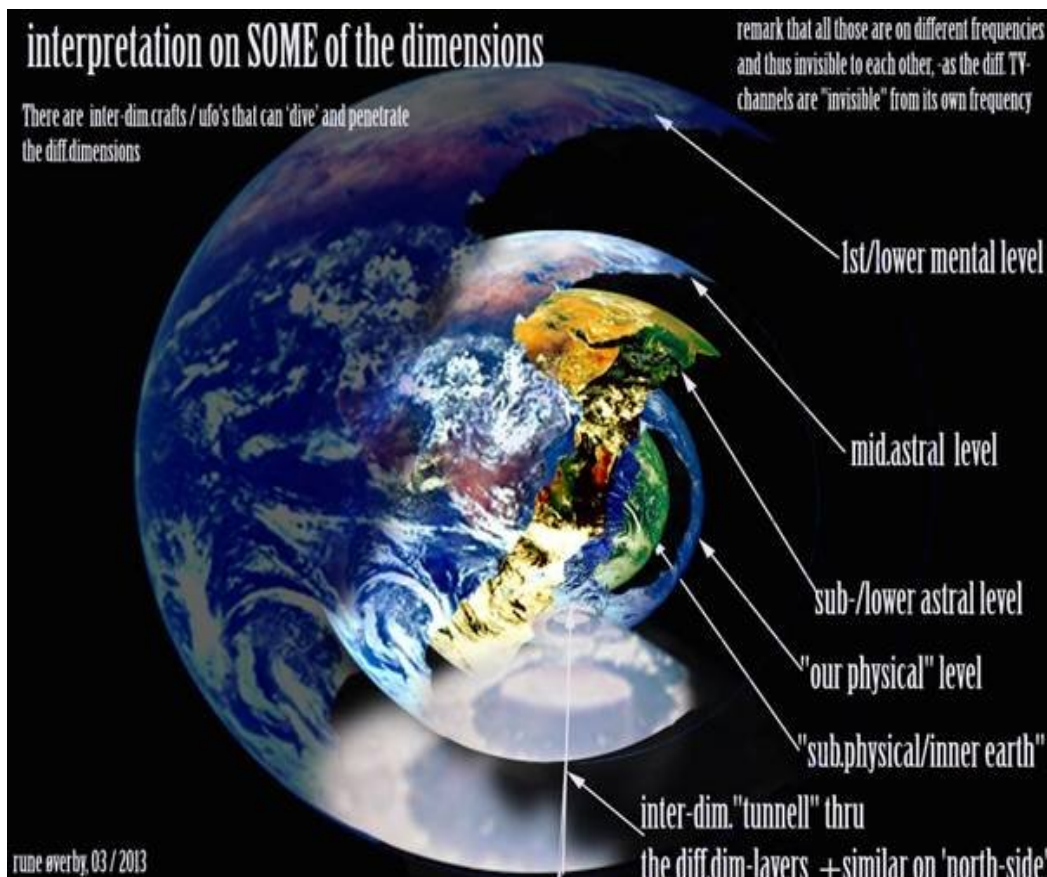
"Og i øvrigt organiserer mørkets magter en modsprængning. Min "hemmelige tjeneste" informerer mig om, at de lægger deres planer meget omhyggeligt. Kopierer vores organisation og har til hensigt **at gøre et modigt forsøg på at fange de unge mænd når de kommer ind i denne verden fra slagmarkerne***. Jeg forbereder også et modslag.'

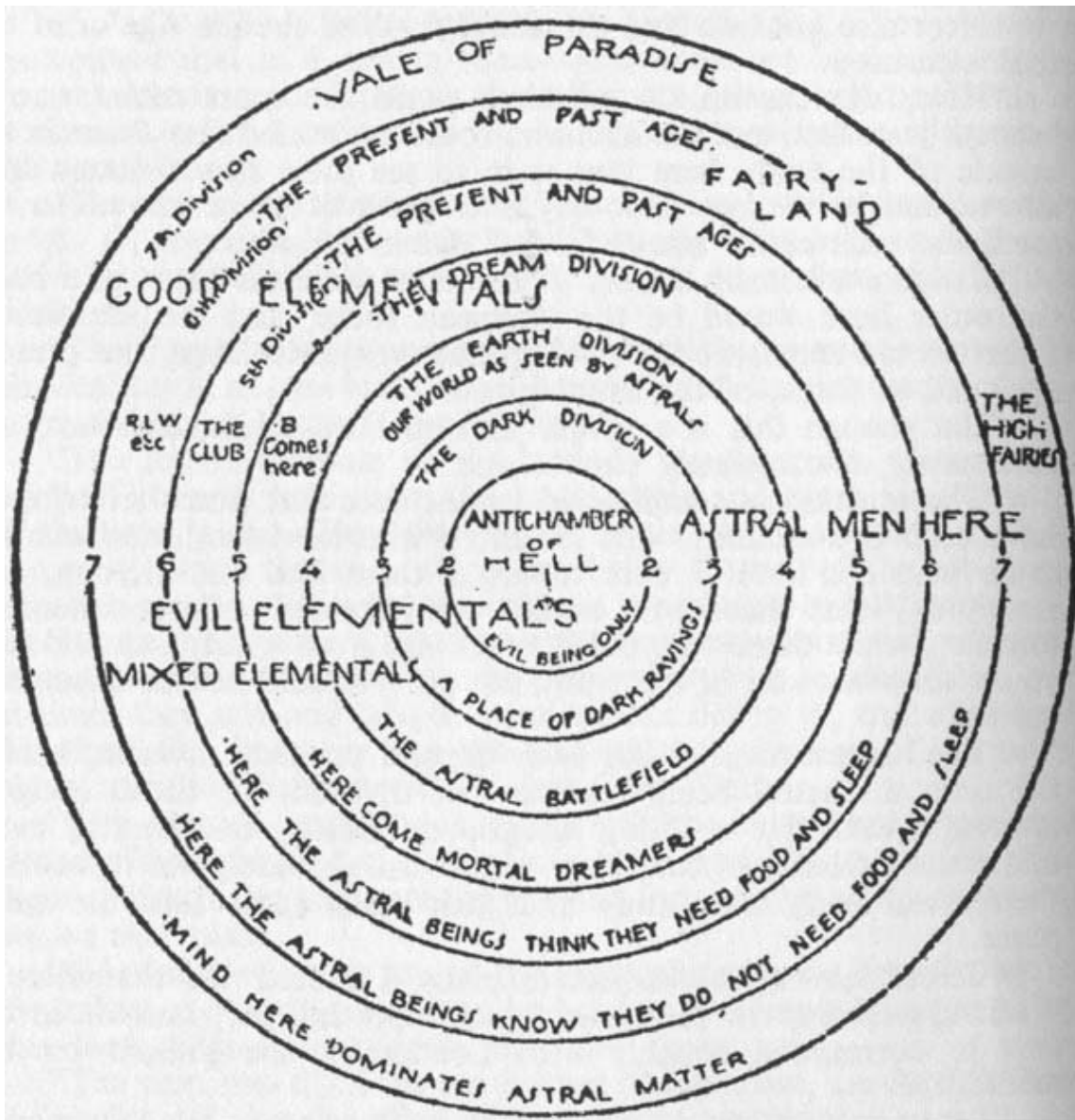
**om dette fortelles, sies også på side 14 i bogen til Stephen Turoff. '7trin til evigheden.'/R*

"Vi vendte os til andre forhold, men jeg kan lige så godt fortælle dig med det samme, at siden da er denne modorganisation blevet udviklet, og hvad der siden er sket, vil jeg fortælle dig senere. "Det eksempel, jeg har givet jer, skal tjene indtil videre, da mit formål i aften er at give jer en generel oversigt over mit liv her.

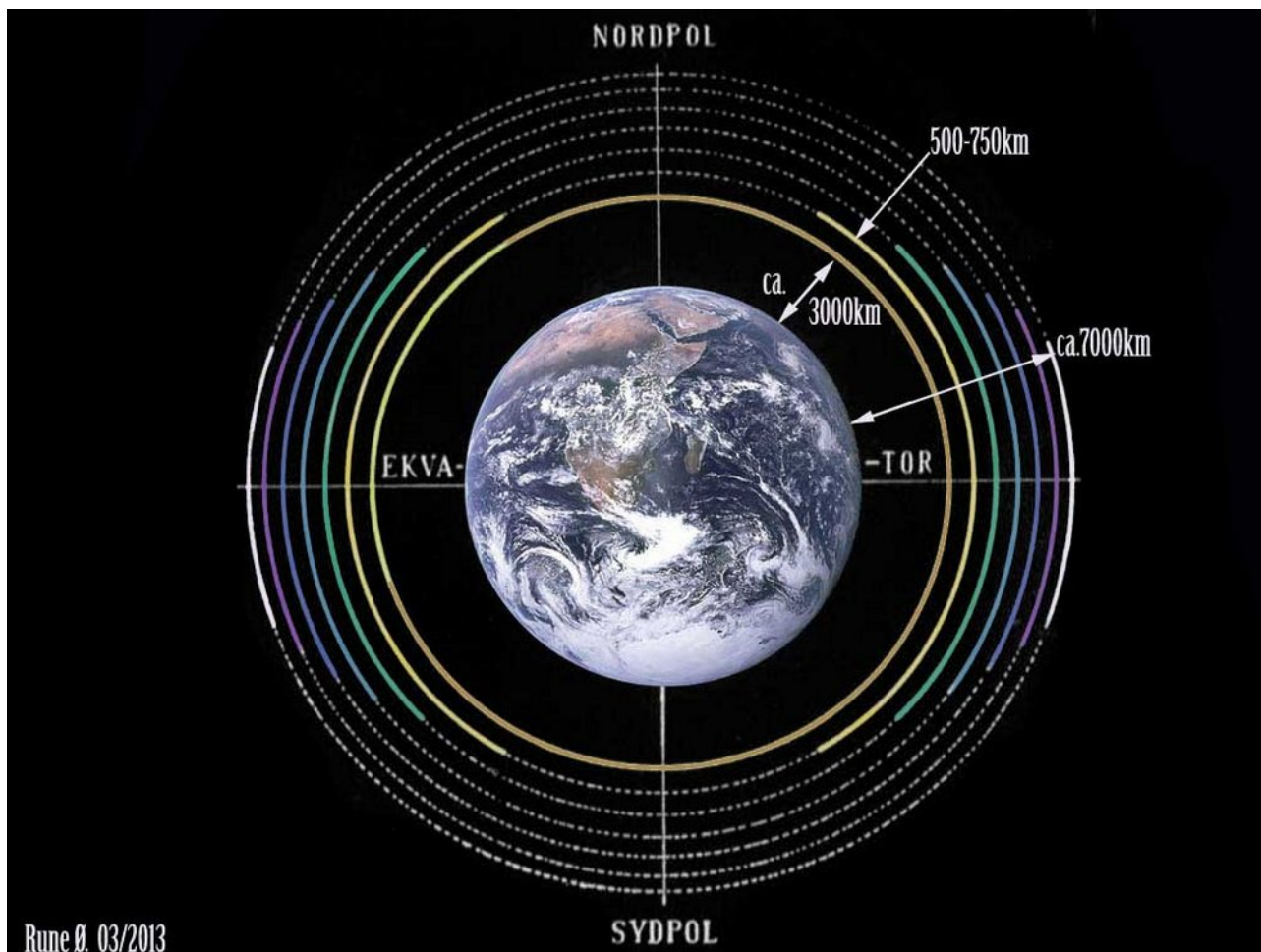
"Siden den dato, som jeg har talt om, hvilket er ca. 1 juli 1916 voksede Officerens organisation til enorme dimensioner, og der er opstået nye vanskeligheder, som han har mødt på sin karakteristiske måde. Nå, jeg holdt ret travlt med denne slags arbejde i nogen tid."

så følger nogle illustrationer: se neste sider. Denne under er dog **ikke** fra pågældende bog.

Denne over er fra bogen, og se også en noget tilsv.skisse i bogen [her](#) + se under ↓

hver sfære/verden ligger i sin specifikke vibration eller frekvens, og de er derved usynlige set fra de andre planer.
(denne skisse var heller ikke tilhørende nettopp denne bog, men passet at sætte ind her. [kilde](#)).

KAPITEL V, HANS RE-KREATIONER

"Jeg fik ofte korte orlovsperioder, hvor jeg var i stand til at udforske sjette nivå, plan. På nogle af disse udforskninger har du allerede været med mig som i de tilfælde, du allerede har beskrevet, hvor vi besøgte kuriositetsbutikken, og også den fine have. Jeg tilbragte også en del tid i det store bibliotek, vi har i denne by. Der var et ret godt bibliotek til at begynde med, men ødelagt, da byen blev ødelagt. Men en gammel franskmand – vi kalder ham Pierre, men jeg tror, hans det fulde navn er Pierre Blanchard, har ansvaret for det, og har tilføjet det enormt. Han har en tidligere britisk soldat, tidligere skolemester, som sin cheffassistent, og mellem dem har de opbygget et enormt engelsk-fransk bibliotek, som er strømmet over i omkring et dusin nabohuse, og de har nu besluttet at gøre det internationalt, og vil endda have en tysk afdeling. Det er dog en lang historie, og må vente til en anden gang. Måske vi kan tage dertil sammen en dag.

—Der er et billedgalleri, og ja, du vil blive glad for at lære, at der er et meget godt museum. En entusiast inden for zoologi forsøgte at starte en zoologisk have, og det var meget sjovt – **dyrene nægtede at blive holdt i bure**, så det eneste, de kunne holde, var et par halvtamme dyr, inklusive tre aber. De andre væsner, så snart ingen kiggede, gik stille gennem tremmerne, stængerne, i deres bure. Der var stor begejstring, da en fin løve slap væk. Han gjorde ingen skade; alt, hvad han tænkte

på, var at forsøge at vende tilbage til sin oprindelige jungle, hvilket han gjorde, men han skabte en del panik ved at gå ned ad High Street i vores fredelige lille by."

"Lille?" sagde jeg (J. W.), "men det er ved at vokse til en ret stor by."

"Så går jeg i teatrene og deltager nogle gange i forelæsningerne. Der er opstået et slags universitet her. Det bedste af det er, at det er lige meget, om det er en englænder eller en franskmænd, der holder foredrag, *vi kan forstå ham perfekt*. Nej, der er ingen tyskere, de er ikke tilladt her - ikke populært, som du kan gætte. De bor i en anden by, og alle sender den by til Coventry. Det var derfor, gamle Pierre skabte lidt tumult, da han erklærede han ville inkludere tyske bøger i sit bibliotek. Han sagde, at nogle af deres bøger var gode, og det var ikke bøgernes skyld, de var skrevet af den svinske Boche. Alligevel må jeg ikke afvige.

(Boche er et (nedsettende) fransk tilnavn på tyskere. Ordet ble særlig vanlig under første verdenskrig.)

"Jeg vil gerne give dig en ret fuldstændig idé om mit liv, før mor kom til os. Efter hun kom, skulle mit liv ændres lidt, ser du.

"Nå, jeg besøgte endda et par kirker. Gik til anglikanske og romersk-katolske kirker og også til ikke-konformistiske kapeller. De lignede meget, hvad de var på jorden. Nogle af præstene var bedre, tror jeg, men de fleste var de sædvanlig slags og helligede sig mere til religionens form end til dens egentlige grundlæggende. Jeg kan ikke sige, at jeg lærte nok af dem til at gøre mig til en kirkegænger igen. Jeg spekulerer på, om der er noget, jeg har savnet. Åh, Jeg besøgte nogle fabrikker. De lavede ikke kun ting, som vi laver på jorden, men også nogle, *som ikke er nået til jorden*.

Der var endda kemiske laboratorier, hvor videnskabsmænd forsøgte at gøre nye opdagelser, men da jeg ikke er særlig interesseret i på den side af livet vil jeg ikke bekymre mig mere om dem, men vil bare sige et par ord om de kunstfærdige mennesker. Der er en hel koloni af dem, og de laver nogle virkelig rivende ting. Jeg så nogle smukke glas og kobber arbejde, det ville have fået mundvandet til at løbe, og nogle rigtig gode moderne møbler og porcelæn også.

"Jeg spurgte dem, om de solgte disse, men med undtagelse af en eller to afviste de ideen med hån. De elsker at indrette tomme huse, og endda at bygge kunstneriske huse og indrette dem bagefter: Så jager de rundt efter nogle slægtning til at bo i huset. *Jeg har fået tilbudt mig tre fine huse, men på en eller anden måde foretrækker jeg at holde mig til dette*.

Jeg har fået et eller to fine stykker givet til mig, som jeg temmelig længtes efter. Fremstilleren sagde, at han sagtens kunne lave en til, men det tror jeg ikke, han gjorde. De gentager næsten aldrig et vellykket stykke; gerne prøve noget lidt anderledes."*

*naturligvis, da de er på et niveau, hvor de mere udviklede kan skabe bare med tanken, og så er det sjovt at skabe forandringer, og IKKE "serieproduktion". R kommentar

R.L.W. tog en vandkande af glas ned, som så udpræget venetiansk ud i stilen, og viste mig den med stolthed. Det var et meget smukt stykke. Håndtagene var to snoede slanger, og kanden hvilede på en fod. Stænglen, som var tyk, var udkåret som en havfrue, og det var hendes hale, der dannede bunden. Kroppen var pudret med guld, ligesom håndtaget, men selve kanden var af klart krystalglas med et let blå skær. Dernæst viste han mig adskillige stykker porcelæn, inklusive to høje vaser i mazarinblå, med æblegrønne reserver indeholdende figurer af mænd og kvinder i kjole fra det attende århundrede. En skål han rakte mig var chokolade udvendigt og blå og hvid indeni, mens to tallerkener var i gammelt rosa og mat guld, midten var hvid. I midten var malet en kurv fuld af roser. Dernæst viste han mig to høje messingkandelaber, men her har H.J.L. brød ind.:

"Det er næsten på tide, at Jack vender tilbage. Har du andre pointer, du ønsker at komme med?"

Så talte mor. "Fortæl Jack om teatrene."

R.L.W. "Åh. ja. Som jeg fortalte dig før, er der teatre her, men da jeg først opdagede de bedste, inklusive operahuset, efter at mor kom til os, tænkte jeg, at jeg ville beholde det til næste gang.

"En ting skal jeg tilføje. Jeg har en ganske fin lille have bagerst, bare tag et kig på den. Der er katten Tiger under rosentræet i det centrale bed. Det er ikke Tigeren, vi havde på W-. Jeg har ofte undret mig over, hvad der blev af ham, da jeg ikke har fundet ham endnu. Det tør jeg dog sige, at jeg vil med tiden. Jeg navngav denne kat til minde om Tiger."

Det var en ganske smuk have, med en høj mur hele vejen rundt, og jeg lagde mærke til en række fugle, der sang i nogle syrenbuske for enden af haven.

J.W. "Forsøger Tiger at fange fuglene?"

P.L.W. "Ja, især i starten, men han fik aldrig nogen, og han har hellere droppet det på det seneste. Jeg formoder, at han har indset, at det ikke nytter noget."

J.W. "Følger blomsterne årstiderne?"

R.L.W. "Jamen, det gør de egentlig ikke. Du kan huske, hvad gartneren fortalte os, da vi skulle over til den fine have. De forbliver i deres 'bedste alder', indtil de gradvist bliver tynde og forsvinder. Jeg formoder, at de så går til planet oven. **Jeg lægger mærke til, at mandeltræet er ved at blive tyndt, og inden længe vil det sandsynligvis forsvinde helt.**

"Jamen, det var den slags liv, jeg havde, indtil mor kom for at slutte sig til os. Da jeg havde fået styr på dette sted, sluttede jeg mig til og hjalp betjenten. Det værste tilbageslag, vi havde i de tidlige dage, var den store rekrutteringsmarch, da selv Adjudanten brød bort, men vi havde lignende Hændelser senere. Selv nu forekommer de nogle gange, men de vanskeligheder, vi har møder i dag, er mere subtilt organiserede.

"H.J.L. kom ofte ned for at hjælpe os på vores ekspeditioner til jorden, virkelig for at hjælpe mig; han kommer ikke så meget nu.

"Da jeg ikke hjalp betjenten, udforskede jeg dele af astralplanet og begyndte endda at lave undersøgelser af spørgsmålet om feer, men jeg var ikke nået langt med det emne, da mor kom, og jeg afbrød for en tid. For nylig har jeg taget sagen op igen og vil fortælle dig, hvad jeg har lært på dets rette sted."

Han holdt op, og jeg rejste mig og sagde: "Nå, det er på tide, jeg tager af sted." Og så efter at have sagt farvel til alle tre, ønskede jeg, at jeg skulle vende tilbage, og gjorde det.

KAPITEL VI, FLERE DETALJER OM MOR'S OVERGANG.

3. december 1917.

Da jeg ankom til huset, hvor de boede, tog R. L. W. sin fortælling op igen:

"Få dage før mor døde, begyndte jeg at føle et stærkt ønske om at vende tilbage til jorden. Jeg kunne ikke forklare hvorfor. Jeg fortalte det til H.J.L., og han sagde: "Vi vil gå ned sammen. Det er sandsynligt, at nogen der har brug for dig, men på den anden side kan det være en gengang af jordlængsel, men hvis jeg er med dig, kan der ikke ske noget ondt."

Så vi gik ind i jordplanet og befandt os straks på mors værelse.

"Vi indså med det samme, at hun var døende, så vi besluttede at blive. Efterhånden ankom andre; *jeg mener andre superfysiske væsener*. Der var flere ondskabsfulde elementaler, som så ud til at prøve at suge noget af den vitale 'væske' op, som langsomt drænede væk. *Der var også onde astrale mennesker, som hang rundt med et lignende formål. På den anden side var en flok astraler*

ledet af en læge, som kom for at tage ansvaret for hende, da døden havde befriet hende fra kroppen , det fortalte de mig i hvert fald, og efterfølgende begivenheder beviste, at det var sådan. Ikke at jeg nogensinde var i tvivl. *Jeg har endnu ikke fundet det astrale væsen, der kunne bedrage en anden ligesom mennesker kan bedrage hinanden ved at ligge på jorden.*

"Antallet af overfysiske væsener steg på begge sider, og det drama, der dengang var ved at blive udspillet, skjulte os næsten for det andet jordiske drama. Jeg vil ikke sige noget om det sidste, da det er en privat sag, og denne bog er beregnet til udgivelse.

"Disse to grupper af fjendtlige overfysiske væsener samledes, de gode på hendes højre side og de onde på hendes venstre side. Vi stod selvfølgelig til højre.

"Efterhånden som timen for hendes bortgang nærmede sig, begyndte en ondartet form at bygge sig op ved fodenden af sengen, og da den gjorde det, blev hendes guide åbenbar ved hovedet. Rummets væg gjorde ingen forskel for ham , og han rakte sine hænder ud over hende som for at beskytte hende.

"Et hyl af raseri rejste sig fra de onde tilskuere, men alt undtagen den, der stod ved fodenden af sengen, faldt tilbage, overvældet af hendes skytsånds majestæt. Denne mørke ånd talte, og mens han gjorde det, syntes skyer af mørke at udstråler fra ham.

"For enhver uretfærdig handling kræver jeg min ret og vil ikke gå'.

"Og den lyse ånd svarede: " 'For enhver uretfærdig handling har hun betalt prisen eller skal betale den. *Men ved hver venlig gerning, hun gjorde, gør jeg krav på hende. Forsvind!* Ved fuldendt faktum, at du er besejret. For jeg har herredømmet, og du kan ikke komme nærmere.'

"Jeg glemmer hende ikke," svarede den anden grumt.

" Heller ikke jeg," svarede hendes guide.

"Så blev den mørke ånd usynlig, og det samme gjorde hendes guide.

"Men de gode venner, som var kommet fra vores side, samledes rundt om hendes seng, og de onde ansigter forsvandt.

Efterhånden voksede et blegt lys om hendes hoved, og langsomt kom hendes astrale krop frem, men forblev tilsyneladende i søvne.

"I et stykke tid lå den over hendes krop og så ud til at være omkring en fod over den. Så knækkede lysstrengen, men astrallegemet lå stadig og SOV.

>også under anæstesi via lægemidler, såsom ved operationer, tvinges astrallegemet ud af den fysiske skal, dette billed ikke fra bogen dog.
R kommentar>

"Lægen og hans følge lagde en bære – ja, jeg mener, hvad jeg siger - under hende, og fire mænd løftede denne bære og bar den væk. J.L. og jeg fulgte efter med de andre.

"Mens vi gik, sagde jeg til H.J.L.: 'Sikkert ville to være nok til at bære hende?'

"H.J.L. 'At bære hende, ja, men det er en sund okkult lov at have nogen ved hvert af de fire kardinalpunkter for at afværge mulig fare.

"Rummet falmede, og vi passerede blandt skyer ind i 'drømmeafdelingen'. På tværs af denne passerede vi, og en af sygeplejerskerne begyndte at synge, [Lead, Kindly Light](#)..link kor eller [enkeltviser](#)

"De velkendte ord gav en pludselig følelse af hjemve, men jeg overvandt den. Snart var vi nået til sjette afdeling og kom ind på hospitalet, som du kender så godt. Her lod vi mor stå for sygeplejerskerne, i en seng, der du bagefter fandt hende."

Han holdt op, og mor talte. -Du fik mig til at ryste med dine forfærdelige historier om elementaler. Jeg har aldrig set noget til dem."

R.L.W. "Nej, for du sov. Så fortsatte han:

"Jeg behøver ikke komme nærmere ind på historien om mors behandling på hospitalet, for du ved det allerede. Du kan selv se, at hun er helt rask.

"Mens hendes behandling stod på, var jeg konstant til stede, og havde derfor lidt tid til at afsætte mit arbejde med betjenten. Mod slutningen genoptog jeg det dog, og oplevede, at hans organisation var steget enormt. Jeg vil derfor fortælle mere om det."

KAPITEL VII, OPPOSITION TIL OFFICIEREN.

"Da jeg rapporterede til betjenten, sagde han:

'Jeg må advare dig om, at Mørkets magter har organiseret sig meget på samme linje, som vi har gjort. "Der er faktisk ingen tvivl om, at de bevidst har kopieret vores system.

Deres følgere klæder sig så meget som os som muligt; har overtaget vores system af officerer og bestræber sig på at få fat i de "nydræbte" ved at udgive sig for at være deres venner.

"Her er en mand, som vi lige har reddet ud af deres kløer."

"Han indikerede en ung underløjtnant, hvis navn jeg af indlysende grunde ikke vil oplyse.

"Offiseren sagde: 'Bare gentag din historie, vil du?'

"Underløjtnanten begyndte så:

"Jeg blev dræbt efter en anklage, skudt gennem hovedet, lige da jeg gik over toppen. I kort tid må jeg have mistet bevidstheden, men da jeg kom tilbage, havde jeg det lidt værre; troede, at jeg var blevet lamslået. på skyndte jeg mig ind for at hjælpe.

"Vi kæmpede videre og ved uden at frembringe nogen synlig effekt, men da jeg havde skudt den samme mand gennem hovedet tre gange, og selv fået bajonetten to gange, kom jeg til den konklusion, at der var noget galt.

"Jeg tænkte: "Jeg er gal, feberfantasier og det er en ond drøm." Jeg prøvede at vågne, men kunne ikke. Så gik jeg væk, indtil jeg kom til en lille dal, hvor der ikke var nogen kamp i gang. Her sad jeg ned og begyndte at spekulere på, hvad der så ville ske. *Langsomt begyndte jeg at indse, at jeg var død, og mens jeg stadig var i denne tilstand, kom tre soldater hen til mig.* To var menige, men den tredje var en kaptajn. Jeg sprang op og hilste. "Er jeg levende eller død?" spurgte jeg.

Kaptajnen svarede: "*Du er død, som de kalder det på jorden, men lad det ikke plage dig. Dit liv her ligner meget livet på jorden, og hvis du kommer ind med det rigtige sæt, kan du lede et meget lystigt liv. Du kan få hvad du vil, og du behøver ikke betale for det.*"

"Hvad som helst?" spurgte jeg.

"Ja, hvad som helst, absolut hvad som helst; men selvfølgelig har du brug for venner til at sætte dig op til en rynke eller to. Det er det, vi er her for. Masser af stakkels (no: stakkarer) kommer her og

vandrer omkring håbløst fortabte. De er ligesom fremmede i et nyt land, uden venner og uvidende om folks skikke og adfærd. Så mange af os, der har oplevet den slags, da vi ankom, besluttede at starte en organisation for at hjælpe vores kammerater. Vi lader ikke som om at være helgener. Du finder et par salmesyngende humbugs herovre, ligesom du gjorde på jorden, men jeg har ikke lyst til, at du vil blande dig med den slags."

"Ikke meget!" Jeg svarede; og han fortsatte:

"Nå, kom med os, så tager jeg dig med til vores klub, hvor du sikkert vil møde nogle af dine gamle venner og helt sikkert få nogle nye.

"Du får nogle overraskelser, tør jeg sige. Præsterne propper folk med en masse affald, for at gøre sig selv vigtige, men det vil tage dig lidt tid at forstå alt her. Hop ikke forhastet til konklusioner, men bare hold øjnene åbne, og bedøm for dig selv. Jeg fortæller deg dette, fordi du sikkert har indgroede ideer om rigtigt og forkert, måske er du lidt kede af det, og jeg vil ikke have, at du stikker af med tanken om, at vi er dårlige, fordi vi fortæller dig, at meget af det, præsten kalder synd er ikke rigtig syndig.

"Du kan selv se, at denne verden bag graven ikke stemmer overens med Kirkens billede af Himlen eller Helvede. På samme måde vil du opdage, at de fleste andre ting, de fortalte dig, var fuldstændig usande."

"Vi startede sammen. Jeg kunne af instinkt se, at disse mænd ikke var glasmosaik-helgener, men det var jeg heller ikke. Så vi gik ret glade sammen.

"Kaptajnen gik ved min side, og de to menige gik bagud.

"Han fortalte mig en lang historie om sit tidligere liv på jorden, som interesserede mig så meget, at jeg næsten ikke var klar over, hvor vi var på vej hen, før vi trak op foran en stor bygning beliggende på en fin grund. Stedet var ikke velholdt, men der så ud til at være et vilkårligt antal mennesker omkring, både mænd og kvinder.

"Dette er vores klub; lad mig skrive dit navn," sagde han.

"Hvad er omkostningene?" begyndte jeg at sige; men han afskar mig med: "Unge mann, jeg fortalte dig lige nu, at du kunne få alt for ingenting."

"Så vi gik først til kontoret, hvor han skrev mit navn ned, og fik en anden til at se det, og sagde så:

"Kom og få en drink. "

"Kan man drikke her?" spurgte jeg overrasket.

"Åh, ja, prøv en whisky og sodavand."

"Så jeg havde en. På en eller anden måde smagte den ikke helt rigtigt, så jeg havde en anden, og så en tredje; men mens de lignede whisky og sodavand, så *de ud til at savne det*. Jeg sagde det til kaptajnen, og han svarede: "Det er nok fordi du endnu ikke er vant til astral mad, men der er andre måder at tilfredsstille ens naturlige appetit på. Du vil lære om dem senere."

"Derefter præsenterede han mig for forskellige mænd og kvinder, og efter en god del generel samtale vendte jeg mig mod ham og sagde: "*Kan nogen blive medlem af denne klub?*"

"Åh nej," svarede han; "Vi er ret bøhmiske, men vi tillader ikke menige. Men vi har en fin klub til dem, og alle officerer, der tilhører denne klub, er æresmedlemmer af deres klub. Det er et fint sted, jeg kan forsikre dig, bare bag ved træerne derovre. Vi er ikke snobbete, men mænd er stadig mænd, og de menige ville være temmelig ubehagelige her. De kan ikke glemme gamle instinkter, du ved.

"Et problem har givet betydelige vanskeligheder. På grund af værnepligten ville den ene bror være officer og den anden en menig. Selvfølgelig vil officersbroderen have sin bror til at være medlem af hans klub. Så i et sådant tilfælde, hvis manden er overhovedet muligt, får vi ham forfremmet.

- Ser du, denne organisation er som en militær linje, men hvervning er helt frivillig."

"Hvordan fik du ideen?" spurgte jeg.

"For at sige sandheden (og du kan ikke lyve her, selvom du prøver), så tog vi ideen fra en fyr, der kalder sig selv 'officeren'. Han er en meget ekstraordinær karakter, og det må jeg hellere sige, er du på din vagt mod ham med det samme. Han ser ud til at have været en ufortrødent sortvagt, både mens han var på jorden og efter. Nu spiller han imidlertid hyklere og driver en slags Y.M.C.A." (**"Young Men's Christian Association."** no: KFUM).

"Men," brød jeg ind, "Y.M.C.A. laver en masse nyttigt arbejde på kampfronten, og du behøver ikke være for meget opmærksom på deres "pi-kæbe."

"Han svarede skyndsomt: "Ja, ganske rigtigt. Jeg mente virkelig et show som Frelsens Hær. Hans formål, tror jeg, er at opnå ubegrænset magt, og han er ret skarp. Så han startede en organisation for at redde de nyligt dræbte, som han udtrykker det, og for at advare dem mod farerne ved liv på dette plan. Han tordner om Helvede og siger, at folk ikke må gøre dette og ikke må gøre det, hvis de vil komme til Himlen. Kort sagt, tager den samme slags linje, som en vækkelse gør på jorden. Ligesom om vi ikke allerede har bevist, at alt det der er måneskin. Hvis fyren havde været en hellig præst på jorden, kunne man forstå det, men når man erfarer, hvilken slags fyr han var, kan man kun stå forskrækket over sådan en arrogant humbug og forbløffet over antallet af tåber, som han har luret. Hans eneste formål ser ud til at være at opnå ubegrænset magt og indflydelse, og det værste af det er, at han forsøger at gøre livet for alle sine underordnede til en trist sabbat. Han synes at glæde sig over at forhindre dem i at nyde nogen af livets glæder og at gøre dem fra sjove gode fyre til en flok glædes dræpere.

"Nogle af os, som havde lært, hvad livet her i virkeligheden var, besluttede at tage hånd om hans spil. Vi kopierede hans organisation, men skar al 'falskhed' ud. Husk, vi vil ikke have sorte vagter, men vi vil have mænd. Alle er frie. Hvis han vil gå i kirke, kan han gøre det, ingen vil endda grine af ham, men vi laver bar cant og humbug af enhver art. Vores motto er: Tro hvad du kan lide, og gør hvad du kan lide, så længe du ikke gør dig selv til gene for samfundet, hvis du gør det, sætter vi foden ned uden at spille tid.

"Og også et vildt godt motto," svarede jeg og dermed forlod han mig.

- Jeg kom mig hurtigt på mine fødder, og blev meget paf med en lille dame. Hun fortalte mig, at hun havde været død i tre år. Hun var gift og havde ikke en særlig stor mening om sin mand, som syntes at have været ret en fjols, ifølge hendes historie. Jeg begyndte at elske med hende, og hun var på ingen måde tilbagesående, det kan jeg forsikre dig om.

"Klubben var i øvrigt en bolig, og jeg sov der, spiste mine måltider der og gjorde den generelt til mit hovedkvarter.

'Jeg lærte forskellige detaljer om deres organisation, som blev kopieret i næsten alle detaljer fra den, der blev grundlagt af "officeren."

'grupper gik konstant ned til slagmarkerne for at hente nye rekrutter, men jeg fandt ikke en af dem. Sandt at sige var jeg ellers optaget. Jeg og den lille dame (jeg vil blive ved med at kalde hende ved det navn) gik sammen overalt. Vi besøgte teatre og gik til soiréer, til koncerter, baller og andre former for underholdning. De mere mentale former for forlystelser oversteg mine forventninger; men dem, der var af en mere fysisk type, kunne på en eller anden måde ikke tilfredsstilles.

"Til sidst foreslog jeg min veninde, at vi skulle giftes. Hun lo og sagde: "Min kære dreng, du har glemte den gamle tekst: 'De hverken gifter sig eller giftes', men se ikke så dystert ud. . Det er ikke så slemt, som det lyder.

"Hvis du virkelig ønsker at have en præst, der sprøjter ud over hovedet på os, kan du det, men husk, at vi ikke kan dø her, det kan blive lidt pinligt senere. Du bliver træt af mig med tiden, og som vi kan

ikke dø, bliver vi nødt til at blive skilt. Desuden er der ingen fordel ved at være gift, da vi ikke kan få børn. Det er det eneste formål med et lovligt ægteskab på jorden. Men der skal du have alle glæderne ved ægteskabet uden dets ansvar.

"Men har du fået en rigtig god drink herovre, som du plejede at have på jorden?"

. "Det indrømmede jeg, at jeg ikke havde, og at de drinks, man fik på regningen, simpelthen fik en til at trange efter mere og ikke gav de nogen reel tilfredsstillelse;"

"Åh, du har ikke lært at drikke, og indtil du kan det, hvordan vil du da forstå, hvordan man bliver gift her."

"Du travler hen til din ven kaptajnen og beder ham give dig en rynke eller to."

"Jeg fandt hurtigt kaptajnen og forklarede, hvad der var sket.

"Jeg skal snart vise dig, hvordan du får en drink, en ordentlig drink, og den 'lille dame' kan så forklare, hvordan du bliver gift. Her, T., tag vores unge ven ned på jorden igen, og indvie ham."

"Så T. og jeg tog afsted sammen."

"Han holdt op et øjeblik og forsøgte tilsyneladende at tage sig sammen for at komme med de yderligere afsløringer, som han følte var af yderst ubehagelig karakter.

"Offiseren talte til mig (R.L.W.): "Det er en djævelsk smart plan ... jeg har vidst i nogen tid, at de arbejdede imod os, men dette er den bedste ide, jeg har haftnu. Bemærk den opfindsomhed, der blev vist. Den virkelige kontrollerende enheder holder sig absolut i baggrunden. Hvis de handlede direkte med disse unge fyre, ville deres onde natur være så tydelig, at de unge ville undgå dem som gift. Så de får andre mænd, selv nytilkomne, og ikke helt dårlige, til at gøre deres Da det er næsten umuligt for en mand at bedrage en anden her, handler de på deres uvidenhed snarere end på bevidst bedrag.

"Medlemmerne af modorganisationen har ingen reel viden om den absolutte ondskab ved besættelse eller om dens forfærdelige resultater. De har en smule viden om denne plan, og ingen om åndeplanet, og kan derfor virkelig mene, hvad de siger mig om det.

Det er også smart, hvordan de udnytter sandheden om mit tidligere onde liv, og alligevel går glip af dens virkelige betydning. Så er efterligningen af vores organisation også helt djævelsk klog, **for den fanger de uforsigtige i en fælde.** Igen, den milde, nedadgående vej, *der først fremstår fuldstændig uskyldig, appellen til deres ofres materielle og jordiske instinkter, og den måde, hvorpå en sådan holdning retfærdiggøres af de tilsyneladende jordiske omgivelser, som de nydræbte befinder sig i, viser, at der er en mester i arbejdet.*

"Men ledsageren ønsker at fortsætte sin fortælling:"

KAPITEL VIII, LEDSAGEREN FORTSÆTTER SIN HISTORIE.

"HAN fortsatte videre:

"Han tog mig ned til jordplanet, hvor vi gik ind på en berømt natklub i West End. Vi passerede gennem væggene, *som virkede svage og skyggefulde*, ind i salonen, hvor vi så mange dødelige (dvs inkarnerte mennesker) danse, og mange australe iagttage dem. *Derfra gik vi ind i en bar, hvor mænd og kvinder sad ved borde og drak likører og forskellige andre drinks.*

"Hvad vil du have?" spurgte min ledsager.

"En god stiv whisky og sodavand," svarede jeg.

"Gør som jeg," bemærkede han og begyndte at snore sig om en af drikkerne på en højst usædvanlig måde.

"Der var flere mænd, der drak meget, og jeg prøvede hver på skift, men kunne ikke finde ud af, hvad det var.

"Til sidst, efter at have nøje iagttaget flere andre astraler, opdagede jeg hemmeligheden, lige da showet var ved at være slut. Jeg fik min drink dog.

'Effekten var ekstraordinær og lignede mere at drikke whisky på jorden end nogen af mine tidligere oplevelser i 'astralklubben'.

— 'Men så snart den dødelige smed (no=kastet) mig af og vaklede ud af rummet, voksede trangen i mig, og jeg længtes efter en anden.

" T. tog mig til et stort hotel, men på grund af drinksrestriktionerne fandt vi, at den private bar var tom. Der var allerede andre astraler der, men jeg kunne ikke holde min utålmodighed tilbage, og jeg gik bag baren og prøvede at trække den ud en kork af en flaske brændevin. Jeg kunne selvfølgelig intet påvirke, så jeg vandrede utålmodigt op og ned, indtil dørene endelig blev åbnet, og kunderne begyndte at komme ind.

[\(Det flg./under med alkoholiker-besættelser er også meget godt beskrevet i bogen til George R.Ritchie, Tilbage Fra i morgen.\)](#)

'De fleste af dem var ganske moderate drankere, som tog et glas eller to og derefter gik i gang med deres forretninger. Vi skyndte os hen til dem, men var helt ude af stand til at få fat i dem.

»Til sidst kom en kommerciel rejsende ind, som allerede havde fået så meget, som var 'godt' for ham. Udlejeren så mistænksomt på ham, men kom åbenbart til den konklusion, at han ikke var tilstrækkelig langt væk til at retfærdiggøre et afslag på at tjene ham. Der var kamp om denne mand, og da jeg var mindre snedig end de andre, blev jeg skudt til side og havde den store forfærdelse at se en anden astral endelig få kontrol, dog først efter en voldsom kamp med T. For tiden nægtede udlejeren at betjene ham med mere spiritus, og manden gik bandende ud, og de astrale med ham, og var stadig sammenflettet med hans krop.

Som dagen gik, kom andre ind, og til sidst fik jeg chancen og satte mig til en kortskærer, gennem hvem jeg fik flere drinks. Klokkeren 14.30 var vi alle vendt ud, og jeg klistrede som lim til Han der havde købt et par flasker whisky og tog afsted med to andre til et snusket lille kontor i Pimlico.

"De tre mænd sad rundt om et støvet bord og fortalte løgn og drak hårdt, indtil de var færdige, ikke blot 'min' mands to flasker, men tre andre, som de to andre havde købt.

"Den ene af mændene faldt sammen i en beruset dvale, men de to andre, selvom de var lidt forstummede, tog sig sammen og begyndte igen efter at have været voldsomt syge.

"Mens de følte sig syge, følte jeg det samme, og jeg følte mig også meget dum. **Jeg følte, at jeg ikke kunne forlade disse to, selvom jeg havde fået nok af hele forretningen.** Jeg var nødt til at tage med af min mand, som drev ind på en meget andenrangs "pub" i Road, og der begyndte at gøre forskellige korttricks. **Han drak ret meget, og jeg med ham. Jeg fandt ud af, at jeg ikke kunne komme væk, prøve som jeg ville, og begyndte at fortryde min opførsel yderst bittert.**

"Midt i et af hans klogeste korttricks blev han arresteret af en af hans formodede dupere, der afslørede sig selv som en klog detektiv, der var blevet sat på sporet. Hans konfødererede blev også arresteret, og parret blev taget af sted i fangecelle.

"Mens han var i fængslet, var han naturligvis ude af stand til at få nogen spiritus, **og efterhånden fandt jeg den usynlige lænke, som bandt ham til mig, ved at blive svagere.** Til sidst rystede jeg mig fri, og efter at have vandret rundt på jordplanet, lykkedes det mig at vende tilbage til astralplanetets klub.

"Her mødte jeg min veninde, til hvem jeg beskrev mine eventyr, men da jeg fortsatte med at sige, hvor væmmet jeg var over hele 'forretningen', og hvor jeg skammede mig over mig selv, grinede hun hellere af mig og sagde, "du var ny i denne bisniss og overdrev det. Du skal være mere moderat i fremtiden; så bliver du ikke bundet til de dødelige." Hun forklarede så, at vi kunne blive

"gift" på lignende måde. **Jeg var temmelig bange for et andet eksperiment efter mit første, men af frygt for at blive til grin af hende, og anmodede jeg en drink, jeg accepterede.**

"Jeg behøver ikke gå ind i hele 'forretningen'. Du forstår sikkert hele den dyriske affære bedre end jeg gør, men du skal huske på, at dette var en mere kompliceret 'forretning' end den sidste. Vi var to og to dødelige havde brug for at fuldføre eksperimentet, men til sidst lykkedes det.

Efter en tid syntes lasten at gribe både os og de dødelige i et djævelsk greb, og selvom vi efter en tid var trætte af hinanden og af vores dødelige ofre, var vi ikke i stand til at komme fri.

"Til sidst blev manden syg, og dette, som i tilfældet med kortskærerens fængsling, bevirkede min løsladelse. Min veninde fik også sin frihed, men nu var hun træt af mig og tog op med en anden astral officer .

"Jeg kunde uden tvivl have drevet tilbage til mine gamle måder, hvis det ikke havde været for min mor.

"Jeg blev forskrækket en dag, da jeg hørte mit kristne navn råbt i mit øre. Jeg så mig om, men der var ingen, og igen og igen blev mit navn kaldt. Jeg syntes at blive trukket i den retning, hvorfra det kom. Som Jeg nærmede mig, *jeg genkendte min mors stemme*. "Mit tempo steg, og jeg befandt mig i hendes værelse. Hun bad. **"Da jeg hørte hendes bønner, blev mit hjerte fyldt med anger, og jeg indså, hvor fornædret jeg var ved at blive. Hun sørgede stadig over mig, og jeg skyndte mig instinktivt hen til hende, men blev øjeblikkeligt slynget tilbage af en eller anden enorm kraft**

Så jeg vendte mig om og flygtede i fuldkommen elendighed uden at vide, hvor jeg skulle tage hen. Jeg ville ikke gå tilbage til klubben. Jeg følte på en eller anden måde, at det var årsagen til alle mine problemer, så jeg gik tilbage til slagmarken, af alle usandsynlige steder. Det var mere af instinkt end af nogen intelligent grund, men jeg tror, det var, fordi jeg havde lavet en falsk start og ville begynde forfra.

"Næsten med det samme blev jeg hentet af en mand, der tilhørte betjentens organisation. Først troede jeg, det var en af den gamle bande og sagde, at han skulle af sted, men han holdt sig fast til mig, og efter et stykke tid sagde han noget. om officeren. Med det samme huskede jeg kaptajnens angreb på officeren. Jeg sagde prompte til mig selv: "Den sidste organisation ledte mig på afveje. Det var åbenbart et modspil til denne. Måske trods alt; det er en god organisation." - Nu følte jeg mig desperat ensom, og desuden kom de gamle ønsker tilbage. Jeg følte, at hvis jeg ikke kom sammen med nogen, der ville hjælpe mig med at holde mig væk fra disse fristelser, skulle jeg vige for dem. Så jeg besluttede at tilfældige det. Så jeg sagde til menigmanden at han skulle føre mig til Officeren selv. Han tøvede først, men jeg insisterede, og til sidst gjorde han det.

"Så snart jeg så ham, følte jeg magien i hans indflydelse. Han syntes at opsummere mig på et øjeblik. Han var stærk, og jeg fik ny styrke fra hans nærhed, hvilket hjalp mig til at modstå de forfærdelige fristelser, der begyndte at bekymre mig endnu en gang.

"Nu har jeg fortalt dig alt, hvad jeg kan huske. *Jeg skammer mig grundigt over mig selv*. Denne besættelse er en forfærdelig vane. **Det er ligesom at tage stoffer på jorden, og når først det er startet, vokser og vokser det på én gang, indtil det bliver ens herre. .**

"Offiseren "har været en mursten, og uden hans hjælp skulle jeg have opgivet kampen."

"Da han var færdig, vendte Offiseren sig mod mig (R.L.W.) og sagde: 'Vi går ind i det næste rum og snakker om tingene. Ledsageren vil være med, mens løjtnant C. i er omgivelsene.'

"Vi talte tingene igennem, og Offiseren besluttede at tilkalde et generalråd, og sendte tankebeskeder i overensstemmelse hermed. Han kontaktede bare til de mennesker, han ønskede mentalt, og de vidste det, **selvom de var nede på jorden.**

"Men det er på tide, at jeg drar; dette er et passende øjeblik."
Så jeg (J.W.) sagde farvel til alle tre og vendte tilbage til jorden.

KAPITEL IX, DEN FØRSTE AKT AF ÅBEN KRIG.

11 december 1917

Jeg ankom til R.L.W.s hus uden nogen uheldig hændelse, og efter at have hilst på alle tre, fortsatte R.L.W. sin fortælling.

"Spørgsmålet om denne modorganisation blev diskuteret fra ethvert synspunkt, og vi besluttede til sidst ... en bestemt handlingslinje.

"Nogle af de mere ophedede gik ind for et angreb på 'klubben', men Offiseren nægtede at tillade dette, selvom han indrømmede, at det havde flere attraktive træk. ("klubben" for at forlede nylig ankomne, døde fra det fysiske plan, - ned i lavere mørke-zoner af astralplanet/R)

"I stedet blev der truffet ordninger for at markere alle veje, der førte dertil, og da vores organisation var vokset med en stor bekymring for "faren", havde vi ingen problemer med at placere hold på halvtreds, (50), mand under deres rette officerer på alle vigtige punkter.

"Grupper fik også besked på at skygge deres ekspeditioner og bestrebe sig på at modvirke deres intriger.

"Jeg fik ansvaret for en af strejkerne, som indtog sin stilling tæt på klubbens hovedporte.

"Offiseren advarede mig om, at vi kunne blive angrebet af klubbens medlemmer, men han sagde, at dette først ville ske, efter at de havde udtømt alle midler til overtalelse.

"Hvis jeg blev angrebet, skulle jeg simpelthen sende et tankekald, og det ville blive besvaret af forstærkninger.

(samme berøres også på side 11 i [boken om soldaten som døde under ww1.](#)
og formidlet sine oplevelser tilbage til den clairvoyante stephen turoff i england senere.
Her er denne lærerige bogen oversat fra [eng.](#) til norsk- [dansk](#))

"Nå, vi begyndte at arbejde med det samme, og blev snart udspioneret fra 'klubben'. Flere piger kom ud og bad os om at komme ind. Selvfølgelig nægtede jeg, og de andre mænd ignorerede også deres tilstedeværelse. Andre forsøg fra deres side om sex var lige så mislykket, og midt i en af forsøgene nærmede et parti sig klubben, fra slagmarkens retning. Disse var omkring et dusin nyligt dræbte og femten fra mod-organisationen.

"Jeg vil kalde sidstnævnte 'fjenden' fremover.

"Da de nytilkomne nærmede sig, spredte vores gruppe sig ud og opsnappede dem.

"Mine mænd begyndte straks at snakke, ræsonnere med de nydræbte, men det passede naturligvis ikke fjenden, som omgående beordrede førstnævnte af vejen.

"Vi nægtede at flytte, og fjenden truede med at bruge magt. Situationen blev noteret af dem i klubben, og en af deres officerer førte et kompagni af deres mænd ud.

"Han spildte få ord. Alt, hvad han sagde, var: 'Nu så, ryd ud, ellers bliver der ballade!'

"Jeg svarede ham: 'Vi vil ikke rydde ud.'

"Jeg lavede mine mænd til en firkant lige i tide, og der var en regelmæssig ru og tumbling. Først brugte de kun deres hender, men tog snart til bajonetten, og det gjorde vi også.

"I mellemtiden udsendte jeg opkald om hjælp, og vores nabostævner brød ind på grunden og løb på tværs fangede fjenden i bagenden. De kæmpede dog hårdt og blev konstant forstærket fra gruppen sin.

"Kampen blev mere bitter. I mellemtiden så de nyligt (-fysisk-) dræbte forbløffet på, ude af stand til at beslutte sig hvilken side de skulle kaste i deres lod, selvom de så ud til at klø efter en skrot.

"Til sidst råbte en irer: 'hey, jeg ved ikke, hvad striden handler om, men jeg kommer ikke ud af sådan et dejligt skrot!'

Så sagde han, at han slog den nærmeste mand i hovedet med sin riffel. Denne mand var tilfældigvis en af fjenden, så de gik efter ham. Flere af hans venner bakkede ham op, men en skotte gik prompte på den anden side, bare fordi han var en irer. Snart var alle involveret undtagen to menige og en officer, som trak sig ud af det hele og så på striden med en forvirret mine.

"Men mine opfordringer om hjælp var nået frem til officeren, som kom i aktion med flere regimenter - mindst ti tusind mand.

"Men det, der virkelig vendte dagen, tror jeg, var hans enorme vilje. Han så ud til at dominere hele situationen. **Jeg har aldrig set et så afgørende bevis på viljens kraft før i hele mit liv.***

*samme betydningen af den, viljen, på astralplanet, fortelles i [turoff bogen](#), såvel i [Franchezzo](#)-bogen.

"Fjenden så ud til at miste modet med det samme. Nogle overgav sig, andre brød væk og flygtede.

"Da kampen var færdig, fandt vi ud af, at vi havde fanget tres (60) af deres mænd og syv af de nyligt (-fysisk-) dræbte, idet vi talte venner og fjender. Skotten var flygtet, og de tre neutrale så stadig på."

R.L.W. standsede et øjeblik på dette tidspunkt og sagde: "Du virkede overrasket over, at vi næsten alle havde våben. Tja, vi er organiseret på militær basis, og hver soldat får den idé, absolut boret ind i ham, at han aldrig må være uden sin riffel. Det bliver næsten en fetich. Hvad mere naturligt så, at han tager en med sig på astralplanet? Det er ret let at få en, for der ligger tusindvis af knækkede rifler omkring på jordens slagmarker, og derfor , *deres astrale former er klar til hånden*.

"Igen havde næsten alle mændene, der tilhørte begge sider i kampen, kæmpet et stykke tid på astralplanet, og da de forlod det, bragte de deres våben (-astrale "kopier") med sig. De fleste af de nytilkomne havde af samme grund rifler med sig, og brugte dem.

"Den unge officer og en af de menige, der stod til side under ophugningen, havde ikke; den anden menige havde. Jeg skal forklare, hvorfor officeren og den første menige ikke havde våben i øjeblikket. Skotten havde ikke noget våben til at starte med, men han rev en riffel ud af grebet på en af mine mænd.

"Patroner! Den samme regel gælder, men vi løb hurtigt tør for ammunition. En mand har ikke en stor mængde ammunition med sig på jorden, men er afhængig af den almindelige forsyning, som normalt bringes i skudlinien af andre, der har det arbejdet.

"Ikke meget skade blev forårsaget af kampene på grunden. Hækken blev brudt lidt ned, og kom sig ikke, slik som mændene gjorde. Du kan se at 'livløse' genstande har lidt, hvis nogen, af deres egen vilje. Intet, kl. i hvert lidt, kan sætte sig selv imod en mands vilje. Vi var villige til at ødelægge det for at komme igennem under kampene, så det blev brudt.

"Kampene i almindelighed lignede kampene i det store astrale slag, så jeg behøver ikke gå mere ind i det, og vil fortsætte min fortælling.

"Offiseren udstedte nu følgende kommandoer: "Vi vil nu blokere dette sted."

"R.L.W. "Hvorfor ikke storme stedet og drive disse svin ud"

"Offiseren: 'Fordi kamp genererer onde lidenskaber til enhver tid og kun ville "hærde deres hjerter", som Bibelen ville sige. På den anden side er disse mennesker vokset til trang efter mad. Det er ikke nødvendigt for dem, men overbærenhed med denne trang har gjort dem grove og materielle og tilbøjelige til at tilfredsstille deres appetit med endnu værre metoder.

"Berøvet for astral mad vil de være tvunget til at indse, at de ikke har brug for det, og efter et stykke tid vil nogle begynde at miste trangen til det. Dette vil føre til en forbedring af deres åndelige og endda i deres mentale syn.

'Vi vil derfor finde dem lettere at ræsonnere med, når de overgiver sig.

'Hvis vi stormede stedet, ville de være vrede og oprørske. Det er meget svært, hvis ikke umuligt, at holde væsener til fange mod deres vilje i længere tid, og jeg er i tvivl om, hvorvidt vi skal være berettigede til at forsøge at gøre det. Du kan ikke tvinge en mand til at blive omvendt. Jeg har dog ingen skrupler med at anvende denne mængde tvang."

Jeg (J.W;) afbrød her:

"Bare et øjeblik. Hvad sker der med den astrale form av astral mad, når den spises?"

R.L.W. "Dets astrale elementer brydes op og antager en ny astral form, som hurtigt bryder op og forsvinder. *Det forsvinder på samme måde, som jordisk affald gør.* Men det giver ikke rigtig næring til astrallegemet. Ser du, astral mad har ingen vilje til at modstå ødelæggelse, men vi kunne ikke fange et dyr og dræbe og tilberede det, fordi dyret har sin egen vilje og ville gøre modstand.

J.W. "Hvad med den astrale form af et fårekød?"

R.L.W. Jeg har aldrig set en. Men de eneste fødevarer, jeg spiste, da jeg lavede mit eksperiment, var fødevarer afledt af vegetabilsk materiale. Korn, for eksempel æbler og så videre. *Hvis de havde nogen viljestyrke, er den så svag, at den næsten ikke tæller.*"

H.J.L. "Der er en markant forskel på dette punkt mellem den astrale verden og åndeverdenen. **Ingen former for mad kommer til os.** De passerer til Helvede, og der udgør menuerne for Tantalus fester, som det sted bugner af. Du får formen på dit stegte fårelår der. **Men selvom du kan skære det op og spise det, får du ikke kun nogen tilfredsstillelse deraf, men du finder også ud af, at fårekødslåret fremstår intakt i slutningen af banketten** - hvis der er en ende.

"Alle former for al verdens snavs går ligeså til Helvede," tilføjede Rex.

R.L.W. genoptog derefter hans historie. "Offiseren tænkte sig om et øjeblik og sagde så: 'Der er omkring tretten hundrede mennesker derinde, inklusive dem i de meniges klub. Der er omkring fem hundrede mand på vagttjeneste. Hvis jeg efterlader to tusinde mere, burde det være tilstrækkeligt. Du, "adjutant" (Jack, i øvrigt, var oberst på dette tidspunkt), vil tage ansvaret for brigaderens fungerende rang.

"Resten af styrken er nødvendig på kampplanet. Vores styrker er hårdt pressede, og alle udsender S.O.S.-opkald.

'Jeg tror, du (Rex) hellere må tage hånd om vores unge ven her og forklare ham tingene. Oberst S. vil tage ansvaret for fangerne og vende tilbage med dem til hovedkvarteret. Vi vil forsøge hvad et lille ræsonnement vil gøre, før vi slipper fjenden, og jeg tror, nogle vil slutte sig til os. Hold fast i dem, indtil jeg vender tilbage. De nytilkomne vil give lidt vanskeligheder, vil du opdage.'

"Han henvendte sig til adjudanten. 'Brigadier, du bliver nødt til at udvise al årvågenhed. Det er rigtigt, at omkring en tredjedel af dem i 'klubben' er kvinder, men du vil finde dem lige så farlige som mændene. I nogle tilfælde mere farlige, for vore mænd vil ikke lide at bruge magt mod dem. 'Dog må ingen forlade klubben, hvis man overhovedet kan forhindre det. Frem for alt må der ikke indføres forstærkninger eller mad udefra.

"Jeg lader dig styre med fuld tillid."

"På få øjeblikke var han ude af syne og tog hovedparten af tropperne med sig. Adjudanten I forlod midt i sin opgave og tog ansvaret for de tre astraler. Oberst S. startede mod hovedkvarteret med sine fanger og De fleste af de sidstnævnte var allerede på vores side og faldt prompte til bagerst i kolonnen.

Vi gik sammen med Offiseren og efterlod en sergent med ansvaret for de to menige, for at give mig selv større frihed med unge kaptajn B. Det følgende er historien om hans død, og da det er typisk for mange mænd, der dør af sår, til forskel fra dem; som bliver dræbt øjeblikkeligt, vil jeg give det i detaljer."

KAPITEL X, HVORDAN KAPTAJN B. DØDE AF SINE SÅR.

"KAPTAJN B. begyndte:

"'Dette virker som et sjovt sted. Jeg troede, jeg ville holde op med at kæmpe, da jeg døde."

"Lad os høre om din død," sagde jeg (R.L.W.).

"Jeg blev ramt af et stykke af en granat i maven, da vi var på vej hen over ingenmandsland. **Jeg lå på jorden i smerte i timevis.** Daggryet brød op, og mænd snublede over mig, da efterfølgende bølger af mænd gik fremad.

'Efter et stykke tid besvimeede jeg af blod tab og smerte. Jeg kom til "liv" senere, da solen var ved at gå ned. Hunnerne, tyskerne, beskød vores liner og ingenmandsland foran dem. Jeg længtes efter en granat skulle ramme mig og sætte mig ud af min smerte, men mit held var ude.

'Igen besvimeede jeg, og da jeg kom mig, følte jeg mig fortunlet, men oplevede lidt smerte. Jeg så på en løsrevet måde blodpølen, der lå ved den ene side af mig. *Jeg gjorde ingen indsats for at rejse mig. Jeg følte mig træt. Jeg huskede, at jeg havde det sådan en gang før. Jeg skar mine arme, da en dreng faldt gennem en agurkeramme og skar mine arme ret slemt.* Tabet af blod fik mig til at føle mig svag, men jeg følte ingen smerte. Jeg huskede hændelsen ret tydeligt. Så gik andre hændelser igennem mit sind. Ofte trivielle sager uden egentlig betydning, og for det meste hentet fra barndommens oplevelser.

"Endnu en gang blev jeg bevidstløs, og da jeg kom mig, befandt jeg mig i fuldstændig mørke. Jeg famlede rundt, men kunne ikke finde nogen kendt genstand, men jeg indså, at jeg ikke længere følte mig svag og træt. Jeg bevægede mine ben, rejste mig op på mine fødder og prøvede at gå rundt, men følte mig snart som holdt fast i et reb. Jeg jagtede dette reb og fandt ud af, at det på en mystisk måde var fastgjort til mit hoved.

"Jeg tog fat i den og rykkede, men kunne ikke løsne den. Så jeg kørte min hånd nedad, indtil jeg kom til det sted, hvor den endte - i ingenting. Det undrede mig en hel del, og jeg satte mig ned for at tænke over tingene.

Efter et stykke tid begyndte jeg at vænne mig til mørket, der lignede en tæt tåge, og opfattede derimod mørkere skygger, hvoraf nogle fløj frem og tilbage, mens andre lå stille. Pludselig hørte jeg stemmer tæt på, genkendte endda en af dem som min batmans, så jeg råbte til ham.

"Han sagde: "Jeg er sikker på, at jeg kan høre kaptajnens stemme." Jeg råbte højere end nogensinde. Skyggen rykkede nærmere."

"Pas på!" råbte jeg, og den gik rent igennem mig.

Den knælede ned i nærheden af en skyggefuld bunke, som lå tæt ved siden af mig, og en anden mand knælede også i nærheden af denne skygge og så ud til at gøre noget ved den.

Jeg var enormt forundret og tænkte: "Jeg er åbenbart faret vild, men de har fundet mig. Jeg tvivler dog på, om de er i tide."

"Men den anden mand råbte pludselig: "Han er væk, stakkel!"

"Min officer tjener svarede: "Men, sir, jeg hørte ham kalde."

"Fantasi, min mand, eller måske en anden stakkel. Faktisk kan jeg høre nogen nu."

"Men, sir, jeg kender hans stemme... jeg..."

"Snavs! Manden har været død i to eller tre timer. "Det er bedst at tage liget tilbage, ikke sandt?" spurgte en anden stemme."

"Ja, I to kan klare det. Nu, I andre mænd, på denne måde."

"Den skyggefulde form blev løftet af de to andre skygger, og da den begyndte at bevæge sig væk, følte jeg mig trukket i samme retning. Jeg rejste mig og fulgte dem og undrede mine hjerne over, hvad det hele betød."

'De stoppede. Jeg hørte ordene fra begravelsestjenesten, så tavshed. Mændene vendte sig om for at gå, og for sidste gang hørte jeg min officer tjeners stemme: "Det er mærkeligt. Harry, men jeg kunne sværge på, at det var hans stemme; og hvad mere er, jeg er sikker på, at jeg har hørt det flere gange siden."

"Du er ked af det, kammerat," svarede den anden; "nok til at give nogen springene."

"Han var en anstændig slags..."

"Jeg hørte ikke mere. Jeg var død og alligevel i live. Hvad betød det hele? Jeg førte mine hænder over min krop og ansigt. Jeg havde en krop, og alligevel havde de begravet noget. Hvorfor kunne jeg ikke komme væk? Jeg rykkede desperat. Jeg sprang næsten over af glæde. Jeg kunne bevæge mig. Jeg var fri!

"Jeg vandrede væk ind i tågen, som nu virkede mindre tæt.

"For tiden så jeg kampe, og så det nysgerrigt.

"Disse er også døde," kom jeg til konklusionen, for jeg så mænd falde løbe igennem og alligevel rejse sig og kæmpe igen.

"Dette er absurd."

"Lige i det øjeblik hilste en menig og talte (den fyr lige bag mig nu).

" Undskyld mig, sagde han, "men er jeg død eller levende?"

"Død, tror jeg," svarede jeg, "men jeg er ikke helt sikker."

"Ja, sir, det er det, jeg siger, ser du, mit højre ben blev sprængt af en bombe. Jeg ved det godt, men her er det trygt og sikkert, så jeg regner med, at jeg må være død. Det er lavet et godt sår i mig, det gjorde det, men det er ikke et mærke nu, så jeg må være gået i døden"

"Helt rigtigt. Jeg har set de fyre slås, og de bliver ved med at slå hinanden ihjel og rejse sig og fortsætte igen, som om intet var hændt."

"De laver dog en pæn række, når bajonetten stikkes ind i dem."

"Ja, det lagde jeg mærke til, men det stopper ikke deres kampe, som det ville gøre på jorden."

"At tale om jord, sir, hvad er vi i gang med nu?"

»Hans spørgsmål chokerede mig, og jeg fortalte ham det.

"Lige så kom en anden menig op og kom også i snak.

Han døde af sår på hospitalet, sagde han, og mens vi sammenlignede vores erfaringer, kom en kaptajn og flere mænd op. 'Kaptajnen fortalte os, at vi var døde, hvilket vi allerede vidste, og bad os om at komme med ham og sagde: "Du føler dig lidt fortabt, og vi vil vise dig rundt, sætte dig op til alle rynkerne og generelt hjælpe dig med at finde dine fødder. Du vil finde livet her ikke halvt er så dårligt. Masser af sjov, og ikke flere kampe eller død."

"Du kan derfor gætte min forbløffelse, da dette seneste snak startede.

"Da jeg ikke kunne finde ud af sagens rett og uret, stod jeg bare til side, men jeg ville virkelig gerne vide, hvad dette handlede om?"

"Så jeg gik grundigt ind i sagen, men inden jeg gjorde det, bad jeg de to menige om at gå ved siden af mig, så de kunne følge alt, hvad jeg sagde.

"Du kan se, mens de passede sergenten, ville de sandsynligvis ikke have forstået, hvad jeg sagde. Det er ikke afstanden, der forhindrer en i at høre på dette plan, men om vi leder vores tanker i den ønskede retning eller ej. Jeg følte Jeg kunne forklare tingene lidt bedre end sergenten kunne.

"Da jeg var færdig, havde de alle tre fattet situationen og sagt, at de ville slutte sig til os.

"Du kan forstå nu, Jack, hvorfor kaptajn B. ikke havde nogen våben. Hans langsomme død fik ham til at indse, at han var død. Hans viden om det faktum fik ham til at indse nytteløsheden af slaget på jordplanet, og han gjorde derfor ikke problemer at anskaffe sig et våben.

"Et punkt undrer dig stadig. Jeg forstår det. Han var knyttet til sin krop med sølvsnoren. Den virkelige adskillelse af det astrale fra det fysiske legeme falder ikke altid sammen med hjertets svigt.

"Det kan ikke finde sted, før kroppen faktisk er forfaldet. Nogle af de jordbundne og selvmordere er i den ulykkelige stilling."

H.J.L. her brød ind. "Kaptajn B. opfattede selvfølgelig tankerne hos dem, han hørte, som faldt sammen med deres talte ord. Det er let nok at forstå, men åbenbart var batmanden clairaudient. Muligvis kun tidsmæssigt, og han opfattede tankerne om hans tidligere herre. Det ville være desto nemmere, fordi kaptajn B. ville være mere materiel i det øjeblik, end han selv var et par timer senere. Officer- Tjeneren havde utvivlsomt en ægte kærlighed til kaptajnen, og dette skærpede så at sige hans psykiske evner."

Vi nikkede, og Rex fortsatte.

"Inden jeg forlader emnet, vil jeg gerne tilføje, at jeg kender til tilfældet med en mand, der var døende på slagmarken, og han havde en klar erindring om at forlade sin fysiske krop for en tid og stadig finde sig selv knyttet til den og vende tilbage, endnu en gang til sin krop for at vågne op til det jordiske liv, kun for igen at miste bevidstheden og igen befinde sig uden for sin krop, hvor han blev, indtil snoren knækkede.

H.J.L. Et andet punkt at bemærke er, at kaptajn B. kunne mærke snoren, men ikke kroppen, som den stadig var fastgjort til. Men fortsæt med din fortælling."

R.L.W. fortsatte derefter: "Vi havde nået hovedkvarteret nu, men da vi kom ind, sagde jeg til den anden menige: 'Jeg forstår, at du døde på hospitalet. Jeg vil meget gerne høre dine oplevelser, hvis du ikke har noget imod at vente et kort stykke tid. vi får ordnet disse andre fyre.

"Godt, sir," svarede han. Så vi gik ind på vores grund."

KAPITEL XI, VED HOVEDKONTORET.

"Oberst S. trak sine styrker op på den store plads foran vores bygninger, "fangerne var i midten og så så rasende ud, som nogen mænd kunne. "Godt gået, mænd," råbte han, "en god kamp og en fin sejr, men nu hvor åben krig er begyndt, skal I være på vagt. Det er ikke så meget magt som svig, I skal frygte.

"Nu foreslår jeg at holde disse fanger her omgivet af en mur af mænd, Det er den eneste måde at holde dem på, og husk, at du skal holde dit sind koncentreret om at holde dem her. Det faktum, at de er afvæbnet, gør ingen forskel. **Det er viljen, der tæller.** Derfor er det nytteløst at forsøge at spærre dem inde i fangehuller. *Astrale vægge kan ikke holde en astral ånd, hvis han vil ud, fordi de ikke har nogen vilje til at modstå ham.* Forstår du?"

"Ja, sir," råbte de.

"Nå, husk, hvis dine tanker vandrer, vil de være i stand til at flygte. "Ja, jeg ved, at du ikke kan blive her for evigt, men det har jeg ikke til hensigt, du skal. Offiseren sagde: "Hold dem her, indtil jeg vende tilbage." Han vil vide, hvad han skal gøre med dem.

"I mellemtiden vil jeg begynde at henvende mig til dem."

"Han prøvede at gøre det, men de råbte alle sammen forskellige ting på én gang. De fleste sagde til ham, at han skulle 'holde kæft', da de ikke ville have nogen 'pi-kæbe'. Der var nogle få kvinder blandt mængden, og disse begyndte at glo på vores mænd. Jeg (løjtnant L.W.) gik derfor hen til ham og foreslog, at jeg skulle bede nogle af de øverste mænd, der var i bygningen, om at komme ud og hjælpe og også at bringe mindst en af vores partier til hver af fjenden.

"Han hoppede på ideen, og vi havde snart travlt med jobbet.

"Jeg undgik en guldhåret pige og knappede en ung menig, som jeg kunne se var en ret ny ankommet, og derfor ikke håbløst hårdet. på ham over i øvrigt.

"Mens vi var midt i dette job, ankom officeren. "Han fortalte os bagefter om sin kamp med fjenden på kamp-planet. Men det må vente. Jeg vil bare fortælle dig, at han havde vundet.

"Han dominerede med det samme os hele. Han fortalte sin gamle historie, som du kender så godt, om sin egen skæbne, og vi kunne se, at den gjorde et enormt indtryk."

"Da han var færdig, kom mand efter mand hen til ham og sagde

»Herre, jeg vil i det mindste gerne stille mig selv i Deres ansvar for en tid. Du har givet mig en slem forskrækkelse, og jeg ved, at nogle af de ting, du har sagt om besættelse, er sande. Jeg kan se, at du fortæller os sandheden om de andre sager. Jeg vil gerne blive hos dig og lære mere. Hvis jeg trods alt beslutter mig for at gå til djævelen, skal det være med mine øjne åbne.

"Så jeg udtrykte det på en måde og på en anden måde, men det er en mands ord, og de var typiske for mange.

"Fjendens kaptajn sagde: 'Hvis jeg vil gå til djævelen, skal jeg gå, og ingen skal stoppe mig.'
 "Offiseren svarede: 'Selvfølgelig, men du vil ikke blive hængende her og trække andre ned. Det skal jeg sørge for.

"Gå ned til anden nivå, plan, og bliv der."

"Mens han talte ordene, kunne jeg mærke viljestyrken gå ud. Han lavede mystiske afleveringer, og manden vendte sig om og flygtede. Han bragede gennem rækken af de omkringliggende tropper, og mens han gik, hørte vi ham skribe: 'Jeg kan "ikke stop. Jeg må fortsætte.'" Han forsvandt.

"Jeg turde ikke tale med Offiseren i nogle øjeblikke, men til sidst forsvandt det faste udtryk i hans ansigt, og han vendte sig mod mig og sagde: 'Du har set mig arbejde en besværgelse for første gang. Nogle vil måske sige, at det ikke var det. Jeg ved det er. Han kan ikke vende tilbage nu. Han har truffet sit valg. Lad ham overholde det.'

"Tavshed faldt på alle. Det var første gang nogen af os havde set Offiseren i denne stemning, og vi var bange. Ja, bange.

"I et glimt indså vi den enorme magt, manden besad, og den forfærdelige styrke i hans vilje. Det var næsten, som om Guds stemme, eller i det mindste (tilføjede han hurtigt), fra en gud havde talt. Alligevel vidste vi han var kun en mand og havde engang været en helt igennem dårlig mand.

"Stadig herskede stilheden højest, indtil den blev brudt af stemmen fra en kvinde, der råbte: 'O Gud! Hvis der er en Gud, hvad bliver der så af os? Jeg er bange.'

. "Offiseren vendte sig hurtigt mod hende. 'Lad være med det, frue. Du har sat dig selv hit for at trække mænd ned. *Hvis du er angrende, ligger vejen til frelse åben.* Hvis ikke, ligger vejen til helvede der. Tag dit valg og bebrejde ingen andre end dig selv.'

"Hun skyndte sig hen til ham. 'Hvad kan jeg gøre for at blive frelst?'

"Ordene gav os en mærkelig spænding. Det er overflødigt at sige, at vi genkendte dem.

"Over dér ligger klostret Sankt Benedikt. Gå til Abbedissemoderen og bed hende om hjælp. Hun kan vise dig, hvordan du bliver frelst."

"Men er jeg fri?" spurgte hun åbenlyst overrasket. "Ja, hvis du ønsker at vende tilbage til dine onde veje, så gå og gør det. Du spurgte: "Hvad kan jeg gøre for at blive frelst?" og hvis du ikke er det, ved du nu, hvad der ligger i vente .'

"Lad mig blive hos dig. Du er stærk, du kan redde mig."

"Det er ikke mit arbejde. Jeg redder mænd, ikke kvinder. Jeg burde være for hård, og du ville hindre mig. Vælg."

"Og hun gik direkte til klosteret, hvor hun, såvidt jeg ved, stadig er.

"Og således behandlede han resten, læste deres karakterer til en finesse. Han sendte altid kvinderne bort til klosteret og holdt mændene hos sig.

"Men til sidst var der en rest, som tydeligt viste, at de ikke ønskede at blive frelst, og alligevel mente han åbenbart, at de endnu ikke var tilstrækkeligt onde til, at han kunne køre ned til anden nivå, plan.

"De indtog den holdning, at de ikke kunne hjælpe det. De var for meget i kløerne på deres jordiske ønsker til at modstå. De vidste, at de var tåber, men de kunne ikke lade være. *Hvis han ville lade dem gå, ville de love ikke at friste andre, men det var nytteløst at lade som om, de kunne opgive deres onde måder. De havde ikke viljen.*

"Løfte!" sagde han med visnende Foragt. "Du lover hvad som helst, ja, og mener det på det tidspunkt, men du har ikke mere vilje til at holde dit løfte, **end du skal ændre din måde at leve på, men jeg vil styrke din vilje med min.** Gå og turde aldrig komme i nærheden af køllen, ej heller nærme sig kampplanet eller tale med nogen af de nydræbte." "Mens han talte igen, mærkede vi kraften i hans vilje slå mod de modbydelige skabninger, som krøb sammen foran ham, mærkelige afleveringer, og atter faldt der stille over alle. "Så, en efter en, sneg de sig væk, ti mænd og tre kvinder, og da de passerede, slog betydningen af tallet mig.

"Det hele var overstået nu, og et lettelsens suk brød ud fra alle tilstedeværende, da de sidste af dem forsvandt i det fjerne. "De samlede tropper blev afskediget, og officeren, efterfulgt af de fleste af hans stab, inklusive mig, gik ind i bygning. Vi var alle spændte på at vide, hvad der var sket på kampplanet. Men jeg må stoppe nu. Jeg fortsætter næste gang."

H.J.L. "Ja, Jack, du skal af sted med det samme."

J.W. "Et halvt minut. Jeg vil have dig til at stille spørgsmål om en bestemt sag. For nylig læste jeg i Occult Review en artikel af en flyver, som spurgte, om nogen vidste, om der var okkulte kræfter, som styrede luften og var menneskefjendtlige."

H.J.L. "Svaret er bekræftende, som man siger i Folketinget, men vi vil indsamle yderligere information om hele emnet og give dig besked senere.

"Nu, farvel." Og jeg vendte tilbage til jorden.

KAPITEL XII, JEG GÅR UD PÅ SØGNING EFTER F.

14. december 1917,

Da jeg i morges hørte om J.H.F. i aktion bebrejdede jeg mig selv for ikke at have fortalt ham, da jeg sidst så ham på G-P- hvad jeg vidste om livet på det astrale plan. Det kunne have været til sådan en hjælp for ham, og nu var der gået seks uger, og i den periode kunne han af uvidenhed være blevet ført på afveje. Derfor besluttede jeg ikke at vente til mandag, men at gå ud samme nat og søge ham.

Da dette (fredag den 14. december) ikke var min sædvanlige nat, forudså jeg vanskeligheder, og jeg tog dog særlige skridt, inden jeg lagde mig til at sove. Jeg havde åbenbart lidt svært ved at komme fri af min fysiske krop, for jeg befandt mig hurtigt foran huset, hvor R.L.W. boede. Da jeg kom ind, fandt jeg der kun mor, som sagde: "Hvad er der i vejen? Jeg skulle lige ud. Det er bestemt ikke din sædvanlige nat.

"Nej," svarede jeg og fortalte hende kort min hensigt med at komme, og spurgte samtidig hvor H.J.L. og R.L.W. var.

Mor: "H.J.L. er i det spirituelle plan og vender ikke tilbage før på mandag. Rex er i hovedkvarteret og varetager en form for pligt. Jeg ved ikke helt, hvad det er."

J.W.: "Hvor er det?"

Mor kom hen til døren, vejledte mig, hvordan jeg skulle fortsætte, og tilføjede: "**Jeg tror, det er et stykke vej væk, men det vil selvfølgelig ikke tage dig lang tid. Det gør det aldrig her.**"

Så jeg startede på min rejse. Jeg forlod snart byen bag mig, og fandt mig selv forbi ad en vej omkranset af høje popler. Jeg passerede en lille spinney til højre og over en lav bakke. Jeg rejste hurtigt, og det virkede ikke længe, før jeg så R.L.W. kommer hurtigt imod mig.

Så snart vi mødtes, sagde han: "Jeg var overrasket over at modtage dit opkald, men jeg var klar over, at du ledte efter en ven, der var blevet dræbt." Jeg fortalte ham, hvad der var sket, og han sagde så: "Har du nummeret komplet?" Så jeg gentog det. "Jeg ønsker at finde menig J.H.F., nr. 762128, 1. gevær, D-kompagni, 13. deling."

"Vi vil gå til hovedkvarteret og slå ham op i vores bøger. Så vi fortsatte vores rejse og så snart en fin blok af bygninger i en stor park, der i alverden må have været et fint fransk slot, bygget i stilen fra omkring 1770. En bred trappe førte op til hoveddøren, som blev understøttet på hver side af to store klassiske søjler.

"Stor som denne bygning er, var den ikke stor nok, så du vil se på begge sider er to andre slotte i en noget lignende stil."

Vi gik rundt om denne enorme masse af bygninger og fandt ud af, at disse to andre slotte var blevet placeret vinkelret bag de første bygninger. Vi passerede gennem en smal passage til højre, da vi stod over for hovedkvarteret, og R. L. W. sagde: "Denne bygning er en klub for de menige og 'ikke-kornene'." Alle officerer er æresmedlemmer, men hele ledelsen er i hænderne på et udvalg valgt af de menige og 'non-coms'.

"Det er et fint sted, med enhver form for mental morskab, du kan forestille dig.

(Næste er Tegning , se pdf-bog.)

Hovedkvarter.

"Bygningen på den anden side af pladsen er opdelt i to blokke. I fløjen til højre (som vi vender ud mod hovedbygningen) er der yderligere administrationskvarterer, mens den anden halvdel er officersklubben.

"Denne plads var scenen for officerens triumf over fjenden, som jeg beskrev for dig ved sidste lejlighed.

"Vi spilder dog ikke mere tid, men går ind i hovedblokken."

J.W. "Lige et øjeblik. Hvordan fik du de tre bygninger sammen?"

R.L.W. "Hovedkvarteret er det originale slot, som, da det blev ødelagt, kom til dette sted, som svarer til dets oprindelige sted i Frankrig. Vi brugte det, som det står, i nogen tid, blot for at lave nogle få interne justeringer for at passe til vores nuværende behov.

"Efterhånden som vores organisation blev udvidet, havde vi brug for mere plads. Så vi flyttede, stykke for stykke, disse to andre fra deres oprindelige placering. Mændene gjorde det selv under passende ledelse. **Metoderne lignede meget dem, der ville blive anvendt på jorden. Disse bygninger var semi-materielle, skal du huske, og ikke som dem i det næste plan, hvor de heldige indbyggere kan bygge store bygninger ud af deres tanker.**

De arbejder stadig i officersklubben," og han pegede på en hjørne, hvor et stort antal mænd i deres skjorteærmer havde travlt med at tilføje: "Vi har lavet en meget betydelig omlægning af interiøret, sat nye vægge på nogle steder og udeladt dem andre. Men kom, lad os gå tilbage til fronten. Vi kan gå over hele blokken på et andet tidspunkt."

Så snart passerede vi op ad trappen, som førte os ind i en storslået central hal.

Vi drejede ned ad en gang til venstre, og Rex åbnede en dør til højre for denne passage og førte mig ind i et stort rum, som åbenbart var et bibliotek.

R.L.W. "Dette var biblioteket, men mange af bøgerne har vi afleveret til bybiblioteket, drevet af den gamle mand, som jeg talte om for noget tid siden. Vi havde brug for plads til vores egne bøger og især til matriklen."

Han tog mig med ind i et lille rum for enden, og her fandt vi en ung sergent ved et bord, til hvem han sagde: "Vi ønsker at spore en mand, Artists' Rifles, ved navn J.H.F."

Forresten, Jack, jeg formoder, du er du sikker på, at det var hans rigtige navn?"

J.W. "Åh, ja, helt sikker på det. Hvad får dig til at spørge?"

R.L.W. "Nogle gange får vi mænd, der har meldt sig under et andet navn. Når de kommer her, giver de ofte deres rigtige navn. Bagefter fortæller de os deres antagne navn, og så er vi nødt til at krydshenviser dem."

Sergent: "Om hvilken dato, sir?"

R.L.W. "30. oktober 1917, 13. afdeling, D-kompagni." Sergenten fik ned et stort bind fint bundet. Det blev mærket "Kunstnergeværer, bind III., august, 1917."

R.L.W. "Vi registrerer dem under deres regiment, men selvfølgelig skal vi ofte have krydsreferencer, når en mand er blevet overført fra et regiment til et andet."

Jeg bemærkede, at bogen var arrangeret i alfabetisk rækkefølge, med treogtyve siders indeks foran, et bogstav til hver side, undtagen "I" og "J", "Q" og "R", "X" og "Z," som kun havde én side. Sergenten løb gennem indeks "F", raslede adskillige navne af sig og stoppede så.

"F.J.H. Det må være manden, sir, side 163. Bogen er blevet meget hurtigt fyldt op på det seneste." Han vendte hurtigt siderne og rakte så bogen til Rex og sagde: "Her er du, sir."

R.L.W. læses som følger: J.H.P., nr. 762128, D-kompagni, 13. deling. Dræbt i aktion mellem datoen 27. oktober og 3. november (besøg af J.W.).' Ser du, Jack, vi bruger dine besøg til at hjælpe vores kronologi, og vi har svært ved at være præcise i vores datoer, medmindre en nyligt dræbt mand er sikker, og det var denne fyr ikke, som du vil se."

Han fortsatte, "Denne mand blev hentet ind af menige Simpson og Reid. Han virkede meget forstumlet og kunne ikke give nogen klar beretning om sig selv. Menig Reid rapporterede, at han fandt den nytilkomne vandrende vagt op og ned af jordkampplanet og overtalte ham til at tage med ham. Det eneste, de kunne få ud af den nytilkomne, var: 'Jeg vil forbandet gerne have en drink. Jeg føler mig beastly queer.'"

"Han blev ført til kaptajn G., som talte som følger: Kaptajn G: "Privat F., du har nu forladt jorden for dette, astralplanet. Du har givet dit liv for en god sag, ligesom alle dem, du nu er forbundet med. Vi er ivrige efter at hjælpe dig på alle måder, vi kan. For at gøre det har vi brug for alle de oplysninger, du kan give os om dig selv. Kan du fortælle mig, hvordan du blev dræbt?"

"Privat F. "Nej, sir. Der var et helvedes bombardement, men jeg kan ikke huske, hvad der skete, før jeg kom til at vandre rundt i en tåge. Kan ikke huske meget, før disse to fandt mig og bragte mig hertil. Hvis jeg fik en drink og noget at spise, ville jeg måske føle mig mere klar."

. 'Kaptajn G: "Du behøver heller ikke her, og du vil snart føle dig bedre. Kan du fortælle mig noget om dig selv – hvem du var på jorden, hvilket erhverv eller fag? Har du været i østen?"

". Menig F: "Ja, i Burma. Kom hjem for at få en kommission, og fik den ikke. Uhyre skam, kalder jeg det. Men jeg kan ikke tænke klart."

»Kaptajn G. stillede da diverse spørgsmål til menig F., men da han ikke kunne få noget klart svar, læg denne post ned: »Privat F. var åbenbart tilbøjelig til at trænge til drink. Dr. C."

" 'Privat F. blev derefter undersøgt af Dr. C., som rapporterer som følger:

- "Privat F. fra Artists' Rifles ser ud til at lide af død af granatchok. Der ses ingen spor af sår, men forholdene er ikke klare. Jeg tror dræbt af en granat, men der ser ud til at være andre komplikationer. Dødstilstanden synes at have resulteret i, at sjælen var i en forstyrret og forvirret tilstand. Han bør overvåges nøje. Stærk tendens til alkoholisme: ikke nødvendigvis kronisk. Stærke materialistiske tendenser. Dyrisk appetit i høj grad er bevis. anbefaler ham at blive placeret midt i muntre omgivelser. Taget til underholdning. Enhver bestræbelse bør gøres for at aflede hans opmærksomhed fra

(1) hans egen tilstand og

(2) jordiske forhold."

" Rapporten blev efterkommet, og de ovennævnte menige tog menig F. til meniges klub og vågede over ham.

"Privat F. viste sig imidlertid at være en vanskelig sag. Han var ude af stand til at ryste lysten til mad og drikke af sig. Til alle tider overordentlig elskværdig, udviste han dog en stædig natur om dette emne. Han flygtede fra klubben flere gange, og blev først overtalt til at vende tilbage efter betydelige vanskeligheder.

"Den seneste rapport er, at han for nylig forlod klubben og blev set i selskab med nogle meget uønskede karakterer. Det er tvivlsomt, om det vil være muligt at redde denne mand fra hans situation.'

R.L.W. ophørte og sagde så: "Ikke en meget håbefuldt rapport. Jeg frygter, at det betyder, at han er gået tilbage til jordplanet med disse 'uønskede', og hvis det er tilfældet, kan der kun være en ende:' J.W. "Stakkels gamle F. Nå, jeg vil alligevel gøre en indsats. Tror du, vi kan finde ham?"

"Det kan du måske. Der er venskabsbåndet til at hjælpe dig. Det havde vi ikke, ser du. Jeg tager med dig."

Så vi forlod hovedkvarteret, og koncentreret mit sind om F., følte jeg mig trukket i en bestemt retning. **Vi passerede hurtigt over astralplanet.** Derfra steg vi ned til jordplanet. På denne passerede vi midt i skyggefulde byer og bygninger, og atmosfæren blev altid mere mørk og tåget. *Til sidst kom vi til det, der må have været London.* Til sidst holdt vi en pause foran en lav drikkehule et sted i East End.

"Men alle 'værtshuse' vil være lukket på dette tidspunkt af natten," sagde jeg.

"Ikke alle. Disse ulovlige drikkeklubber overlever stadig. Da de er ulovlige, er det kun de mest forhærdede forkastede at finde her."

Huset, vi gik ind i, fremstod som et forfaldent sted, men da vi først var inde, fandt vi ud af, at det var oplyst og temmelig lyst. Der virkede et pænt antal mænd og kvinder tilstede, og mange astrale

skød på dem, men jeg nåede næsten ikke at lægge mærke til det, før jeg udspionerede P. og klappede ham på skulderen.

"Gode Gud!" han græd; "er du også død?"

W. "Nej, jeg er ikke død, men jeg er lige kommet for at finde dig."

"**Du tager fejl, W-, du er død og ved det ikke.** Det tog mig noget tid at finde på det selv; men som jeg er død, må du også ære." Jeg diskuterede sagen med ham og bad ham tage med mig, men han sagde: "Drik en drink, gamle fyr! Jeg har lige opdaget, hvordan det gøres. Det er det tog mig lang tid at gøre det, men takket være den fyr derovre. Jeg har endelig lært tricket. Kom med!"

Så begyndte en stærk kamp mellem vores respektive viljekræfter, men heldigvis var han åbenbart ikke særlig stærk på det fakultet, og R. L. W. hjalp også til, så vi fik ham til sidst udenfor. Hans ledsagere havde så travlt med at tilfredsstille deres egne lyster, at de ikke bekymrede sig om ham. Da R.L.W. og jeg malede et så forfærdeligt billede af de resultater, som ville følge af hans foreslåede handling, at vi skræmte ham ret slemt, og han indvilligede i at komme tilbage med os. Han virkede også meget imponeret over, at jeg kom for at hjælpe. Som jeg sagde farvel til R.L.W. Jeg sagde til ham: "Afbød jeg dig i noget arbejde, du lavede?"

R.L.W. "Det skulle jeg bare tro, du gjorde. Jeg var lige midt i en forelæsning for en klasse af betjente, da jeg følte, du 'ringede' til mig. Jeg vidste, du ikke ville være her, medmindre der er en god grund, så jeg fik en anden mand til at tage imod mit sted og kom direkte for at se dig.

"Men nu må vi skilles. Håber at se jer alle sammen på mandag." Så jeg vendte direkte tilbage til jorden.

KAPITEL XIII, FJENDENS RUT.

17. og 18. december 1917.

Så snart jeg kom ind i rummet, hvor R.L.W. sad sagde jeg.

"Hvad er der sket med F.?"

R.L.W. svarede: "Han er stadig i klubben, men jeg kan selvfølgelig ikke sige, hvordan han vil udvikle sig. Uden at tillade flere samtaler genoptog han sin fortælling fra den foregående uge.

"Vi samledes alle i et stort lokale, hvor vi plejer at mødes for at diskutere sager, og så snart vi havde taget plads rundt om bordet begyndte betjenten: 'Da jeg kom tilbage på jordplanet, fandt jeg en regulær kamp rasende mellem vores mænd og fjenden.

"Ved første øjekast må det have været svært for en nybegynder at skelne den fra den anden astrale kamp.

" 'Ingen af os var dog i tvivl om sagen og kastede os ind i kampen. Som du ved, har jeg indtil kampen i nærheden af klubben ikke kæmpet siden mit store slag i Helvede. Nu var jeg dog på englenes side.

" 'Fjenden bestræbte sig på at drive os rene fra jordplanet ind i drømmeplanet, og om muligt endda ud af det. Hvis det lykkedes, betød det, at alt samkvem mellem det bedre astrale væsen og de nydræbte ville blive forhindret. Jordfolket, der vandrer videre til 'drømmeplanet', ville på samme måde kun finde de mere onde astrale væsener, og jeg behøver ikke at uddybe de katastrofale resultater.

"Men sådan en plan var alt for ambitiøs. De onde magter er altid ude af stand til at samarbejde eller til en koordineret indsats. Kort sagt, jeg kom ind i kamplinjen med 10.000 mand, efter at have

hentet diverse forstærkninger, og da jeg kom sendte Jeg tankebeskeder ud, der ringede op til alle, der ikke allerede var travlt forlovede.

"På jorden arbejdede grupper fra vores parti stadig på slagmarken med at redde de nyligt dræbte eller afværge isolerede angreb, men mellem dem og os lå fjendens hoveddel.

"Ofte syntes den svajende kamplinje at stige i luften, og krigens tidevand fluktuerede hurtigt over hovedet på de nydræbte, som for det meste ikke syntes at opfatte os.

'Fra den videre side, eller kanten af anden nivå, kom sværme af nedværdige besættelsesånder ud, som kastede sig ind i kampen med det største raseri. Stadig vores linje holdt, og endda pressede dem i kampen, angrepet.

Men fra det laveste plan af alle de onde elementer, begyndte de at stige.

'Foran dem styrtede elementerne fra den anden nivå, plan, enten af egen vilje eller muligvis drevet frem af de endnu mere onde skabninger, som nu begyndte at dukke op.

'Da disse forfærdelige tilsynekomster kom til syne, tiltog den dødelige kamp, der rasede på jorden, i intensitet. På samme måde rasede de nyligt dræbte, der kæmpede over samme grund, endnu hårdere, men den værste effekt mærkedes hovedsageligt i vores kamp. **Slaget i Helvede var intet i forhold til det, og det var ikke overraskende, at nogle af mine mænd, ramt af rædsel ved synet af de onde elementer fra Helvedes port, skulle falde lidt tilbage.**

Jeg var lige ved at tilkalde jer, der var i hovedkvarteret, og dem, der blokerede klubben, i en sidste desperat bestræbelse på at holde fremrykningen, som tog fart hvert øjeblik, da pludselig en bølge af hvid ild flød over vores hoveder, efterfulgt af endnu en og endnu en.

'Da de blev ved med at feje ned, opfattede vi, at de var lysets ånd, langt højere end os selv, som var kommet os til hjælp. Hvorfra de kom, ved jeg ikke. Måske fra hæren, der nogensinde kæmper med 'grundstofferne' i helvedes port. Jeg tror dog, at nogle i det mindste var steget nedefra, muligvis endda kommet fra hinsides den ildmur, der afgrænser åndeplanet.

'Disse nye forstærkninger vendte hurtigt krigsbølgen. Elementerne i den første nivå, plan blev fejtet ud af syne, elementerne i den anden nivå fulgte dem. De hvide ånder styrtede også ned i forfølgelsen, og de så heller ikke ud til at angribe de onde dødelige, idet de tilsyneladende var tilfredse med at lade os tage fat på dem.

"Men opmuntrede af dette syn skyndte vi os mere voldsomt ind og brød igennem fjenden, og da de så dette, flygtede de astrale mænd fra andet plan tilbage til deres egne huler.

'Vi viede nu vores opmærksomhed til at knuse fjendens sidste rester. Straks blev deres mangel på samhørighed åbenbar. Alle forsøg på en samordnet bagtropsaktion blev opgivet. De spredte sig i alle retninger, nogle fløj videre til drømmeplanet, andre forsøgte at gemme sig blandt de nyligt dræbte, mens tallene vendte sig og styrtede vildt ned fra klippen til klippen ind i sprækkerne i andet plan.

»Vi gav dem heller ikke hvile. De havde plaget det astrale plan og hæmmet vores arbejde for længe. Uanset hvor vi fandt dem, kørte vi dem over afgrundene. Ind og ud blandt de nyligt dræbte styrkede vi, på jagt efter fjenden, indtil jeg græd nok!" og vi fejede tilbage gennem drømmernes plan.

Mærkeligt at sige, fjenden syntes at skille sig ud blandt de andre. Man kunne måske næsten sige, at de bar Kains mærke på sig. Vi passerede blandt drømmerne, som vi havde blandt de nyligt dræbte, og jagtede kun fjenden, og da vi fandt dem, drev vi dem over jordplanet til anden nivå, plan.

"Til sidst holdt jeg kampen, og på kanten af jordplanet, hvor det smeltede sammen i drømmeplanet, talte jeg de stærke ord, der binder, og da jeg var færdig, bad jeg hele hæren om at gentage disse ord efter mig.

"I Guds Den Højstes navn og ved Kristi og hans apostles magt, ved de ovennævnte hellige og englesværdet, byder vi jer at ligge i nattens riger. Lig der og kom ikke mere, før jeres astrale legemer smelter og falde. Så må Herren huske dig."

"Det astrale plan er endelig fri for dem. Der er utvivlsomt mange, der er flygtet, og nye vil opstå, men for den tid, deres modstand er brudt. Husk dette, mine herrer, der er en tid for barmhjertighed og tid for retfærdighed, og ofte er retfærdighed den største nåde. For, som i dette tilfælde, redder vi tusinder fra en lignende skæbne ved at uddele streng retfærdighed. Disse vil ikke friste mere.'

Vi var tavse en tid, men for nogle af os så det ud til, at Offiseren var tilbøjelig til at være hensynsløs i det yderste. Vores hjerter sank ved den forfærdelige undergang og gispede ved, hvad vi næsten følte var hans formodning. Til sidst gav en mand udtryk for fleres følelser.

'Herre, jeg spørger frimodigt, er du retfærdiggjort i så stærke foranstaltninger? Det er op til Gud alene at dømme og dømme mennesker til Helvede. For for at være ligefrem betyder din besværgelse, at hvis de ikke kan klatre fra andet plan, må de falde til Helvede. Med hvilken myndighed spørger jeg."

"Offiseren smilede grumt. 'Med den samme autoritet, som gjorde mig til grundlæggeren af denne organisation. Ved hjælp af min vilje, og hvis nogen ønsker at kæmpe imod det, udfordrer jeg ham her og nu. Men hvis du mener med hvilken ret jeg gør denne ting, hvilket betyder, hvordan kan jeg retfærdiggøre mig selv, jeg svarer dette: ***I ethvert samfund af mennesker eksisterer der et system af lov og orden, der passer til deres tilstand,*** og for at håndhæve samfundets love findes der sanktioner. Nogle gange påføres disse af én mand i alles navn, nogle gange pålægger folk selv straffene.

"Også her eksisterer der lov, og ondsindede skal holdes tilbage, for at de uskyldige ikke skal lide. Som leder af dette samfund, hvem har mere ret end jeg til at pålægge sådanne straffe efter behov? Men yderligere, ikke enhver person her ved, hvordan man påfører en straf, der passer til sådanne forbrydelser, **for vær opmærksom på, at formålet med denne besværgelse ikke er så meget at straffe den uretfærdige som at beskytte andre mod ham.**

"Og derudover, medmindre en mand har en stærk vilje, hærdet som stål i modgangens ild, kan han ikke indprente sin vilje på andre, ej heller fokusere manges forenede vilje på én genstand, som jeg gjorde i dette tilfælde.

"Hvis nogen mener, at jeg har gjort forkert, er han fri. Lad ham gå hvor han vil, ingen skal byde ham blive."

"Men ingen rørte sig, og så afskedigede Offiseren os."

R.L.W. holdt en pause og tilføjede så (besvarede en tanke fra mig): "Soldaterne havde ingen problemer med at høre den anden besværgelse, hvis det er så, du kan lide at kalde den. **Det var en tanke, og da han ønskede, at alle skulle vide det, hørte de det.**

"Hvad den første besværgelse var, kan jeg ikke sige, men jeg formoder, at den var formuleret i mere okkulte termer end den anden, som havde til formål at fokusere hele hærens viljestyrke på det mål, han ønskede at opnå."

KAPITEL XIV, En DØD PÅ HOSPITAL.

"Så snart jeg kom udenfor, opsøgte jeg den anden menig, der havde fortalt mig, at han var død på hospitalet. Så gik vi rundt til et lille kontor, jeg har i hovedkvarteret, hvor han gav mig følgende fortælling:

'Jeg blev ramt af et fragment af granatsplinter, som skar igennem i min lunge. Der var flere andre stykker i forskellige dele af min krop, men de ville ikke have betydet noget. Jeg blev queer, og alt blev sort. Da jeg vågnede, var jeg på et hospital bag skudlinjen. Jeg havde forfærdelige smerter og kunne ikke lade være med at stønne. Læger og sygeplejersker så ud til at fløjte gennem mine drømme, men jeg har kun lidt tydelig erindring om denne periode.

"Det næste, jeg husker, var at blive båret ind i et andet rum, jeg formoder en operationsstue, hvor jeg blev kloroformeret. Nu, mærkeligt at sige, blev mit sind næsten med det samme klarere, og i stedet for at miste fuldstændig bevidsthed, **fandt jeg mig selv svævende i luften**, men fuldt ud i live for det, der foregik. Min krop var strakt på operationsbordet, men det, der interesserede mig langt mere end selve operationen, var det nye synspunkt, hvorfra jeg var i stand til at observere tingene. Mænd og livløse genstande så anderledes ud, end jeg huskede dem. **Mændene syntes at være dobbelte, at have en lys figur inde i en grå form.**

Nogle gange skinnede den lyse figur ud over den grå, men oftere syntes den at være indlejret i den. Desuden varierede disse figurer i farve. Nogle var meget smukke og så ud til at være skudt med stråler af grønt og lilla, gult, blå og pink. Andre var konstant gule, mens nogle få var en grim orange-brun eller vred rød.

"Mens jeg stadig spekulerede i, hvad disse ændringer betød, hørte jeg en af lægerne sige: "Det nytter ikke noget. Tag ham hellere tilbage. Hvis vi fortsætter, dør han på bordet."

"Stakkels fyr! Hans nummer er oppe," bemærkede en anden mand, som så ud til at arrangere bind. Jeg var vagt bevidst om, at min krop blev båret tilbage til afdelingen og drev med ved siden af den. Da de var tilbage på afdelingen, satte de en skærm rundt om min seng, og alle undtagen sygeplejersken forlod mig.

"Pludselig tænkte jeg: "Jeg går tilbage ind i min krop," og næste øjeblik følte jeg mig knust og presset af en stor vægt. **Jeg hørte et skrig. Det var min egen stemme.** Bevidstheden så ud til at glide fra mig. Nu indså, at jeg var døende, og jeg ville ikke gå.

Min vilje syntes at samle sig, og hele min fysiske krop rystede af kramper. En frygtelig smerte syntes at rive mig, men jeg husker tydeligt, at jeg kæmpede mig op i en siddende stilling. Det må have været min sidste indsats. **Jeg så ud til at kollapse og mistede bevidstheden.** *Så igen oplevede jeg, at jeg svævede over min krop.*

Pludselig fangede en stærk vind mig og hvirvlede mig rundt som en tidseldun. Jeg troede, jeg var en båd i en rasende storm, og mærkede endda rebet, der fortøjede mig til kysten. Stormens raseri tog til, og snoren knækkede. Øjeblikkeligt hvirvlede jeg mellem mørkets bølger. Op og ned, frem og

tilbage dansede jeg, indtil Til sidst kom dagslyset, og de mørke stormbølger syntes at hobe sig op i en vældig bølge og kastede mig ud på en stenet kyst.

Mens de gjorde det, hørte jeg nogen læse begravelsen, men jeg havde ikke tid til at deltage i den. Jeg rejste mig hurtigt op og så mig om på havet, men der var ingen, bare den samme mærkelige grund som den, der lå ind fra mig.

"Jeg var forundret på det tidspunkt, og er det stadig, men holdt mig ikke stille ret længe. Jeg huskede historien om Pilgrims Fremgang, og hvordan Pilgrim måtte krydse en flod, på hvis anden bred lå det nye Jerusalem.

Det var den eneste smule information, jeg havde om den næste verden, men jeg tog hintet og satte mig for at søge den. Jeg leder stadig efter den.'

"Han holdt en pause og fortsatte så. "Jeg gik lige ud, og jorden syntes at hæve sig opad, indtil den gradvist ændrede sig til rullende nedad med torn, enebær og sådanne små buske."

"Jeg (R.L.W.) sagde: 'Åh, drømmeplanet'.

"Han lagde ikke mærke til min bemærkning, men fortsatte: "Jeg følte mig frygtelig ensom - ikke et tegn på liv. Ikke et dyr, meget mindre en mand, og jeg satte mig ned og græd. Ja, jeg ved godt det lyder kvindeagtigt, men jeg græd. *Og mens jeg sad der og græd, begyndte mærkelige former at flyde henover nedgangene. Først var de kedelige og skyggefulde, men efterhånden blev de klare og substantielle, og pludselig gav jeg et råb af glæde, for der så jeg min mor og far. Han så mig ikke, mærkeligt at sige, og svævede væk på trods af alt, hvad jeg kunne gøre for at tilbageholde ham, men ved mit første råb af "Mor!" hun vendte sig mod mig. Et øjeblik troede jeg, hun var blind, for hendes øjne var lukkede, men i et andet øjeblik åbnede de sig, og vi kendte hinanden.*

"*"Vi havde enormt meget at sige, men mærkeligt at fortælle, berørte vi næsten ikke min død. Vi foretrak at snakke om gamle tider, især mine barndomsdage.*

"Pludselig brød hun af, og et hyl af sorg rejste sig i luften. "Jeg må gå!" råbte hun og vendte sig om og flygtede. Jeg skreg: "Gå ikke endnu!" men hurtigt bevægede hun sig væk. Jeg skyndte mig efter hende, men hun gik endnu hurtigere. Jeg snublede, faldt, sprang op og faldt igen. Hun var væk!

"Jeg skyndte mig videre, hektisk af sorg, agtede ingenting, kun opsat på at finde hende igen. Mørket havde indtaget tusmørkets plads, men på trods af det virkede mine omgivelser nye og mærkelige. I stedet for klipper eller nedture, træer og bygninger dukkede op midt i mørket. Lyden af gråd faldt på mine ører. Jeg hørte min mors stemme. Jeg var uden for deres hus. Jeg genkendte den på trods af dysterheden og den skyggefulde, usubstantielle form, som den nu så ud til at have.

'Jeg fulgte hendes stemme, og gennem selve væggene gik jeg ind i deres værelse. Hun sad op i sengen, kaldte mit navn og græd bittert. Min far gjorde sit bedste, på en mands klodsede måde, for at trøste hende.

"Jeg gik hen til hende og lagde min arm om hendes hals og kyssede hende, men hun hverken så eller følte. 'Hvorfor kan vi se disse dødelige, men de kan ikke se eller høre os?'"

"Uden at vente på, at jeg (R.L.W.) skulle svare, fortsatte han.

"Efter et stykke tid kunne jeg ikke holde synet ud længere og vandrede væk.

'Gennem kendte gader passerede jeg, og langsomt drev jeg hen mod det, der må have været stedet, hvor min krop lå.

'Jeg befandt mig i lyden af våben. Kampens brøl voksede omkring mig, og det var der, jeg mødte den unge officer og den anden fyr, som du fandt mig hos.

'Jeg så mænd kæmpe, men jeg vidste, at mine kampdage var forbi. Sandt at sige i nogen tid troede jeg, at de levede – måske nogle var det – men efterhånden indså jeg, at mange var lige som jeg var. Jeg følte dog ingen opfordring til at være med, og det var dengang, at en gruppe soldater kom hen og fortalte mig om denne klub. Så vi aftalte at gå sammen med dem, og kort efter faldt vi ind i dit band og oplevede kampen mellem dine to parter.

""Du kender resten; men nu, til gengæld for min dødshistorie' (han smilede til sætningen), 'måske vil du forklare mig tingene. Frem for alt, er der en gylden by i Zion, eller er det en fabel?'

"Så jeg fortalte ham kort, hvordan livet på denne side var, og tilføjede: 'Den gyldne by Zion kender jeg ikke, for jeg tror, at den stadig er langt væk, men jeg håber en dag at se den. Men i næste plan til dette – åndeplanet – er mange smukke gyldne byer, forstår jeg, og hvis du når disse, vil du opdage, at de mere end vil betale dig for den besværlige rejse.'

"Så jeg lod ham have ansvaret med flere mænd, som jeg troede, han ville være i sympati med."

Rex standsede et øjeblik, og H. J.L. talte.

"Tid til at være fri, Jack."

Så da jeg sagde farvel til alle, vendte jeg tilbage til jorden.

KAPITEL XV, JULEDAG PÅ ASTRALPLANET.

24. - 25. december 1917,

Da jeg kom til døren til deres hus, fandt jeg de tre på dørtrinnet. "Glædelig jul!" sagde de sammen, og R. L. W. tilføjede; "Det er godt, du ikke var her tidligt, for hvis du havde været det, ville du have fundet huset tomt. Vi er lige kommet tilbage fra kirken."

Vi var nu i huset, og da vi satte os, fik R.L.W. fortsatte . "Ja, mor ville i kirke, da det var juledag, så vi gik til midnatsmesse i Ypres domkirke."

Mor. "Det var en glimrende gudstjeneste, og jeg nød det utroligt meget at synge."

J.W. "Det var da kor?"

R.L.W. "Åh, ja, og der var også et optog. Sidst jeg var i den katedral var, da jeg var på jorden. Det var et trist billede, det kan jeg forsikre dig. Der var en kæmpe menighed, og ved du, vi følte, at vi var i fællesskab med dem på jorden; *Det var en mærkelig fornemmelse og svær at beskrive, men der var ingen tvivl om det.*"

J.W. "Hvad tid følger du med her?"

R.L.W. "Greenwich. Vi er vant til det; selv fransk tid var kun et par minutter anderledes. Men det er kun ved lejligheder som denne, at vi bekymrer os om tiden. *Ser du, vi ønsker at synkronisere med mennesker på jorden, og er derfor nødt til at gøre vores tid passer til deres. Vi forener vores bønner med jordfolk og bliver således et øjeblik fanget i tidens cirkel, men kun for en kort tid - så længe vi ønsker at være forenet med dem.*"

J.W. "Som anglikansk, hvorfor gik du ikke til en af vores tjenester? Nogen speciel grund?"

R.L.W. "Mor ville se en fin gudstjeneste, og jeg tænkte, at jeg gerne ville se Ypres under gladere omstændigheder, og da H.J.L. ikke havde noget imod den ene eller den anden måde, tog vi dertil."

H.J.L.; "Jeg spekulerer på, hvor mange mennesker indser, hvor tæt den usete verden er forbundet med materialet. Meget få, forventer jeg, på trods af deres konstante gentagelse af sætningen "de helliges fællesskab." Jeg synes dog, de burde have skrevet det 'sjælenes fællesskab', for vi er for det meste langt fra helgener endnu."

Vi var alle stille et øjeblik, og så sagde jeg: "Hvordan vil du bruge juledagen her? Ja, jeg kom lidt sent i seng. Julegaver osv., du ved."

R.L.W. "Nå, det her er mit program. Der er ingen julemiddag for os her, så vores forlystelser er for det meste mentale.

"12.45 til 1.30; Midnatsmesse.

"Til du tager af sted, skal vi være sammen her. Så tager jeg til festlighederne i hovedkvarteret. Soldaterne har forskellige former for underholdning. Der er en populær koncert i et rum; amatørteater i et andet; dans i et tredje. Officeren har tilladt at udsende invitationer til medlemmer af kvindeorganisationen. Din gamle veninde, søster Maria, hører i øvrigt til der.

"Du kan se, der er en særlig organisation til at beskæftige sig med kvinder. Jeg har talt med dig om klosteret Sankt Benedikt i en af mine seneste foredrag. Jeg må give dig et kapitel om emnet en dag.

"Jamen, en hel del har taget imod og kommer, forstår jeg. Som du ved, holder vi vores mænd væk fra det smukke køn, men et møde af og til vil gøre godt frem for skade.

"De har arrangeret en dans. Jeg formoder, at det ikke bliver den succes, de forestiller sig, det vil være. Det er for fysisk en forlystelse. Alligevel er det deres affære.

"Nogle af de kunstfærdige mennesker kommer ned og vil præsentere alle med gaver af deres eget håndværk. Det vil jeg i høj grad værdsætte, men jeg er bange for, at de fleste af mændene vil finde deres ting lidt for kunstfærdige efter deres smag.

"Så er der en draft-turnering og en skak-ditto. H.J.L. skal til det. Temmelig hårdt held for sine modstandere, ikke? Der er mange andre side-shows udover.

"Nå, jeg vil se på alt, hvad der foregår. "Jeg vil ikke gå til flere tjenester, selvom der er masser at vælge imellem.

"Efter at have forladt hovedkvarteret skal jeg til et rigtigt mirakelspil, The Nativity. Det skal gives i en af de middelalderlige afdelinger af dette plan, omkring kl. 11.00 jordtid. Det er i perioden omkring 1450, forstår jeg, og vil være i det fri.

"Lad mig afslutte. "Disse skuespil er ret lange, så jeg vil ikke vente til slutningen, men jeg vil gå og se nogle julefester fra det syttende århundrede – *se en af fordelene ved at være død og ved at kende din vej her.*

"Derefter ved jeg ikke, om jeg skal vende tilbage til den tidlige saksiske førkristne tid og se, hvordan de holdt julen, eller om jeg skal til en pantomime. Ganske anderledes, hva?

"Jeg ender i hvert fald i operaen. Der er en ny, som skal udgives for første gang i aften. Den hedder De tre Magiske. Den omhandler selvfølgelig hele Fødselshistorien, men der er et magisk og okkult strejf, som ville appellere til dig."

J.W. "Hvem er det af?"

R.L.W. "Mozart. Han er i åndeplanet, og operaen er allerede blevet produceret der. Et af åndevæsenerne, der arbejder på dette plan ligesom H.J.L. gør, bragte den ned til os."

J.W. "Jeg ville ønske, de ville bringe det ned på jorden,"

R.L.W. smilede. "**Måske vil de en dag, og en musiker på jorden vil modtage æren.** Nå, jeg håber, at den vil blive præsenteret på jorden."

H.J.L. "Snarere ud over de fleste operagængere på jorden, har jeg lyst til...."

J.W. "Sandsynligvis. Alligevel er der Tryllefløjten."

H.J.L. "Sandt, men jeg synes, det er meget mere okkult, og selv Tryllefløjten ville næppe blive betragtet som en populær opera."

R.L.W. "Nå, du kan se, hvor meget man kan gøre på en jordisk dag her, og alligevel synkronisere sin tid. **Det er en af fordelene ved hverken at have brug for mad eller søvn.** Selvfølgelig vil folk i femte nivå, plan holde julemiddage (af en slags) og sove væk fra effekterne bagefter. Sjovt, ikke?"

Vi lo alle sammen og sagde: "Nå, hvis det er nogen trøst for dig at vide, så har vi ikke selv haft kalkun denne jul."

Dette førte til samtale om krigen, og mor bemærkede: "Det forekommer mig, at verden er et meget ubehageligt sted lige nu. Jeg er glad for, at jeg har forladt det."

R.L.W. begyndte så igen. "Sidste gang afsluttede jeg serien af kapitler, der omhandlede betjentens organisation. Jeg gav dig ikke kun en beskrivelse af, hvordan vi arbejder, men også typiske sager, der viser de forskellige slags oplevelser, mænd har ved døden. Selvom jeg ikke vil sige, at de dækker alle tilfælde, så tror jeg, de dækker størstedelen af mænd, der dør i kamp. Hvis nogle slående varianter opstår for mig senere, vil jeg give dem. Samtidig vil du måske gerne kigge igennem dem igen, og hvis der er alle normale typer mænd

hvis død du ikke har beskrevet, nævn det, og jeg vil finde nogen, der kan beskrive dem."

J.W. "Selvfølgelig var de fleste af disse krigsdødsfald, men mor udviser en lang og ejendommelig sygdom. Så har jeg H.J.L., som var en middelaldermand og gennemsnitlig mand; og betjenten, som var en dårlig type. Du har givet en eller to kvinder blev dræbt under krigen, så jeg tror ikke, vi behøver bekymre os om flere eksempler, medmindre der dukker noget særligt op."

R.L.W. "Meget godt. Nu har jeg givet jer hovedlinjen i udviklingen af organisationen. Siden da, selvom der har været sporadiske forsøg på at organisere en opposition, har vi aldrig haft noget så slemt som det store slag, hvor ånderne fra lys kom os til hjælp.

"Så jeg vil ikke fortælle dig mere om det emne i et stykke tid, men om nødvendigt kan jeg vende tilbage til det senere."

J.W. "Hvordan har F.?"

R.L.W. "Stadig hos os. Jeg tror, vi skal holde ham her nu, skønt han ikke vil være til megen nytte i lang tid."

J.W. "Hvilket nyt tema foreslår du?"

R.L.W. "Du husker B.'s konstante forespørgsler om feer - også dine egne? Nå, vi har undersøgt sagen, og jeg foreslår at give dig flere kapitler om emnet. Nu er det meget få dødelige, der har problemer med de ikke-dødelige væsener herovre, og derfor tror jeg, du vil opdage, at meget, som jeg har opdaget, vil være helt nyt for de fleste af dine læsere - hvis du har nogen. Det ville være nyt for de fleste mennesker, selv her.

– Nu, da dit næste besøg vil indlede et nyt år, tror jeg, det ville være et godt tidspunkt at introducere dig til en ny verden, for Eventyrland er en ny verden, der adskiller sig på mange måder fra denne normale astrale verden.

H.J.L. "Nå, det er på tide, du vender tilbage."

Så efter at have ønsket alle tre en glædelig jul og lovet at give lignende beskeder fra dem til C. og B., vendte jeg mig til at gå, da R.L.W. råbte: "Fortæl B. Eventyrlandets sande historie begynder i næste kapitel." Vi lo alle sammen, og jeg tog afsted.

KAPITEL XVI, OM FEENS ART.

31. december 1917 – 1. januar 1918,

Så snart jeg havde ønsket dem alle et godt nytår, hvor de grinede, talte H.L.J... "Vi grinede af tanken om et nytår, men jeg tror trods alt, at vi grinede for tidligt. For det, du mener, er: Må denne periode af dit liv blive bedre end den, der gik før - og det er godt sagt."

Så var det R.L.W. begyndte.

"Jeg vil begynde dit nytår med et emne, og dets titel skal være 'Fairyland', som lovet sidste gang. "Lad mig nu begynde med at sige, at jeg først troede, at de eneste feer, der virkelig eksisterede, var de elementaler, som du allerede kender, såsom de astrale elementer, der blev kastet af børn, og som tog form af feer på grund af små drømme børn, men jeg finder, at der er en anden orden af væsener, men *få af jordens folk ved noget om dem*. Før jeg beskriver dig noget om dem, vil jeg give nogle få generelle udledninger, som jeg har draget af det, jeg så.

"Jeg tror, at disse væsener er sjæle under tilblivelse, åndevæsener, som endnu ikke har været inkarnerede på jorden. Jeg tror, når de passerer fra dette plan, nogle, i det mindste, bliver inkarnerede i mennesker eller dyr eller blomster. De er af forskellig orden, tilnærmelsesvis til de ovennævnte tre typer liv på jorden, men da sagen vil blive klarere, efter at du har hørt om mine eventyr, vil jeg gå videre til et andet punkt.

*"Deres karakter er meget forskellig fra vores og har dog visse træk til fælles med vores egen. De er mindre seriøse end mænd og er som regel meget uansvarlige. De ser ofte ud til at være drilske snarere end ugudelige, men nogle er uden tvivl fjendtlige over for mænd **og faktisk ondsindet tilbøjelige til os, mens andre er venlige og sympatiske**. De har deres egen kultur på nogle punkter, der ligner vores, men på andre helt anderledes, men denne kultur varierer betydeligt indbyrdes.*

"De er sjældent seriøse i længere tid, og mangler for det meste koncentration. De kombinerer ofte i midlertidige organisationer, men glemmer hurtigt deres oprindelige formål og enten spredes igen eller følger et andet indfald.

"De passerer fra astralplanet ligesom vi gør, men nogle går til åndeplanet, og deres astrale former forsvinder, mens andre stiger ned til jorden med deres astrallegemer og bliver inkorporeret i det materielle hylster, som forvandler deres tidligere eventyrlegeme til et astralt legeme, der egner sig til deres nye liv. Når de først har forladt det astrale plan til jorden, vender de ikke tilbage ved døden til Fairyland, men til denne del af det astrale plan. Fremover er de en del af jorden og deres udvikling, uanset om som blomster eller menneske, hører til vores verdens historie.

"Hvad der sker med dem, der går til åndeplanet, kan jeg endnu ikke sige. Måske finder jeg ud af det senere.

"Et andet punkt, og så til min fortælling. Det virker indlysende, at når feerne bliver hverdagsagtige, bliver deres fremskridt til en vis grad kastet tilbage. Sandsynligvis er dette dog mere åbenlyst end virkeligt, da det er sandsynligt, at de får nye egenskaber, som de har brug for og med tiden udvikle i højere grad de fakulteter, som for en tid har været 'overskyet'. Samtidig er det tydeligt, at det til en vis grad er et tilbageskridt for en blomsterfe at blive permanent indkapslet i en jordisk blomst, at miste sin form af bevægelse og individuel bevidsthed, at blive uarticuleret i høj grad, og så videre. Du vil bedre forstå, hvad jeg mener, når jeg er færdig med min fortælling.

"Nu til mine eventyr i Eventyrland."

KAPITEL XVII. SØGEN I 'FAIRYLAND'

"Dels på grund af B.s konstante forespørgsler om, hvorvidt der var feer, og dels fordi jeg selv var interesseret i emnet, besluttede jeg mig for at undersøge spørgsmålet fuldt ud.

"Jeg begyndte derfor at spørge alle, jeg mødte, om der var feer her. For det meste blev jeg grinet af mine smerter og fik at vide, at jeg ikke skulle være et fjols. *En eller to sagde dog, at de havde set feer, men ved efterforskning disse viste sig kun at være elementaler af den type, jeg har talt om før.*"

Jeg (J.W.) talte derefter. "Ja, jeg ved, hvilken slags du mener. W. A. beskrev dem nogenlunde fuldstændigt i *Gone West*." ([link](#)).

R.L.W. nikkede og gik videre. "Til sidst sagde en mand: "Vær ikke et fjols. Hvis du vil lege med at være et barn, så leg med børn."

Idéen slog mig som værende meget bedre, end taleren troede, så jeg gik ind i parken, hvor der altid leger børn, og begyndte at stille spørgsmålstejn ved alt, hvad jeg så.

"Men i nogen tid havde jeg ikke noget bedre resultat. Nogle af børnene lo ad mig, som deres ældste havde gjort, mens andre sagde, at de aldrig havde set nogen feer, selvom de gerne ville gøre det.

"Til sidst stødte jeg dog på to små piger, som så ud til at lege hovedsageligt alene, og som ikke deltog i de andre børns lege.

"Da jeg stillede dem mit sædvanlige spørgsmål: 'Ved du, om der er nogen feer?' så de genert på mig og sagde: "Ja, men du finder ingen her."

'Hvor skal jeg finde dem?!' Jeg sagde.

"I Eventyrland', svarede de.

"Hvor er Eventyrland?"

'Vi ved det, men jeg tror ikke, feerne vil have os til at fortælle dig det. Det er en stor hemmelighed.'

"I nogen tid kunne jeg ikke få mere ud af dem, men jeg blev ved med at vende tilbage til dem og vandt gradvist deres tillid ved at fortælle dem alle de eventyr, jeg kendte. Nogle gange sagde de: "Ja, det er ligesom feerne er," men ofte sagde de: "Nej, jeg tror ikke på, at feer nogensinde har gjort det."

"Så til sidst blev de enige om at tage mig med til Eventyrland, og vi drog ud sammen.

"Efter et stykke tid blev byen efterladt, og vi kom ind på marker og efterhånden til en skov, hvor børnene førte mig til en klippe bevokset med buske. Ved at skubbe disse til side viste de mig åbningen af en hule. I klippernes sprækker var alle slags bregner.

"Nu hed børnene Beryl og Joyce. "Beryl sagde: "Vi går herind." Så ind sneg vi os, og jeg befandt mig i en smal hule, som var så lav, at jeg måtte bøje mig. På kort tid voksede den sig højere og bredere, så jeg kunne gå oprejst. "

Mærkeligt at sige, det var ikke særlig mørkt, så vi kunne se os ret tydeligt.

"På nuværende tidspunkt kom vi til, hvad der så ud til at være slutningen af passagen. Jeg så ikke for os andet end grottens klippevæg, men Joyce kørte sine fingre hen over overfladen og så ud til at trække en klippeknop, hvorpå hun delte klippen - der svingede tilbage og afslørede en slags døråbning. Gennem dette passerede vi, og Beryl trak i endnu en klippeknop, som må have flyttet en håndtag, for døren lukkede bag os.

"Vi var i en ret stor kalkstenskugle med skinnende stalagmit-søjler. Disse var hvide, og stedet var oplyst af en slags fosforescerende skær.

"Beryl sagde: 'Er det ikke dejligt!' men Joyce sagde: 'Jeg synes, den lyserøde sal er smukkere.'

"Jeg var glad og sagde det, men Joyce sagde: 'Der er masser af smukkere steder, som du vil se. Jeg synes, at Gnomekongens palads må være dejligt.'

"Vi gik på tværs af gangen og snakkede sådan, indtil vi kom til en buegang, som førte os ind i en lyserød hal. Her var stalagmitsøjlerne af en blød rosa farve, og jeg var ret enig med Joyce i, at dette var den smukkeste af de to.

"Derfra gik vi gennem en blå hal. Søjlerne, taget og væggene var af en turkisblå, og ud over denne var en stor hal af hvid kvarts.

"Ser du guldet?' sagde Beryl, og ganske vist var der årer af guld og andre metaller, der løb gennem kvartsen.

"Nu syntes de første tre haller kun at være naturens værk, men søjlerne her var åbenbart blevet skåret i deres nuværende form af en intelligent agent.

"De var ikke meget færdige, men de var åbenbart skåret firkantede og ikke naturlige.

"Til venstre var der en buet døråbning, og Beryl mumlede: "Den dør fører til det sted, hvor nisser og dværge bor. Jeg har aldrig været der."

"Hvorfor ikke?" spurgte jeg.

"Det er vi bange for," svarede de sammen, "de vil måske ikke slippe os ud igen, ser du."

"Hvad laver de?" fortsatte jeg:

"De får guldet og juvelerne ud af jorden og laver smukke ting

feer siger, at de har så dejlige paladser derinde, men vi har aldrig været der.' "De virkede ret bange for, at nisserne skulle fange dem, så vi skyndte os videre. "Tag, gulv og vægge var alle af det samme materiale, men det var ikke altid hvidt. Nogle søjler var lyserøde, og nogle grønne eller blå.

"Til sidst så jeg en lysstjerne, og da vi nærmede os den, gav det fosforescerende lys plads til dagslys.

"Da vi fortsatte vores rejse hørte jeg lyden af faldende vand og fandt lige nu en lille strøm, der løb ned ad den ene side af passagen nær venstre væg. Til sidst så vi bregner, og i et andet øjeblik var vi ude af hulen.

"Den lille bæk faldt i en miniatyrekaskade over klipperne ned i dalen nedenfor, hvor den dannede en bred pool i et naturligt bassin lavet af marmor."

En naturlig trappe førte ned i denne dal, men inden vi gik ned ad den, holdt vi en pause for at beundre udsigten.

"Det var en herlig dal; bakker og dale dækket af træer, mange af dem i blomst, strakte sig så langt, som vi kunne se i alle retninger. Yndefulde bregner kantede vandfaldet, og buske dirrede i en let brise ved kanten af bassinet.

"Vi gik ned af den naturlige trappe, og græsset var dækket af alskens vilde blomster, som på jorden findes på forskellige årstider. Buske, dækket af vilde roser, hang ud over bassinet, og ved deres fødder puttete violer og primulaer. Lidt længere væk, under nogle høje egetræer, var der skovaneemoner og blåklokker, harebells og corn-cockles voksede side om side blandt det høje græs på en bølgende eng, mens valmuer var overalt, og derimod kastede op tusindfyrd af alle beskrivelser, ranunkler og haj.

"Jeg vil ikke give dig en botanisk liste, for jeg har givet dig tilstrækkelig til at indikere overfloden af blomster.

"Luften var fyldt med duften af kaprifolier og vild timian, og jeg bøjede mig frem for at plukke nogle af de førstnævnte, men Joyce skreg: "Det må du ikke; det er en fes hjem."

"Selv mens hun talte, fløj der noget i mit ansigt og tøffede min næse ondsksfuldt. Jeg rakte instinktivt mine hænder op for at børste det af, men det fløj ud af syne på et øjeblik.

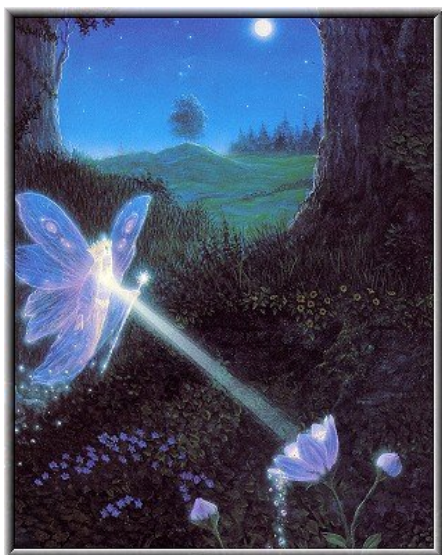
- Næste øjeblik mærkede jeg et skarpt stik i min ankel og så en lillebitte skikkelse dykke ned i en rosenknop. Jeg havde næsten ikke tid til at komme over min overraskelse, da jeg mærkede adskillige skarpe træk i mit hår, og næste øjeblik plaskede min hat ned i poolen.

"Ferne er vrede på dig," sagde Beryl, "for at ville plukke blomsterne."

"Hvordan kan jeg stille dem?" Jeg begyndte, men resten af min tale blev afskåret af en flue i min næse. Jeg nysede, og et andet lille væsen væltede til jorden. Det virkede ikke desto værre, for det sprang ud af syne bag et havneblad.

'Lad os synge for dem; sagde Joyce, og de sang: *'Op ad det luftige bjerg, ned ad den brusende dal.'*
"Efterhånden som sangen fortsatte, holdt ferne op med at plage mig og begyndte at dukke op i blomsternes mund.

"Fra hver hareklokke dukkede der små skikkelser klædt i blå op. Lyserøde og hvide feer puttede sig blandt rosenknoppernes blade eller svingede på kviste og blade. En primula ved mine fødder blev pludselig levende med små væsener, og selv græsset syntes at have deres fe-beboere.

"Jeg kiggede på min kasket og blev overrasket over at se små vandmænd i hvide og gule farver, der klatrede ind i den fra åkanderne. De plukkede spydformede blade fra nogle af vandplanterne på trods af små vredes protester.

grønne feer, der skubbede flere af dem i vandet. Men ferne havde ikke det mindste noget imod det. De lo og klukkede og klatrede tilbage i min hat, og til sidst, efter at have fået fuld læs, begyndte de at padle den om dammen som en båd, måske var den for tung for dem, for de blev hurtigt trætte af denne forlystelse og forlod den, da den stødte ind i en lille sten nær den ene side af bassinet.

"Jeg genfandt det, lidt værre for dets mærkelige eventyr, og jeg er ikke overrasket over, at de fandt det svært at klare det, for de var nødt til at komme på toppen af siderne for at lægge deres små årer, og

faldt som regel af i processen. De var for små til at se ud over siderne, hvis de stod op i bunden af hættten.

"Ferne var af næsten alle typer og var mere eller mindre menneskelige i form, men af den mindste størrelse. Nogle havde vinger, men mange havde ikke. Alle var klædt i en farve, der stammede fra de blomster, de beboede, men ofte havde de lidt grøn om dem, svarende til den grønne nuance af bladene på planten, som de tilhørte.

"Nogle, sagde jeg lige nu, havde vinger, og disse havde næsten alle tænkelige former. Nogle var formet som sommerfugle, farven svarede til deres kjole. Andre havde halvgennemsigtige vinger, som guldsmede, som funkede som ædelstene, nogle opaliserende, andre sølvhvide, røde, blå eller grønne.

"En anden gruppe var mere som forskellige slags fluer, og senere stødte jeg på de større feer med flagermuslignende vinger, også disse var farvet røde, grønne og blå, og så videre,

indsat gilbert williams kunst-bilder fra andre plan

21. januar 1918

Så snart jeg så R.L.W. han fortsatte:

"Vi rejste videre og så forskellige fe-former flyve forbi os i skoven, men vi så intet tegn på ellen. Mens vi gik, kom vi til de splintrede fragmenter af et asketræ, og Joyce sagde: 'Det må have været aske, som Egen dræbte.' I nærheden af den lå en knust dødbringende natskygge, og jeg vidste, at barnet havde ret.

"Vi rejste videre, indtil vi langt om længe kom til skovkanten og gik ud i smilende marker, hvor jeg så små huse, og længere væk, over en flod, en by med skinnende kupler.

"Ikke langt derfra lå et slot; ja, et regulært middelalderborg, og det var sommerhuse omkring det. Vi gik mod dette slot og blev pludselig stoppet af en skinger, pibende stemme, og da vi så os omkring, så vi en underlig gammel kone stå ved sin dør, hun var klædt i en gammeldags kjole, sådan som man ser på billederne af børnefortællinger om den gamle krukke.

"Jeg vendte mig mod hende og sagde i min bedste eventyrbogstil: 'Godmorgen, dame!'

"Hvor kommer du fra, og hvor skal du hen?" spurgte hun prompte.

""Vi er dødelige, eller var dødelige," svarede jeg, "for vi er døde, og nu udforsker Eventyrlandet."
 ""Ja, det kan jeg godt se, men hvordan kom du hertil? Det er det, jeg vil vide" spurgte hun skarpt.
 "Joyce forklarede kort, og hun sagde så: 'Nå, som du er her, formoder jeg, at du fortjener at være her.'

"Hvad hedder du?" spurgte jeg.

'Jeg har ikke et navn endnu, men en dag vil jeg, forventer jeg få et, når børnene opdager mig, men så få af dem tror på feer nu, og så er det kun dem, der allerede er blevet opdaget for længe siden, da alle troede på os. et navn. Måske vil du lære disse fjollede dødelige, at der trods alt findes sådanne ting som feer.

"Jeg lovede at gøre det, og hun gik ind og sagde, mens hun gjorde det: "Jeg skulle ringe til slottet, hvis jeg var dig."

"Vi nåede frem til slottet uden yderligere hændelser. Det var omgivet af en bred voldgrav, og på et træ, over for porten, hang et sølvhorn.

"Blæs i hornet," sagde Beryl, "og lad os se, hvad der vil ske.

"Jeg gjorde det, og straks sank vindebroen ned, indtil den hvilede den ene ende på vores bred. Barbicanen rejste sig, og snart red en ridder, klædt i sølvpanser, på en hvid hest, over os i møde.

— 'Hilsen, venner!' sagde han høfligt. 'Det er længe siden, jeg har set nogen vandrere fra jorden. Velkommen!'

"Hvem er du, sir?" spurgte jeg.

"Jeg er ham, der blev sunget på jorden som sir Gareth, og fru, min kone, er ingen ringere end Lady Lyonesse. Sir Gawaine og Lady Linet bor i det hinsidede slot, og der er mange andre af samme gode selskab.

"Men," sagde jeg (R.L.W.), "Jeg troede, at I enten var rigtige mænd, der levede for længe siden, og hvis navne disse fortællinger var blevet knyttet til, eller at I var påfund af en eller anden digter."

"Der tog du fejl, unge herre, for jeg er i hvert fald, som du ser mig, en fe. Og de gerninger, som de sang om på jorden, blev udført i Eventyrlandet. Sandheden er, at nogle af de gerninger, der var gjort her, er blevet knyttet til mennesker, der engang levede på jorden, ligesom kong Arthur selv, men selv om kong Arthur var en mand, blev meget af det, de synger, ikke gjort af ham, men af den anden kong Arthur, der bor her stadig, og som fik sit navn fra din kong Arthur.

"Men hvad angår mig, blev der aldrig gjort nogen gerninger, som de synger om mig på jorden. Alligevel blev de virkelig udført, kun at de skete her i Eventyrlandet.

Men i de dage blandede jord og eventyrland sig, så det var svært at skelne mellem dem. Men fortæl mig virkelig, har du nogensinde hørt, at jeg havde en søn?"

"Jeg rystede på hovedet, og han smilede. "I Eventyrland bliver børnene ikke født som blandt mænd, og derfor er det, at kong Arthur ikke havde nogen søn – i historien. Men nok om det, for det må underligt undre dig.

"Gå ind i min sal, og Lady Lyonesse vil hilse dig vel, men husk på, at halvdelen af mine eventyr endnu ikke er blevet fortalt på jorden, og ligesom de aldrig vil blive fortalt. For i dag bliver mænd gamle og siger, at eventyr interesserer dem ikke mere. Og sandelig er der mange navnløse riddere i disse egne, som jeg frygter aldrig vil få et navn.'

"Hvordan modtager du så dit navn?" spurgte jeg undrende.

på denne måde: Når en digter skriver en sang om os, er det, fordi hans ånd er kommet ind i Eventyrland og har set eller hørt om, hvad der sker der, og han giver den ridder, hvis eventyr han fortæller, et navn, og fremover holder den ridder det navn, og nogle riddere har flere navne. Men nogle gange bliver de navnløse riddere trætte af at vente på digteren, der ikke kommer, og stiger ned til jorden, og Eventyrland kender dem ikke mere.'

"Vi gik ind i slottet, og, da vi passerede ind i den centrale hal af borgen, blev vi modtaget af en smuk dame iklædt Edward IV's kostume. Dette var feen Lady Lyonesse. Efter den ceremonielle hilsen vovede jeg at spørge hvordan det var, hun bar den periodes kostume, og hun svarede: 'Jeg har boet på mange forfatteres sider, men i ingen bedre end i dem af en, der skrev under den monarks regeringstid, som du taler om. Men jeg har faktisk mange tøjskift, og det er sandsynligt, at jeg i dette øjeblik bærer denne.'

"Så stillede jeg ridderen flere spørgsmål, og han fortalte mig mange historier, som, hvis jeg skulle fortælle dig dem alle, ville fylde din bog og få den til at se ud som en gammeldags romantikbog og ikke en beretning om livet hinsides. Graven.

"Så vi blev der lidt tid, og til sidst spurgte jeg ham, om han kunne henvise mig til de høje feer. "Derpå tilkaldte han en klædt som en troldmand fra gamle dage, og gav os i sit ansvar, og vi gjorde os klar til at tage af sted.

"Selv da vi tog afsked med dem, kom der en budbringer. 'Op, Sir Knight! Dragen er vågen, og du skal gå ud for at kæmpe mod ham.'

"Jeg ville meget gerne have stoppet op og se kampen, men jeg følte, at det kun ville være en gentagelse af mange middelalderromancer og ikke til meget praktisk nytte for dig, så vi sagde farvel og rejste."

KAPITEL XXI, DE HØJE FEER.

"VI tog et langt stykke ud over landet i selskab med den gamle tryllekunstner.

"Til sidst talte han: "Mine børn, dem, som I søger, ses sjældent af dødelige øjne, og jeg ved ikke, om jeg gør klogt i at tage jer til dem. Ikke desto mindre er I kommet på en lang rejse, og jeg synes, at I har vist jer værdige. af så stor en ære.

"Nu forstår du lovene for det astrale plan, i hvilken del af det tror du, at Eventyrlandet ligger?"

"R.L.W. 'I sjette plan'.

Troldmand. "Det er sådan, men de høje feer bor i syvende plan, i landet, der grænser op til åndeplanet. Dertil kan de også passere under visse betingelser. Grunden til, at de, og de alene, kan komme ind i åndeplanet, er, at de har hjulpet mennesket på jorden og derved vundet sig selv en anden frelsesvej.'

"R.L.W. 'Hvordan kan det komme, at du alene af alle, jeg har mødt i Eventyrland, kender til astralplanet, eller i det mindste kender det så godt?'"

"Troldmand. 'Fordi jeg engang var en mand, og ligesom dig selv, forvildede mig ind i dette mærkelige land. Lært i mange nysgerrige og glemte videnskaber har jeg, og at finde dette et hyggeligt sted at opholde sig i, er forblevet."

"Så fortalte jeg (R.L.W.) ham, hvad jeg havde lært om feernes natur, og han bekræftede det. Således talte vi videre, indtil vi pludselig kom til en flod.

"Over den var en bro, men dens indgang blev bevogtet af en drage.

"Det mærkelige dyr havde hovedet af en ørne, kroppen af en slange og benene af en løve, og store dragevinger sprang fra dets skuldre. Det spredte disse ud for at spærre vores vej og sagde: "Med hvilken ret gør du kræver du adgang?"

"Trolldmanden svarede. 'I tilfælde af børn, ved deres uskyld. I tilfælde af denne kriger, ved at han søger viden. Og i mit eget tilfælde, fordi jeg besidder den nødvendige viden.'

"Dragen svarede. 'Børnenes ret anerkender jeg, men ikke krigen. Hvad angår din påstand, stå frem og bevis din viden.'

"Så bøjede trolldmanden sig ned og tegnede mærkelige symboler og cirkler på jorden, og han lavede den dobbelte trekant og pentaklen. Så stod der i midten, blev der talt mærkelige ord og udtalt et navn, og dragen bøjede hovedet i ærefrygt, og sagde: "Gå ind, I tre, men ikke den anden."

"Så bønfuldt jeg (R.L.W.) hårdt om at blive indlagt for en kort periode, og jeg lovede at vende tilbage og forklarede, hvorfor jeg var så særlig ivrig efter at se de høje feer og fortælle dig alt om det. Til sidst sagde dragen: "Du andre kan komme ind. Gå til kongens hus, stil dig foran ham og bønfuld, og det kan være din bøn vil blive imødekommet og få lov til at gå ind, se og vende tilbage.' "Så de andre gik over broen til en by, der glimtede som guld, og hvis kupler syntes at være lavet af ædelstene. Her mistede jeg dem af syne og følte mig meget ensom uden andet end det fremmede monster, der skulle holde mig med selskab.

"Der gik lang tid, før jeg så Beryl gå over broen. Ved siden af hende var et af de smukkeste væsener, jeg nogensinde har set. Selvom han hverken var stor eller så stor som min skytsengel, så han ud til at tilhøre den orden af væsener snarere end til den menneskelige art.

"Han var iklædt en slags gylden post, som glimtede, mens der fra hans skuldre hang en kappe tynd som slyngel, der i sollyset konstant viste alle regnbuens farver.

"Hans ansigt var ikke blot slående smukt, men lyst og strålende, og på hans hoved var en hjelm med en drage som våbenskjold. 'Kongen byder dig ind for at se, hvad der ligger heri, og for at vende tilbage!' græd han.

"Mens han talte, trak dragen sig til side, og jeg sluttede mig til Beryl.

"Vi passerede hurtigt ind i den smukke by gennem brede gader fyldt med træer i fuld blomst - ferskner og nektariner, appelsiner og utallige andre.

"Til sidst nåede vi frem til et pragtfuldt palads, som ved første øjekast så ud til at være lavet af guld, men ved nærmere undersøgelse fandt jeg ud af, at det ikke var lavet af noget materiale, jeg kendte. Det nærmeste, jeg kan sammenligne det med, er sølvagtig morgentåge, der størknede og reflekterede den gyldne sol.

Den skiftede altid i farve, nu guld, nu sølv opaliserende, og så ville den løbe gennem alle regnbuens farver. Det var hverken uigennemsigtigt eller gennemsigtigt, men derimod noe mellem de to, og aldrig et øjeblik forblev det det samme. Dens form var dog permanent, men dens farve og tekstur aldrig. Kuppel på kuppel og tårn på tårn rejste den sig med gårdhave og tårne og balkoner - et ideelt eventyrpalads, som ingen steder findes på jorden.

"Vi gik gennem rummelige sale, hver især mere pragtfulde end de sidste, indtil jeg sluttede mig til de andre foran fekongens og dronningens trone.

"Så blændende var hans ansigt, at jeg næsten ikke kunne holde ud at se på det, men da han talte, var hans stemme så sød og musikalsk, at al frygt forlod mig, og en stor fred sneg sig ind i min sjæl.

"Fremmed, søger viden, spørg, så jeg kan svare."

"R.L.W. 'Sire, hvem er du, og disse smukke eventyrfolk, jeg har set i denne by, og hvordan er det, de bor i den syvende nivå, plan af det astrale plan?'"

"Kongen svarede: "Længe siden var jeg en af de eventyrlige folk, sådan som dem, du lige har forladt, og det var vi også alle sammen. Jeg boede på et slot og gjorde glamourgerninger og håbede, at en dødelig en dag ville forkynde dem for verden. Men en dag faldt jeg i en mærkelig trance og drømte om jorden og de dødeliges lidelser og deres dårskaber, og jeg så, hvor tåbeligt deres sorger var, og hvor let det ville være at lindre dem.

"Og da jeg vågnede, grundede jeg over disse ting, og det voksede på mig, at det liv, jeg levede, var formålsløst og tomt, eftersom det kun var glamour, og der var hverken ægte sorg eller synd, men kun forestillinger. Ondskab var kun potentiale, men der var det virkeligt. Her var den gode ridders triumf altid sikret, men dér var det usikkert.

"Så begav jeg mig ud mod Eventyrlandets grænser og vendte ryggen til de behagelige dale. Jeg rejste gennem de mørke skove og kom til sidst til hulen, hvor nisserne bor. Disse ville have bedt mig om at blive, men jeg lyttede ikke til dem, og til sidst kom jeg ud i astralplan, som du kender til. Men lavere og lavere gik jeg og søgte synd og lidelse, ligesom I mennesker flygter fra dem, og på det astrale plan arbejdede jeg en stund; men da jeg ikke kendte jordens liv, fandt jeg mine anstrengelser til ringe nytte.

Så til sidst nåede jeg jordplanet og vandrede uset blandt menneskenes sønner - indtil verdens sorg tærede på min sjæl, og sorgen over dens ve overvældede mig.

"Alligevel prøvede jeg, som jeg ville, fandt jeg ud af, at jeg ikke kunne gøre meget for at hjælpe menneskeheden, for jeg var ikke af deres natur. Indtil jeg en frygtelig dag stod på en bakke nær en by, mænd kalder Jerusalem, og jeg så i ansigtet på tre, der blev korsfæstet. Så så han i midten mig, skønt resten ikke så mig, og han sagde disse ord:

"O luftens ånd, som ikke kender menneskets kærlighed, kom nær."

"Og jeg nærmede mig og sagde: "Jeg har søgt lidelse og sorg for at kunne hjælpe mennesker. Du, som synes at være smertens konge, bring smerte til mig."

"Og han smilede. "Du har bedt om en hård ting, men det skal gives dig. Vrid de søm ud, som fastgør mine hænder og fødder, og sæt mig fri."

»Så rejste jeg mig og stræbte efter at få fat i neglene, men kunne ikke, for de var materielle, og jeg var ikke. Og mens jeg stræbte efter, fyldte min fuldstændige hjælpeløshed mig med en ny fornemmelse, og det var sorg. For, hvor meget jeg kunne, kunne jeg ikke gøre noget for at hjælpe den milde lidende.

"Og sorgen voksede til en intensitet af smerte, som er ubeskrivelig.

"Så talte han igen. "Det nytter ikke, du kan ikke hjælpe Mig, og alligevel er din anmodning blevet imødekommet i stræben. Gå, og min kærlighed til mennesker gå med dig.

"Så voksede det vage ønske om at hjælpe mennesket til en brændende lidenskab, og jeg gik fra stedet og stræbte efter at hjælpe dem. Og nu så det ud til, at jeg var forandret i ånden, eller jeg forstod deres sorger og også hvordan man kunne hjælpe dem.

Så jeg trøstede de tunghjertede i nattens mørke vagter, og jeg ledte de fejlende ind på den sikre vej. Jeg kæmpede med de vildfarne og advarede de tåbelige, indtil mit arbejde var fuldført. Så vendte jeg tilbage til fefolkene og fortalte dem, hvad der var sket mig, og mange andre drog efter mit eksempel også ud til jorden, og der er nogle, som allerede nu arbejder, og andre er der, der hviler fra deres arbejde.

med mig i denne smukke by, og atter andre er der, som er her og er gået videre til åndeplanet, for der er mange veje, og den samme vej bruges ikke af alle. Alligevel forekommer det mig, at selvom livet på jorden ikke er nødvendigt for os, vil det alligevel være nødvendigt for os at bo på en af de mindre materielle planeter, for selvom jeg har lært at lide, har jeg dog aldrig lært at dø, og jeg tror, ingen kan blive perfekt, før den oplevelse er blevet udholdt.'

"Han stoppede et øjeblik og fortsatte så: "Jeg er klog, klogere måske end mennesker, og kendskabet til dette rige er en åben bog for mig, og hvis det var til dit bedste, ville jeg med glæde afsløre

til dig megen visdom. Som jeg i sandhed har gjort, da jeg var på jorden, men de enklere lektioner er for dig, min søn, og der er allerede sagt nok om, selv om det, som jeg har fortalt dig, meget vil fremstå som et mysterium; Husk kun, at uden lidelse er der ingen fuldendelse af sjælen, og uden kærlighed er der ingen fred.'

"Da talte hans smukke dronning, og det, hun fortalte mig, svarede meget nøje til, hvad kongen havde sagt. På et punkt var det dog slående forskelligt, for hun lærte lidelse gennem en kvindes kvaler, hvis kærlighed forlod hende for en anden.

"Da hun var færdig, fortalte kongen af de høje feer os, at hvis vi ønskede, kunne vi vende tilbage ad en anden rute, som ville gøre mig i stand til at se det syvende nivå, plan af astralplanet tildelt mænd. Jeg, forklarede han, må gå hurtigt igennem, men børnene kunne forblive der, så længe deres fremskridt berettigede dem til det. Hvad angår troldmanden, forlod han os og vendte tilbage til fefolket."

Her stoppede R.L.W. og jeg gik og vendte tilbage til jorden.

KAPITEL XXII, DEN SYVENDE DIMENSION: PARADISETS DALER.

4 februar 1918.

Jeg skyndte mig hurtigt til hvor R.L.W. ventede på mig, og efter at have hilst på alle tre, spurgte R.L.W. at fortsætte.

"Kongen satte os i spidsen for et andet eventyrbud, som førte børnene og mig selv ud af paladset ad en anden port end den, vi var gået ind ad.

"Vi passerede gennem vidunderlige haver og parker, på tværs af åbent land, forbi andre byer og paladser, indtil vi til sidst kom til en høj mur, som for mig syntes at være lavet af rav. I denne var en

port, og porten så ud til at være lavet af elfenben, med hængsler og låse af guld. Der var vagtposter på vagt, og en, der så ud til at være kaptajnen på vagten, låste en plakat op, og vi gik igennem. Vi vendte om, da porten lukkede, og jeg forventede i det mindste at finde, at den var forsvundet, men nej, den var der stadig.

"Vi blev tiltalt af en skarp kommando: 'Med hvilken ret går du ind i disse dale ad elfenbensporten og guldet?'"

"Jeg rakte spørgeren et brev fra kongen, og mens han læste det, tog jeg ham til efterretning.

"Han var tydeligvis en almindelig astral mand, ikke en fe, forskellen var ikke til at tage fejl af, men han var langt mere avanceret, end jeg havde set nogen i sjette nivå, plan.

"En svag blå aura spillede om hans hoved, til tider så ud til at blinke fra hans fingerspidser, men ellers var han meget, som vi er. Men her og nu, synes jeg, jeg burde sige det, hvorimod på alle andre nivåer, planer af det astrale plan fandt jeg både godt og ondt blandet sammen, i dette syvende nivå, var de alle fremskredne væsener, og som vi senere lærte af H.J.L., gik de fra dette nivå normalt direkte til den højeste plan af åndeplanet, og aldrig til noget under anden nivå, plan.

"Da portvagten havde læst brevet, tilkaldte han en anden tjener, som førte os ad en bred græsvej gennem åbne skovlysninger, indtil vi kom til en vidunderlig have, som så ud til at strække sig milevidt.

"Midt i haven, omgivet af træer og dækket af roser og andre blomstrende slyngplanter, var der en række små hytter.

"Ind i en af dem tog han os og præsenterede os for et ældre ægtepar, der boede der, og som fortalte mig deres livshistorie.

"Det var bare en simpel historie om pligten, og to sjæle blev knyttet sammen i ægte kærlighed og hengivenhed. Efter døden var de kommet direkte til syvende nivå, plan og havde intet set til de andre nivå, planer af det astrale plan. Der ventede de på gå videre til åndeplanet, dog ikke uden en vis ængstelse, da de frygtede, at de skulle skilles.

"Jeg (R.L.W.) fortalte dem alt, hvad jeg havde lært af H.J.L. om åndeplanet, men da jeg var sikker på, at de ville gå til det højeste nivå, som jeg vidste mindst om, følte jeg, at det ikke var af stor reel værdi for dem.

"Jeg spurgte, hvordan det var, at de ikke var blevet adskilt af døden, og den gamle dame, for de var begge over tres, svarede: *'Da jeg døde, var min mand så knust, at han døde inden for 24 timer. Min ånd havde ventet i nærheden af ham og prøvede at trøste ham, men så snart han kom ud af sin fysiske krop, gik vi hånd i hånd til dette sted, ført hertil af to smukke englevæsener, som vi ofte ser her, og som er, tænker jeg, vore skytsengle.'*

"De var et dejligt par, men da jeg fandt ud af, at de vidste lidt om selv deres eget nivå, plan, bad jeg budbringeren om at tage mig til en, der gjorde det.

"Da han førte os væk, sagde han: 'Det par er karakteristisk for mange på dette plan, som er et sted for hvile, meditation og forfriskning, forberedelse til det mere aktive liv, som vil genoptages for dem på det åndelige plan. *Kort sagt, dette er den meditative opdeling af det astrale plan, og som sådan bør du altid overveje det.* Ikke desto mindre er der aktive sjæle, som hengiver sig til andre interesser, og jeg er nu ved at præsentere dig for en.'

"Vi var nu nået til en by, smuk og ulig de i de andre afdelinger. "Denne by," sagde budbringeren, "er ikke den astrale form af en jordby, men en der er dannet eller opvokset her. Se, hvordan det gøres."

"En bygning blev opført af et stort antal mænd, under vejledning af en, som jeg bedst kan beskrive som arkitekten. **Der var maskiner i gang, som så ud til at trække de astrale elementer ud af luften og omdanne dem til byggemateriale, men i visse tilfælde bemærkede jeg, at den samme proces syntes at blive udført udelukkende ved at udøve viljestyrken hos nogle af arbejderne, men de så ud til at have en fast formel, der ligner et magisk ritual, og budbringeren fortalte mig, at disse ritualer skulle hjælpe operatørerne med at koncentrere sindet.**

"Materialet blev generelt støbt til de nødvendige former efter billedhuggerens vilje, men jeg bemærkede, at nogle foretrak at bruge almindelige værktøjer. Kort sagt, side om side foregik to helt forskellige processer, en hvor astralt stof blev ændret i form ved astrale redskaber, og den anden, hvor viljen alene var tilstrækkelig til at ændre de astrale elementers form.

"Jeg spurgte, hvorfor det var, at alle ikke brugte deres vilje til dette formål, og han svarede: "Selv her er alle mennesker ikke lige i åndelig udvikling og viljestyrke. Kun de, der har opnået en betydelig karakterstyrke, er i stand til at påvirke på denne måde, stof, selv astralt stof, og derfor er de andre forpligtet til at tage disse andre midler til sig.

"Jeg spurgte arkitekten om formålet med bygningen, og han svarede: 'Det er at være et universitet for at studere naturvidenskab. Der vil være laboratorier, forelæsningslokaler og så videre. Vores formål er todelt.

- (1) At lære endnu flere af videnskabens hemmeligheder, og især om astral stofs natur, og
- (2) at bestræbe sig på at inspirere mennesker på jorden til at afsætte mere undersøgelse til de astrale elementer, der er indesluttet i det fysiske, hvad enten det er organisk eller såkaldt "uorganisk".

"Vi har til hensigt, at ren forskning og anvendt videnskab skal gå hånd i hånd, selvom der i de fleste tilfælde vil være behov for forskellige typer af mænd" (astrale mænd, mente han) ".

"Vi forlod derefter den nye bygning og gik ind i et billedgalleri, hvortil der var knyttet adskillige atelierer. Her faldt astralerne på samme måde i to grupper, nogle tegnede deres farver ved viljestyrke fra de astrale elementer, eller som en kunstner udtrykte det, fra solen, og de andre, der måtte bruge mere mekaniske midler for at få deres maling.

"I intet tilfælde brugte de imidlertid den astrale form af maling, der var opstået på jorden. De fortalte mig flere gange, at sådanne malinger manglede glans, ild og vitalitet; og for at bevise pointen viste en kvinde mig et maleri, hun havde taget med fra sjette nivå, og placerede det ved siden af et billede, hun havde færdiggjort i syvende nivå, påpegende de subtile forskelle.

"Kort sagt virkede den første død, mens den anden så ud til at være i live, for at skifte fra minut til minut. Den havde et mærkeligt lys i sig, og krusninger af lys syntes altid at passere over billedet.

"Budbudet tog mig til et sted, hvor der blev vævet smukt tøj. For det meste skete dette ved maskiner, som trak råvaren fra atmosfæren og omdannede det først til tråde, som skinnede med en glans mere som ild end silke. Disse tråde blev bagefter vævet til smukke stoffer, hvoraf mange havde en opaliserende virkning, og skiftede i farve under påvirkning af lyset, efterhånden som de blev flyttet rundt eller båret af beboerne.

"Mange andre ting, så jeg. Jeg lyttede til vidunderlige koncerter; så smukke statuer; hørte pragtfulde digte reciteret, og så videre. Men før jeg slutter min korte beretning om denne region, må jeg fortælle dig om den eneste tone af sorg, som jeg slog.

"Jeg stødte på en ung mand og en kvinde, og på en eller anden måde vidste jeg, at de ikke var helt glade, så jeg spurgte dem, hvorfor de i så behagelige omgivelser ikke var glade; og kvinden svarede således: 'Da vi var på jorden, havde vi en mærkelig vildfarelse om, at det at få børn var groft og materielt, og derfor, selvom vi var gift, så vi kunne leve sammen uden at forårsage en skandale, forblev vi alligevel kontinent. Nu ved vi, at vi er gået glip af den oplevelse, som det Højeste Væsen havde til hensigt, vi skulle har. Aldrig kan jeg holde mit eget barn i mine arme; aldrig lide, for at det kan blive født. Vi er ufuldstændige, både i mindre og større grad, og vi ved det, og skammer os. Hvis bare jeg kunne gøre det om. O tåbelig handling, hvis bare for at få et barn at overøse min mørkærlighed på, skulle jeg være intenst glad, men det kan ikke være. For sent har vi opdaget vores fejltagelse, og gennem evigheden må vi fortsætte med den kuldehungers utilfreds.

"Og så sagde manden: "Ja, jeg ved, hvad du tænker: hvor var vi tåbelige. Ja, ja, og dog, hvis to sjæle nogensinde elskede hinanden, gjorde vi det, men vi ved nu, at ligesom det er tåbeligt at tillade den fysiske kærlighed at løbe over den åndelige, det er lige så forkert at tillade den åndelige kærlighed at foragte det fysiske. For når vi er på det fysiske plan, bør vi overholde lovene deraf, hvilket kan gøres med uden på nogen måde at forringe det åndelige. Men mennesket er altid umådeholdent i alle ting. Nogle prøver at være for spirituelle før deres tid, og andre er for grove. Så vi lider for at have undladt at overholde de fysiske love, når vi var under dem, ligesom vi nu skulle lide, på en anden måde, hvis vi trodsede lovene i dette rige. Vores eneste håb er, at vi i sin tid kan få lov til at vende tilbage til jorden i en ny inkarnation. Tror du, det er muligt?"

"Og jeg (R.L.W.) svarede: 'Jeg kan ikke sige med sikkerhed, men jeg tror ikke, du vil gøre det endnu, men med tiden, for jeg er tilbøjelig til at tro, at de fleste af os her endnu ikke er udviklet tilstrækkeligt til at gå ind i de højere planer af ren ånd, men det kan jeg selvfølgelig ikke sige med sikkerhed.'

"Så jeg forlod dem, og budbringeren tog os med til et hus, hvor børnene (Joyce og Beryl) mødte dem, som de havde været adskilt fra i lang tid. Jeg forlod dem med dyb beklagelse og fortsatte alene med budbringeren. "

Men nu mærkede jeg (J. W.) jorden trække, og så skiltes vi.

KAPITEL XXIII,

R.L.W. TILBAGE TIL SJETTE nivå.(6.sfære).

11 februar 1918.

Ved min ankomst til huset, hvor de boede, R.L.W. genoptog straks sin fortælling. Budbringeren førte mig så gennem flere haver, forbi statelige højskoler og fine byer, indtil vi endelig nåede en skov. Skoven udviklede sig til en mørk skov, og efterhånden rejste jorden sig til en kæde af bjerge.

"Da vi havde besteget disse i nogen tid, nåede vi en smal kløft, og fortsatte op ad denne kom der til, hvor den buede over og blev til en hule. Efterhånden som vi trængte dybere og dybere ind i dette,

svigtede alt lys, men budbringeren, som stadig fulgte med mig, så ud til at kaste et svagt, blødt lys, som gjorde det muligt for os at vælge vej mellem klipperne og hullerne.

"Efterhånden blev jeg opmærksom på bløde musikalske toner, først behagelige, men efterhånden blev disse hårde og stride, indtil de steg til en forfærdelig lyd, ulig noget, jeg nogensinde havde hørt før.

"Jeg vendte mig til budbringeren og spurgte meningen. **"Dette er de sidste elementer af lidenskab efterladt af dem, der er gået ind i det syvende nivå, plan fra den sjette. Ofte vandrer den rejsende midt i disse huler i en betydelig periode, for indtil disse elementer af kødelig lidenskab er efterladt, han kan ikke finde vejen til fredens oase, som ligger bag dem.** Nogle er så sandelig så forskrækkede over larmen fra deres egne lidenskaber, at de vender tilbage og går ind i sjette nivå, igen, omvendt måde, og får derfor en mærkelig forvrænget effekt.

"Støjet blev voldsommere og vildere, men vi pressede på, indtil der pludselig kom dagslys, og næste øjeblik var vi på kanten af et afgrund. Der var kun en smal afsats, og bag den var en dyb kløft, umulig at esdskalere. På den anden side var en ret godt markeret vej, der snoede sig ude af syne midt ved foden, men det var det problem, der undrede mig, hvordan man krydser.

"Jeg lagde mærke til, at langs den modsatte bred var resterne af, hvad der åbenbart var begyndelsen på forskellige broer. Nogle hang endda over kløften et betydeligt stykke vej, men ingen nåede langt nok til, at jeg kunne springe op til dem.

"Bud forklarede. 'Enhver sjæl må bygge sin egen bro, hvis den ønsker at gå ind i det sidste nivå, plan og meditere i fred. Ingen kan bruge den bro, som er bygget af en anden. Se, derovre er en, der arbejder hårdt.'

"Sikkert nok byggede en kvinde langsomt en bro ud over kløften. Jeg iagttog hende i nogen tid. Igen og igen faldt dele af murværket væk, men alligevel holdt hun ud.

"'Hun vil fuldføre det i tide,' sagde budbringeren.

"R.L.W. 'Hvordan var det, jeg var i stand til at opdage den anden rute via Fairyland, og hvordan var det børnene fik lov til at blive, efter at de kom ad den rute i stedet for denne?'

Budbringeren. 'Der er andre ruter udover disse to, men den, du nu ser, er den mest sædvanlige. Du var i stand til at komme ind i Eventyrlandet, fordi der stadig er en stor del af barnets natur i dig, men på grund af din anden natur kunne du ikke forblive i syvende nivå, plan.

"Du fik lov til at besøge og vende tilbage for at kunne udføre den opgave, du havde sat dig selv med at informere verden om nogle af livets betingelser hinsides graven. Dette er en opgave, som de "oplyste" godkender; men nu er det er for mig at hjælpe dig med at vende tilbage.'

"Så sagde han, han begyndte at lave mærkelige pas, og mens han gjorde det voksede en bro ud fra vores side af kløften og rørte den anden side.

"Farvel! sagde han, og jeg skyndte mig over. Da jeg vendte mig om, fornemmede jeg, at den langsomt forsvandt, og næste øjeblik var den væk. Et øjeblik stod han der og kiggede mod mig. Jeg hilste, og så vendte han sig ind i hulens udmunding. og var tabt at se.

"Jeg gik langsomt og smerteligt ned ad den barske sti, indtil den efter mange drejninger førte ud i åbent land. Med tiden arbejdede jeg mig tilbage til denne by, hvor jeg nu er."

Han stoppede, og H.J.L. talte. "Jeg tror, at du nu har en ret god idé om de generelle livsbetingelser på astralplanet, I hvert fald så meget som du vil kunne udgive i en bog. Derfor synes jeg, vi hellere må vende tilbage til kun venskabelige møder. Disse vil holde døren åben, behag os, og samtidig forhindre, at du bliver overbebyrdet med stoffer."

"Hvis du ønsker det, kan vi med tiden foretage yderligere undersøgelser af de højere nivåer af åndeplanet. Jeg vender snart tilbage dertil, for jeg må igen tage mit arbejde op med at forberede mig til at gå videre til anden nivå."

Så talte mor. "Jeg synes at tilbringe et ret ubrugeligt liv her. Jeg må finde noget at lave, og jeg tror, jeg vil hellige mig børnene. Der er en del her, som Rex har opdaget, selvom han først ikke var klar over det. Jeg elsker børn, og ud fra Rex' beretning kan jeg se, at vejen til syvende nivå, gennem Eventyrland er behageligere og mere velegnet end den anden rute. Den er selvfølgelig ikke åben for os voksne, men jeg kan se, hvordan jeg kan hjælpe. Jeg skal fortælle børnene eventyr, og især om det virkelige Eventyrland. Så mange børn har mistet al tro på feerne og vil ellers blot vokse op som almindelige mænd og kvinder på det astrale plan. Nå, hvis jeg kan starte dem på denne rejse gennem Fairyland ind i det syvende plan, ligesom Beryl og Joyce gjorde, er jeg sikker på, at jeg vil gøre et nyttigt stykke arbejde, og jeg vil også nyde det. Jeg har altid elsket børn."

Så rejste jeg mig, og efter at have sagt farvel til dem, vendte jeg tilbage til jorden. Siden da har vi mødtes hver mandag til mental rekreation, men da det meste af det er af rent privat interesse, har jeg ikke optaget det.

KAPITEL XXIV, VÅBEN I ASTRALPLANET.

15. november 1918.

På besøg hos R.L.W. og mor på det astrale plan, blev jeg overrasket over at finde H.J.L. og Offiseren der. Førstnævnte fortalte mig, at han var kommet specielt ned fra åndeplanet på grund af våbenhvilen.

Jeg spurgte først, hvordan han kom videre i åndeplanet, og han fortalte mig, at han håbede at komme videre til næste nivå, plan inden meget længe.

Jeg bad derefter Offiseren og Rex om at beskrive virkningen af våbenhvilen på det astrale plan.

Officeren: "Jamen, vi vidste selvfølgelig, at det ville komme et stykke tid før, fordi kampen mellem onde og gode magter i det laveste plan er gået helt til fordel for de gode magter. **Men et ord til advarsel. onde magter er endnu ikke slået. De flytter deres jord, men inden længe vil de bryde ud andre steder. På jorden vil det tage form af anarki, som i Rusland.** Men det vil ikke blive der. Tyskland vil have en god portion af det; det vil østrig-ungarske også. Hun vil skilles. Italien kan også have et strejf af det, hvis hun ikke passer på. Faktisk vil denne våbenhvile, som du tænker så meget på, blive efterfulgt af stigninger over hele verden, for eksempel Indien og Egypten.

"Hele denne periode bliver temmelig ubehagelig, tænker jeg ..

Alligevel er den første fase forbi, men jeg holder min organisation i gang og vil gøre den mere international. Prøv at hjælpe de stakkels djævløse, der kommer over fra Rusland. Tal om helvede! De har lavet en rimelig efterligning af Helvede på jorden der.

En ejendommelig ting ved de onde magter er, at de aldrig kan lave en stabil regering. Før eller siden falder de altid tilbage til en tilstand af anarki, hvad enten det er på jorden eller på det astrale plan. En anden ting, anarki betyder ikke frihed eller demokrati. Ingen frygt! Det betyder tyranni, som i helvede.

"Men jeg ønsker ikke at dæmpe din fornøjelse. Våbenhvilen har medført et stort fald i antallet af nyttilkomne, selvom denne influenzaperiode havde holdt strømmen ret godt op. Alligevel har vi ikke forsøgt at gøre meget der ... Vi har hænderne fulde med soldater.

"Vi havde stor glæde blandt soldaterne. Processioner og alt den slags. Lad dem arbejde væk fra deres begejstring. Havde nogle problemer med dem, der ville have en drink for at fejre begivenheden, og alt den slags. Nu er vi begynder dog at falde til ro. Mændene er ret begejstrede for den russiske idé. Så vi var ret fortvivlede, da de troede, de havde mistet deres job. "Mange af russerne af den værste slags er meget svære at have med at gøre. Det skal være ret drastisk, synes jeg."

J.W. "Hvordan fik du nyheden?"

Betjenten: **"Tankeformularen, der blev sendt op fra næsten hele den vestlige verden, var så stærk, at vi ikke kunne undgå at være opmærksomme på den. Faktisk blev jeg opmærksom på den i det øjeblik, den blev underskrevet. Tankeformen for de faktisk involverede personer nåede mig.**

R.L.W. "Der var gudstjenester i snesevis i hver kirke, og vi havde en kirkeparade i hovedkvarteret. Officeren udmærkede sig selv, men endte med: **"Husk, der er ingen våbenhvile i kampen mellem det gode og det onde. Heller ikke i kampen, der går på inde i os selv, heller ikke i den større kamp, som altid raser. Den skifter grund, men den vil ikke forsvinde.** I dag er Tysklands organiserede styrke gået til grunde; i morgen skal vi beskæftige os med det onde, som anarki har bevirket. Vores arbejde er ikke færdigt, men det bliver anderledes. Men siden dette KAPITEL er lukket, lad os glæde os."

Efter flere samtaler af denne art begyndte vi at diskutere private anliggender, og med tiden forlod jeg dem.

KAPITEL XXV, KONKLUSION.

20-21 april 1919

Da jeg ankom til huset, hvor de boede, mindede jeg R.L.W. at dette var treårsdagen for hans død. Han smilede og sagde: "Så er det en god pointe at afslutte dette arbejde, som vi har været engageret i. Ser du, vi er her alle i aften."

H.J.L.: "Næste mandag vil jeg have dig, Jack, til at være til stede ved min overgang til andet nivå af åndeplanet. Jeg er klar, og min skytsengel har indvilliget i, at det skal vente indtil da."

Så det blev indrettet derefter.

Betjenten: "Også jeg vender tilbage til åndeplanet. Min skytsengel har indvilliget i, at jeg har gjort et godt stykke arbejde her, og skal nu tilbage til åndeplanet, så vores unge ven (R.L.W.) bliver alene. Jeg har sørget for, at min organisation kan fortsætte sit arbejde. For den har stadig masser at gøre."

Mor. "Som du ved, har jeg haft travlt med børnene. Flere små grupper er draget ud i Eventyrland, og da de ikke er vendt tilbage, tror jeg, de må være nået til syvende plan.

R.L.W. "Jeg har endelig besluttet mig for at hjælpe en, jeg hadede. Jeg har opdaget en fyr, som jeg virkelig ikke kunne lide. Han var en medofficer, og min skytsengel er enig i, at han er en passende person, så jeg håber inden længe om at komme til syvende, hvis ikke højere."

Pludselig var vi opmærksomme på en himmelsk tilstedeværelse, og langsomt dukkede min egen skytsengel op. Lyset opløste alt, selv mine kammeraters kroppe blev svage og forsvandt, og jeg kunne kun se ham. Hans ansigt, der var mere strålende end solen, syntes at absorbere mig i ham, og jeg råbte: "Hvad ville du?"

Så, ligesom tonerne af et pragtfuldt orgel, lød disse ord. "Dit arbejde på dette plan er for tiden færdigt. **Give budskabet og viden til verden. For verden er i barsel, og megen sorg ligger foran hende såvel som bagved, før hun kommer ind i havens fred.** For en ny tidsalder fødes, og en ny orden opstår. Gamle trosretninger går til grunde, og kun Han, den ukendte, forbliver uforanderlig. Men af sorg kommer glæde frem, og af krig den ultimative fred.

"For alle ting er udformet, og selv om menneskenes sjæle altid bevæger sig fremad, er der ingen stagnation eller forfald, men ud af fordærv opstår uforgængelighed, og ud af døden kommer liv. Selvom mørket omslutter jorden, dog daggryet er nær, og den nye dag skal være bedre end den gamle, for selv den høje magt skælver over den Højstes magt og herlighed."

Han holdt op; og jeg faldt midt i sammenstødet mellem stridende verdener og tumulten af elementært kaos.

BOGENS SLUT.

En tidvis nogen tilsv.forklaring findes på https://galactic.no/rune/oscarBush_landet_hinsides.htm eller [pdf](#) evt.[eng.oversettelse link](#)

se også bogen [Gone West](#), - pub. Wm. Rider & Son. John Sebastian Marlow Ward, also known as J. S. M., had a vision early in December 1913 in which he learned of the death of his father-in-law, H. J. L. The vision began with a message that he had died suddenly and went on to show his funeral where Ward and his wife Carrie were present.

On January 5th (H. J. L.'s birthday), Ward and Carrie received a telegram to say H. J. L. had suddenly died.

That same night H.J.L. came to Ward in a dream and said, "I have been trying to speak to Carrie, but can't, so I have come to you. Tell her I am alive, more alive than before I died; that I am mentally clearer than I was for some time before I died".

This was the beginning of a series of messages from the afterlife from H. J. L. and other communicators who explained the conditions from their different perspectives in the astral plane, the spirit plane, and Hell, also referred to as the Realm of Unbelief.

Gone West is a reminder to us all that the adage 'As you sow, so shall you reap' is a law that can never be avoided, and the experiences of the communicators demonstrate that hellish states that await some of us when we physically die.

"As to Purgatory, it corresponds roughly to where we all are now. Only it's more a place of learning than of punishment. Still, we are punished, because I can't help regretting the time I wasted on earth..." — H. J. L.)

